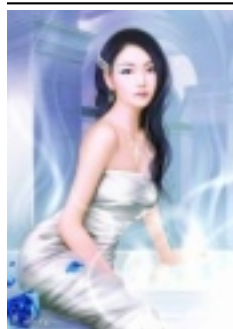

Bảo Bối Tình Nhân Của Kiến Trúc Sư

Contents

Bảo Bối Tình Nhân Của Kiến Trúc Sư	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	13
4. Chương 4	17
5. Chương 5	25
6. Chương 6	33
7. Chương 7	39
8. Chương 8	48
9. Chương 9	55
10. Chương 10	61

Bảo Bối Tình Nhân Của Kiến Trúc Sư

Giới thiệu

Một câu chuyện đẹp nhưng phía sau đó là một trò ảo thuật. . . Võ bực bên ngoài hoàn hảo của Cổ H

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-boi-tinh-nhan-cua-kien-truc-su>

1. Chương 1

Lại là ác mộng!

Vẫn luôn là giấc mộng đã quấy nhiễu anh nhiều năm, trong không khí có mùi máu tanh làm người ta buồn nôn, thân thể giống như được đặt vào một không gian nhỏ hẹp, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn, sau đó đau đớn kịch liệt không ngừng.....

Người con trai cả thân toàn mồ hôi, chợt bình tĩnh, mở đèn sáng lóa khắp gian phòng ngủ hoa lệ, nhớ tới

mình đã rời xa quê hương, giờ phút này đang ở Anh quốc, trong trang viên một tòa biệt thự tại Oxford quận Wood Stork trấn Warwick, anh nặng nề thở hắt ra.

Phòng làm việc, trên chiếc bàn bằng gỗ đào, trên tách nhỏ có chất lỏng màu đen bốc khói nóng hằm hập, nồng đậm hương cà phê, cái gạt tàn xương cá còn giắt điều thuốc Lào Cuba đã thành tro tàn, chiếc laptop cần đá quý Canova hai màn hình đang biểu hiện công năng điện tử của nó.

Khớp xương rõ ràng, ngón tay thon dài, cực thông thả mở một file trong máy lật xem, ánh mắt chim ưng chưa từng rời đi một giây.

Bên trong có khoảng mấy chục tấm ảnh mới nhất, nhân vật chính chỉ có một người.

Cô gái Đông Phương như nai con non nớt, mắt ngọc mây ngài, làn da trắng tựa tuyết, mặc đồng phục áo trắng, váy đen, mái tóc đen dài được buộc đuôi ngựa đơn giản phía sau lưng, trên đầu còn cài chiếc kẹp tóc hình quả đào nho nhỏ, tuổi nhìn qua cũng chỉ mới mười bảy, mười tám tuổi, giống như nụ hoa đang e ấp chờ ngày nở rộ.

Những bức ảnh này đương nhiên đến từ Trung Quốc, người chụp ảnh từ đầu đến cuối đều cách cô gái một khoảng cách ngắn, động cơ cũng không thể nói là bất lương hoặc có dụng tâm không tốt, mục đích dường như chỉ là chụp lại cuộc sống hàng ngày của cô, thậm chí có một đoạn bằng ghi âm được gửi kèm theo.

Cô gái không hề ý thức được mình đang bị theo dõi, dù cả đoạn đường không hề ngắn.

Cô gái trên màn hình an tĩnh, ngoan ngoãn, ngày thường cơ bản chỉ đi trên hai đoạn đường, từ nhà đến trường học, từ trường học về nhà, cô ít đi đến nơi khác. Chuyện này đối với nữ sinh trẻ tuổi hoạt bát quá mức hiện nay mà nói, quả thực không thể tưởng tượng.

Tám giờ sáng, cô sẽ đứng giờ mang túi sách rời khỏi nhà, theo xe đưa rước đến một khu trường trung học bình thường đi lên lớp, trước cửa trường học viết “Trường giáo dục Bắc Ái”.

Buổi chiều khi tan học, sẽ có người ở cổng trường đón cô.

Một mỹ nữ xinh đẹp bắt mắt giống như siêu mẫu, một người đàn ông khí chất trầm ổn lạnh nhạt nhã nhặn, hoặc một nữ sinh viên động tác nhanh nhẹn lưu loát khí thế bừng bừng, có khi sẽ là mỹ nhân thuộc thành phần tri thức tinh tế dịu dàng nhu tình như nước.....

Mỗi khi nhìn bọn họ, cô gái sẽ cao hứng lộ ra một gương mặt lấp lánh đáng yêu tươi cười, nhẹ nhàng chạy về phía người tới đón, cả người giống như ánh mặt trời nhỏ bừng sáng, làm lòng người ấm áp.

Người con trai xem một tấm rồi lại một tấm, cẩn thận tỉ mỉ từng chút, từng chút một, không bỏ qua nét mặt nào của cô gái trên tấm ảnh.

Anh đắm chìm trong thời khắc yên tĩnh tốt đẹp này, góc cạnh rõ ràng, gương mặt mười phần nam tính dần dần trở nên ấm áp, khóe môi cong thành một vòng cung hiếm thấy, khiến cho đôi mắt lạnh lẽo, tuyệt tình trong nháy mắt cũng ôn nhu hẳn lên.

Tám năm không gặp, anh luôn luôn giấu ở trong lòng mặt trời nhỏ, chờ cô trưởng thành.

Là người thừa kế hợp pháp duy nhất trong gia tộc khổng lồ, trong máu anh không chỉ có kiên trì, hiếu chiến, vĩnh viễn không nổi giận, còn có một phần quyết liệt và vô tình, anh muốn cho đối thủ biết, mình một khi đã đứng lên, sẽ không dễ dàng ngã xuống.

Đằng đằng tám năm, anh cô độc sống buồn chán trong hơn hai ngàn ngày đêm, rốt cục đổi lấy một ngày này, không cần phải che giấu, ẩn nhẫn lui về, một khi đã dẹp hết mọi chướng ngại vật, khi đã có đủ năng lực một tay che trời, chuyện đầu tiên mà anh làm chính là mang cô trở về bên cạnh anh.

Màn đêm buông xuống. Trong một gian khách sạn năm sao cao cấp nổi tiếng của trung tâm thành phố Đài Bắc, không khí vô cùng phấn khích vì mới có một cuộc trình diễn.

Trong đại sảnh tráng lệ, một bức tường làm bằng hoa hồng và champagne, cùng những bàn tiệc đứng thật dài, trên bàn bày biện mỹ thực phong phú, bồi bàn ăn cần bưng rượu xuyên qua đám người, dưới hơn trăm

vạn ngọn đèn chiếu sáng, buổi lễ khai trương bộ phim mới nhất của công ty điện ảnh truyền hình “Vĩnh Ngu” càng thêm náo nhiệt phi thường.

Mặc đồng phục trung học, cô gái trẻ trong tay cầm món điểm tâm ngọt, đang cúi đầu, im lặng ngồi trong góc khuất, vị trí hẻo lánh nhất, bên cạnh là một túi xách cho thấy cô mới từ trường tan học về, từ đầu đến chân cùng với sự hào nhoáng của khách khứa ở đây không hợp nhau chút nào.

Chùm đèn thủy tinh trong sáng hoa lệ chiếu sáng quá mức chói mắt. Cách xa đám người ồn ào náo nhiệt kia, dường như có người đang ẩn nấp tại một nơi gần đó theo dõi nhất cử nhất động của cô gái nhỏ.

Trong ánh mắt trực tiếp mà thấu đáo kia, cô phảng phất biến thành con mồi nằm trong vòng truy đuổi, lúc nào cũng sẽ bị vồ lấy mà không đường trốn chạy.

Cảm giác như vậy làm cô gái cảm thấy bất an.

Tâm tình càng lúc càng không yên, điểm tâm trong tay làm cho người ta cảm thấy dằn dặt vô vị, cô ngoan ngoãn ngồi đó, động tác nhỏ duy nhất là thỉnh thoảng lại chớp chớp hàng mi dài như cánh bướm, nhìn cửa sổ sát đất cách đó không xa, liếc mắt một cái nhìn xung quanh.

Nơi đó có một cô gái trẻ tuổi, mặc một bộ quần áo vô cùng đơn giản: áo sơ mi và quần Jean, đang chống nạnh đứng ở nơi đó cùng một người đàn ông vóc dáng cao lớn cãi nhau, nhìn qua nhiệt huyết sôi trào, lời lẽ hùng hồn, ra dáng “Không phải anh chết thì chính là tôi sống”.

Xem ra, hẳn là còn ầm ỹ một lát nữa..... Cô gái lại lẳng lặng cụp mắt xuống.

Cách hội trường trung ương không xa, những người có tiền có thế, có mặt mũi, hoặc những nhân vật nổi tiếng giới điện ảnh, những tuấn nam mỹ nữ quần áo hoa lệ, bọn họ bùng champagne nhiệt tình nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười vui vẻ.

Cô cảm giác mình ở trong này giống như một người ngoại tộc.

Cho tới bây giờ, cô chưa từng tới những nơi như thế này, tuy rằng cô của cô là diễn viên ở phim trường, nhưng đối với những buổi lễ chúc mừng long trọng như thế này không có nhiệt tình. Nhưng hôm nay lại khác, khi nghe nói gia tộc luôn đối đầu khinh thường mình sẽ đại giá quang lâm tới, lập tức hùng hùng hổ hổ dùng chiếc xe cả tầng chở cô vừa tan học hối hả tới hội trường, cùng đối phương tranh cãi kịch liệt.

Sau đó, cô của cô ra bên ngoài cãi nhau, còn lại một mình cô ngồi ở chỗ này.

Cô liền nhạy cảm nhận thấy được, có người luôn luôn nhìn mình chằm chằm.

Mỗi khi ở nơi lạ lẫm, cô luôn theo thói quen rút mình vào góc khuất nhất, nhẹ nhàng hô hấp, tốt nhất là đừng có ai phát hiện sự tồn tại của cô. Nhưng hiện tại hiển nhiên không có khả năng đó, ánh mắt lợi hại rõ ràng kia, làm cô run như cây sậy, đứng ngồi không yên.

Rốt cục, cô cố lấy dũng khí, sợ hãi giương mắt, nhìn đến nơi có ánh mắt ấy.

Bên cây cột trụ La Mã, có một người con trai vẫn không nhúc nhích đứng ở trong bóng râm to lớn của cây cột trụ, đang chăm chú nhìn cô chằm chằm.

Bởi vì bản thân có chỗ khiếm khuyết, cho nên cô có thần kinh cực kỳ tinh tế nhạy cảm, dù lớn lên trong tình yêu thương của gia đình, cũng không có nghĩa cô không biết cái gọi là “cái ác”, chứng mất đi ngôn ngữ của cô tuy rằng làm cho cô nhận được rất nhiều sự thương yêu, nhưng cũng đã từng nếm thử qua sự ghét bỏ và coi nhẹ.

Có phải ánh mắt ác ý hay không, cô có thể nhận ra rất nhanh, ánh mắt thiện ý là ấm áp giống như ánh mặt trời, làm người ta thoải mái; ánh mắt ác ý là lạnh như băng thấu xương, giống một thanh đao nhọn sắc bén, cứng rắn đâm vào xương cốt và thân thể.

Nhưng người con trai đang nhìn mình dò xét kia, lại có ánh mắt có thần sắc bén sáng ngời như chim ưng, tràn ngập độ ấm nóng bỏng, là một loại nóng đến mức đủ tổn thương cô.

Anh là ai vậy? Vì sao nhìn cô như vậy? Cô gái khẽ chau đôi mi thanh tú, yên lặng thu lại tầm mắt, không lâu sau, đôi ánh mắt lung linh động lại không nhìn được tỏ mò lặng lẽ nhìn về nơi đó.

Giống như hiểu rõ ý nghĩ của cô, người con trai chậm rãi từ chỗ âm u đi ra.

Dáng người anh cao ngất thon dài, ăn mặc mười phần nghiêm túc, dáng vẻ sang trọng quý phái, bộ u phục Armani màu đen kinh điển, giày da không dính một hạt bụi, trước túi áo có xếp chiếc khăn dệt tinh xảo, thân thể bất phàm, toàn thân tràn ngập cao quý, đường cong thân thể cường tráng, liếc mắt nhìn qua một cái, khiến người ta cảm thấy anh giống như một quý tộc đến từ đảo Sicily.

Khi nhìn gương mặt với nét bướng bỉnh rõ nét, vẻ nam tính được điêu khắc chạm trổ sống động, trong nháy mắt, cô gái bỗng nhiên cảm giác đầu vầng mắt hoa, suy nghĩ nào đó làm người ta hít thở không thông dường như lập tức thối quết cô.

Cô không nghĩ ra mình đã từng ở nơi nào nhìn thấy qua người con trai này.

Người con trai bỗng nhiên nhìn cô cười, lộ ra hàm răng đều đặn trắng bóng, tựa như một con dã thú nguy hiểm.

Không dám đối diện với anh, cô gái nhanh chóng cúi đầu tránh né tầm mắt mười phần xâm lược, ngón tay tinh tế tóm chặt lấy quai đeo cặp sách, trong lòng tim “bình bịch” đập không ngừng.

Đột nhiên, gần như chỉ trong nháy mắt, không hề đoán trước chuyện sẽ xảy ra!

m nhạc đột nhiên ngừng bật, bốn phía chợt tối đen, trong đại sảnh vang lên tiếng thét chói tai của những cô gái.

“Sao thế này? Nhanh đi khởi động hệ thống chiếu sáng khẩn cấp.” Có người đang lớn tiếng chỉ huy, hẳn là nhân viên của khách sạn.

“Hệ thống không có cách nào khởi động, hình như đã bị phá hư, hiện tại chỉ có thể chờ nhân viên sửa chữa, năm phút sau bọn họ sẽ đến.” Chỉ chốc lát, lại có nhân viên lớn tiếng trả lời.

Chung quanh im lặng róc rách như thủy triều vang lên ào ạt rồi lại ào ạt, đủ loại thanh âm phức tạp la hét ầm ĩ, cô gái ngạc nhiên ôm lấy túi xách của mình, trong tiếng ồn ào đó, thở cũng không dám thở lớn, thành thật ngồi yên chờ cô tìm đến cô.

Một bàn tay to không hề đoán trước tóm lấy cánh tay của cô, tiếp theo, cả người cô bị kéo vào một vòng ôm ấp cứng rắn.

Cô gái quá sợ hãi, không kịp thét chói tai, đã bị một bàn tay có lực che kín miệng, giây tiếp theo, đôi môi mang hơi thở nam tính đè ép lên môi cô.

Cô gái ngây ngô chưa từng gặp qua cảnh tượng này bao giờ, giờ phút này quả thực đã hồn bay phách tán, cô hoảng sợ trừng mắt lớn, nương theo những tia sáng mỏng manh, kinh hoàng nhìn thấy đôi mắt đen sáng lấp lánh trước mắt, cô nuốt một ngụm khí lạnh, càng liều mạng giãy dụa, hai tay dùng sức đánh vào thân hình cao lớn của người con trai, mím chặt cái miệng nhỏ nhắn ngăn cản anh xâm nhập.

Ai biết, kháng cự của cô lại bị phương khe khẽ cười thành tiếng, ý cười sung sướng làm bộ ngực dày rộng kề sát cô phập phồng kịch liệt, hô hấp càng trở nên nặng nề, chiếc lưỡi ẩm áp giống như con rắn cường thế muốn tách đôi môi anh đào ra.

Hàm dưới bị ngón tay thon dài gắt gao nắm chặt, chỉ hơi dùng sức, cô liền thấy đau hé miệng, trong miệng bỗng trở nên lạnh, giống như bị người con trai lấy lưỡi đút vào cái gì vậy, anh vẫn không tách ra, tiếp tục ngăn chặn cánh môi mềm mại của cô bắt buộc cô nuốt xuống, không cho cô nhổ ra.

Cô gái sợ hãi toàn thân phát run, một chút khí lực cũng không thể sử dụng, chỉ có thể nức nở rơi lệ, không hề ý thức nuốt xuống, mặc đối phương tùy ý hôn môi của mình.

Người con trai đối với phản ứng của cô dường như rất vừa lòng, lại tham lam hôn thêm mấy lần nữa, bàn tay to nắm chặt vòng eo tinh tế, dễ dàng bế bổng cô lên.

“A! A!” Thiếu nữ đương nhiên cả kinh, sợ hãi chính mình sẽ bị người xa lạ mang đi như vậy, nhưng lúc này toàn thân mềm nhũn vô lực, vừa khổ sở không thể mở miệng kêu cứu, ngay cả miệng cô phát ra tiếng kêu hoảng sợ cũng bị môi người con trai ngăn chặn, thanh âm trở nên ái muội không rõ.

“Tiểu Hòa, Tiểu Hòa! Cháu ở đâu? Mau trả lời cô..... Tiểu Hòa.....” Rất xa, truyền đến tiếng la thất kinh cô của cô, cô gái rất muốn lớn tiếng trả lời, nhưng cô lại không thể nói.....

Cô hiện tại giống như bị mãnh thú vồ lấy, giống như con mồi bị móng vuốt sắc nhọn chụp lấy có thể chết bất cứ lúc nào, chỉ có thể khoanh tay chịu chết. Nước mắt rơi xuống như mưa, tuyệt vọng nghe bên tai thanh âm lung tung âm ỹ dần dần trở nên xa xôi, đến khi không thể nghe thấy nữa.

Người con trai ôm cô gái trong lòng đi thẳng đến một nơi, dường như tất cả đã sớm được bố trí, bước chân mặc dù rất nhanh, nhưng lại không thấy kích động chút nào.

Rất nhanh, bọn họ đã cách đại sảnh sáng rực rỡ kia càng ngày càng xa, thuận lợi lên thang máy chuyên dụng tới tầng cao nhất của khách sạn, một chiếc phi cơ trực thăng đã sớm đợi ở đây chờ mệnh lệnh.

Khi cánh quạt bay nhanh xoay tròn, tiếng mô-tơ gầm rú càng lúc càng lớn, tất cả những ý nghĩ trở nên càng ngày càng mơ hồ, cuối cùng, cô gái ở trong lòng người con trai mất đi ý thức.....

Hai giờ sau, một chiếc máy bay Gulfstream650 tư nhân xuyên qua đám mây vững vàng cất cánh, bay qua Thái Bình Dương, tiến về nơi nước bạn.

Hai tiếp viên hàng không phong cách đoan trang muốn chạy lên máy bay phục vụ ông chủ, nhưng không có dũng khí tùy tiện quấy rầy hình ảnh đẹp như bức tranh trước mắt.

Người con trai cao lớn anh tuấn nhìn chằm chằm thiếu nữ xinh đẹp ngủ say trong lòng mình, toàn bộ sự chú ý đều đặt trên người cô, trong mắt không hề có bất kì ai.

“Boss, có cần đặt tiểu thư xuống không?” Ron - trợ lý tóc vàng mắt xanh ở khoang trước bước đến, nói tiếng Trung một cách lưu loát thân thiết hỏi.

“Không cần, lấy chăn lông lại đây.” Người con trai vẫn không ngẩng đầu, hơi hơi nhú mắt, ngữ điệu thanh nhã lạnh lùng.

“Yes!” Ron hiểu ý, khoát tay, một tiếp viên hàng không lập tức làm theo.

“Vậy ngài cần cà phê không?” Một tiếp viên hàng không khác nhân cơ hội, khom người ân cần hỏi.

“Không cần.” Vẫn như cũ lạnh băng, dừng một chút, lại nói thêm một câu, “Chuẩn bị một ly sữa tươi ấm.” Người con trai không uống sữa tươi, hiển nhiên là chuẩn bị giúp cô gái trong lòng rồi.

Tiếp viên hàng không nửa hăm mộ nửa là tò mò nhìn trộm cô bé đang ngủ say sưa, không biết cô ấy rốt cuộc là thần thánh phương nào, có thể làm cho người con trai không ai sánh bằng này phục vụ cô, nhưng thấy anh một tay cẩn thận ôm, một tay kia đem chăn lông nhẹ nhàng bao lấy cô, hoàn toàn không muốn mượn tay người khác, trong lòng bỗng ảm đạm rõ rệt.

Chiếc máy bay tư nhân này, không chỉ mang tên xinh đẹp nổi tiếng “Rolls-Royce không trung”, hơn nữa còn được những người giàu có nhất trên thế giới cực kì yêu thích. Trong khoang, có đầy đủ các phương tiện, có phòng ốc thoải mái, phòng bếp, phòng tắm, có phòng họp chứa màn hình lớn, cùng với một phòng giải trí. Chủ nhân của máy bay này hành tung khiêm tốn thần bí, ngay cả thân phận thật cũng hết sức che giấu, có tiền lại đẹp trai đây là sự thật không thể nghi ngờ, hưởng hồ cô công tác trên máy bay này lâu như vậy, chưa bao giờ nhìn thấy anh mang theo bạn gái thân mật..... hoặc bạn trai xuất hành.

Đầu năm nay, ừn ừn đồng thoại cô bé lọ lem bay lên đầu cành cây biển phượng hoàng, cô là trải qua cuộc tuyển chọn nghiêm khắc, đáng người, tướng mạo, bằng cấp đều đứng hàng thứ nhất, có ai không muốn được ông chủ ưu ái chứ?

Nhưng tất cả đều đã đoán sai rồi, không chỉ không có một chút cơ hội trèo lên giường của anh, thậm chí người ta đối với cô ngay cả nửa mắt cũng không thèm nhìn một chút, luôn kiêu căng một mặt lạnh như băng, người vừa thấy chỉ biết kính phục nề sợ.

Có loại đàn ông, trời sinh đã lạnh lùng, có lẽ ám chỉ loại người như Kevin tiên sinh đây!

Không có người nguyện ý thừa nhận chính mình không thể rơi vào mắt đối phương, không ngờ tự dưng ở đâu xuất hiện một cô gái, làm cho những hy vọng kia tan thành mây khói.

Nhất cử nhất động, thậm chí ngay cả đáy mắt mang theo sự khẩn trương, người sáng suốt ai không nhìn thấy chứ? Sự thật đã ở ngay trước mắt, tuy rằng nó làm cho người ta đau lòng.

Ở độ cao 3000 feet, ngẫu nhiên sẽ có một vài đám mây bay ngang cửa sổ, ngoài cửa sổ màn đêm như một tấm thảm bằng lông thiên nga đen kịt, liếc mắt một cái nhìn không thấy chân trời.

Cô gái trong lòng người đàn ông, vẫn mê man như cũ, ngoan ngoãn tựa như một con búp bê vải, đôi mắt như chim ưng yên lặng nhìn chằm chằm lúm đồng tiền xinh xắn trước mắt anh.

Khi gặp lại cô một lần nữa, cô yên tĩnh ngồi ở chỗ đó, tinh tế mảnh mai, không nhiễm một hạt bụi, tựa như một bức họa yên lặng, tràn ngập những thanh âm ồn ào từ bên ngoài, cả người tản mát ra loại khí chất mềm yếu không giống người thường.

Cô trưởng thành, từ cô bé con hoạt bát ngày xưa trưởng thành thành một tiểu mỹ nhân duyên dáng yêu kiều. Khuôn mặt trái xoan khéo léo trắng mịn như trẻ con, da thịt trắng như tuyết, đôi mi thanh tú như cánh bướm, đôi môi đỏ mọng giống như đoá anh đào nở rộ giữa mùa xuân, một đôi mắt sáng lung linh ánh nước.

Ngay lập tức, hốc mắt anh nóng lên, muốn liều lĩnh tiến lên ôm cô.

Trái tim của anh, vốn đã lạnh và cứng rắn như sắt, dày đặc sự đề phòng như bức tường thành, rất khó để người khác xông vào, chỉ có cô, từ đầu đến cuối vẫn luôn ở nơi sâu nhất, mềm mại nhất trong trái tim anh, là bảo bối độc nhất vô nhị của anh.

Lần này mang cô đi bất kể hậu quả, muốn gắt gao ôm lấy cô, bảo vệ cô chặt chẽ dưới cánh chim của mình, trần quý che chở, tuyệt không để bất cứ sai sót nào.

Hiện tại người mình mong nhớ ngày đêm đang ở trong lòng, người con trai vươn bàn tay to, nhẹ nhàng gạt nhẹ giọt mồ hôi rơi trên vầng trán cô, một vết sẹo nho nhỏ nhợt nhạt lộ ra, màu sắc gần như hòa cùng với màu da, hiển nhiên là vết thương cũ, không nhìn cẩn thận rất khó nhìn ra.

Cô bé không ngoan này..... Em đã quên anh rồi..... Anh ở bên tai cô khe khẽ thì thầm, phát ra tia oán trách, vui vẻ lên án, cúi đầu xuống, đôi môi mỏng khe khẽ hôn nhẹ lên vầng trán tinh tế của cô, khuôn mặt tinh xảo, chiếc mũi nhỏ xinh, cuối cùng dừng lại trên hai phiến môi anh đào nho nhỏ.

Sao em lại có thể quên anh? Cánh môi nóng bỏng mút lấy cánh môi mềm mại, kim lòng không đập chậm rãi liếm hôn, ngọt ngào thương yêu, mang theo sự thương yêu vô hạn.

Cô bé của anh, đã quên cũng tốt, nhớ cũng tốt, bất luận như thế nào, em rồi cuộc đã trở về bên cạnh anh rồi.....

2. Chương 2

Bên trong phòng ngủ tràn ngập phong cách cung đình Tây Ban Nha, toàn bộ phòng đều mang theo hơi thở mờ nhạt lo lắng, trọn bộ nội thất cao cấp hoa lệ, hoa hồng trắng trong chiếc bình thủy tinh đang nở rộ, trước cửa sổ sát đất là bức rèm dày che khuất hết ánh sáng bên ngoài, ngăn trở vài tia nắng mặt trời nghịch ngợm muốn nhìn trộm giai nhân.

Trên chiếc giường lớn, bốn phía đều phủ sa màn vàng nhạt, vẫn được buông rũ, che khuất cô thiếu nữ đang ngủ trên chiếc giường bằng gỗ anh đào, khe khẽ phát ra tiếng rên rĩ.

Đầu đầu kịch liệt, dần dần tĩnh lại, mí mắt lại nặng nề không nhấc lên nổi, thân thể trần trụi như được điêu khắc từ ngọc và tơ lụa bóng loáng phía dưới cọ xát, lạnh lạnh, thực thoải mái.

Trở mình, lười nhác vùi hai má vào trong gối nằm mềm mại, hàng mi dài của thiếu nữ chớp chớp, giãy tiếp theo, đang mơ màng bỗng nhiên mở to mắt, rồi đột nhiên chợt tỉnh, rốt cục cô cũng đã tỉnh lại.

Đây là chỗ nào? Vì sao cô lại ở chỗ này?

Hơn nữa..... Lạc Tiểu Hòa chớp chớp mắt, kinh hoàng thở hổn hển một tiếng, đưa tay ôm chặt lấy chiếc chăn màu tím đang phủ lên trên người mình..... Cô đang trần trụi!

Trong phòng thập phần yên tĩnh, tựa hồ chỉ có một mình cô. Lạc Tiểu Hòa ngăn lại nhịp tim đập nhanh như trống, cầm lấy chăn từ trên giường ngồi dậy.

Cuối giường có một áo ngủ thuần trắng của con trai, giắt một cách tùy ý, cô nghĩ nghĩ, nhanh chóng lấy mặc vào, gắt gao bao lấy mỗi một tấc da thịt trên thân thể.

Cô nhảy xuống giường, hai chân trần trụi, dè dặt cẩn thận đi ra bên ngoài phòng ngủ, dọc theo hành lang thật dài, tìm kiếm đường chạy trốn.

Dọc đường may mà không gặp ai, đôi mắt nhìn xung quanh, trang sức hoa lệ, khí chất bất phàm, mặt đất phủ kín thảm lông dê, ngoài ban công để sofa tựa lưng nghỉ ngơi cao cấp nhất, trên trần nhà là những chiếc đèn treo bằng thủy tinh cũng cao cấp nhất. Những chiếc tủ trưng bày đầy những đồ bằng sứ quý giá của Trung Quốc, cùng với những vật dụng cổ xưa quý giá đến từ các nơi trên thế giới làm người ta hoa cả mắt, những thứ này làm tăng thêm sự xa hoa cho gian phòng.

Lạc Tiểu Hòa một bên âm thầm sợ hãi than, một bên vội vàng chạy xuống lầu, ở chỗ cửa vào phòng khách đứng bất động, bàn tay mềm cầm tay nắm cửa, lại hơi hơi do dự chần chờ, rất sợ sau lưng cánh cửa sẽ đột nhiên xuất hiện một yêu quái mặt mũi hung tợn đến từ Trung Quốc.

“Tớ sẽ không rút tay lại, cậu bớt lo chuyện người khác đi, u luật sư.” Thanh âm trầm thấp của người con trai chợt vang lên, dọa Lạc Tiểu Hòa nhảy dựng, cô nhanh chóng quay đầu lại, xác định bên trong không có những người khác, nhưng ở phòng khách phía trước, cách lớp rèm bằng lụa mỏng ngoài ban công rộng rãi, hiển nhiên có người ở nơi đó.

Gió nhẹ phất qua bức rèm mềm mại, mông lung phiêu dật như cảnh trong mơ, lại làm cho Lạc Tiểu Hòa bất chợt sinh ra hoảng sợ không hiểu, cô không nhận được cảnh giác lắng nghe.

“Hiện tại bọn họ chẳng qua là tự nhận hậu quả xấu mà thôi, tớ vẫn chưa chơi đã..... Đương nhiên, cho dù ngày nào đó chơi đã, tớ cũng không nghĩ muốn giết chết bọn họ, bởi vì như thế sẽ làm ô uế tay của tớ.”

“Cho nên bọn họ ở Trung Đông sống hay chết, tớ đối với chuyện này một chút hứng thú cũng không có. Về phần tình thế của công ty, nếu nó muốn sụp đổ thì cũng phải mất một thời gian, tớ chưa lo lắng, cậu hao tâm tổn trí làm gì?”

Giọng nam trầm lại sâu kín truyền đến, tràn ngập phong cách mỉa mai và kiêu căng, cuối cùng anh ta hừ lạnh một tiếng, “Tạm thời tớ sẽ không về Trung Quốc, có Phó trợ lý ở bên kia trông coi, tớ thực yên tâm, về phần cậu đó, u luật sư, có thể giúp tớ quan sát tập đoàn Lôi Đình tớ đã cảm ơn lắm rồi, còn những chuyện khác..... Sẽ không nhọc công ‘các hạ’ lo lắng.”

Vừa nghe đến bốn chữ “Tập đoàn Lôi Đình”, ngực Lạc Tiểu Hòa nhảy loạn dồn dập một trận, miên man suy nghĩ bọn cướp này không lẽ có cừu oán với chú Lạc Dịch, cho nên mới bắt cóc cô?

Không dám chần chờ nữa, cô dùng sức kéo cánh cửa lớn khắc hoa trước mắt, ai biết đập vào mắt là hai người da đen đang đứng ở hành lang!

Bọn họ quần áo chỉnh tề, thân hình khỏe mạnh, xem ra là bảo vệ nơi này, khi vừa nghe thấy tiếng động ở sau cửa, dường như đồng thời quay đầu nhìn thẳng cô thiếu nữ vừa lộ đầu.

Lạc Tiểu Hòa sợ tới mức “Phanh một tiếng” đóng cửa lại thật chặt, quay lưng lại, tựa vào cánh cửa nhìn không được thở hổn hển, nhưng vừa ngược mắt lên thì đã nhìn thấy một đôi mắt chim ưng lợi hại, lại mang theo sự hài hước.

Từ ban công phòng khách chậm rãi thông thả đi vào, người con trai dáng người thập phần thon dài, bả vai rộng lớn, phần eo cân xứng, áo mặc cùng màu với chiếc áo ngủ màu lam đậm trên người Lạc Tiểu Hòa,

trước ngực cởi bỏ hai chiếc nút, hơi lộ ra vòm ngực rắn chắc, làn da màu lúa mạch càng tăng thêm hương vị đàn ông thành thực.

Lạc Tiểu Hòa nhất thời trừng lớn mắt. Là anh! Là người đàn ông nhìn chăm chăm cô ở hội trường!

Người con trai này làm cho cô cảm thấy có một loại cảm giác quen thuộc kì lạ, cặp mắt chim ưng kia mang chút gì đó làm cô cứ ngỡ ngơ.

Gương mặt của anh sắc nét như đao khắc thâm thúy, lộ ra góc cạnh rõ ràng, không giống khí phách và kiêu căng của người thường, giữa trán thường xuyên xuất hiện thần sắc âm trầm nào đó, đáy mắt hiện ra nụ cười lạnh lẽo như đã hiểu biết tất cả, mà ánh mắt lợi hại kia phẳng phất như có thể nhìn thấu tâm đối phương, làm người ta vừa liếc mắt nhìn đã cảm thấy không nhận được run rẩy, lạnh cả người.

Anh là ai vậy? Vì sao đem mình tới đây? Trừng đôi mắt to lung linh tràn đầy đề phòng đánh giá anh, Lạc Tiểu Hòa ngừng thở, giống như nhìn thấy kẻ thù mà khẩn trương quá độ, toàn thân đều dựng thẳng lên, giống như chú nhím dựng đầy gai nhọn, sẽ ngất xỉu bất cứ lúc nào.

“Em muốn đi đâu?” Chàng trai khoanh hai tay trước ngực đánh giá cô một hồi, mới nhàn nhạt mở miệng.

Lạc Tiểu Hòa gắt gao dán sát người vào cánh cửa, giống như đó là thứ duy nhất có thể bám lấy để cứu mạng cô, kiểu áo ngủ nam giới rộng rãi bọc lấy thân thể mềm mại mảnh khảnh của thiếu nữ, đường cong thuộc loại nữ tính đặc hữu đầy đặn, cũng theo hô hấp dồn dập phập phồng lên xuống.

Thật sự là mê người. Hồi tưởng lại tối hôm qua, khi cô mê man, anh giúp cô cởi y phục ra, loại cảm xúc tình tứ dưới bàn tay anh, ánh mắt người con trai chợt trầm xuống, lập tức lại bởi vì cô mà dục vọng dễ bị khơi gợi lên, tự giễu cười cười, nhắc chân đi đến bên cạnh cô, “Là muốn chạy trốn sao?”

Đừng tới đây! Lạc Tiểu Hòa thấy anh tới gần, đôi mắt long lanh càng trở to, bởi vì quá sợ hãi mà run rẩy không ngừng, vội vàng bắt tay vào nói theo ngôn ngữ của người câm, vọng tưởng ngăn cản anh tiếp cận.

Bất đắc dĩ anh đối với sự cự tuyệt của cô làm như hoàn toàn không thấy, hướng hồ vốc người anh lại cao lớn, bỗng chốc đã đưa cô gái bé bỏng vào trong phạm vi khống chế của mình, hai cánh tay rắn chắc chống trên cánh cửa, không cần tốn nhiều sức đã vây khốn con mồi của anh.

“Anh nhớ em không phải cầm điếu, em chỉ quên cách nói thôi, cho nên.....” Anh nhìn xuống cô gái chỉ mới đứng đến đầu vai mình, tà tứ dựa sát vào cô, cái mũi cao thẳng thiếu chút nữa là chạm vào mũi cô, “Em tốt nhất nên nhớ kỹ, về sau đừng nói chuyện bằng ngôn ngữ tay với anh.”

Lạc Tiểu Hòa không dám nhìn thẳng vào đôi mắt thâm thúy như đáy vực sâu của anh, rũ hàng mi run rẩy dài như cánh bướm xuống, cả người đều đang run run.

Anh cách cô gần như vậy, gần đến mức dường như có thể cảm nhận được hơi thở nam tính đặc thù của anh, hơi thở của anh nóng bỏng phả vào bên vành tai trắng mịn của cô, má cô nháy mắt nổi lên phần hồng.

“Biết không?” Gần như muốn vùi chóp mũi vào mái tóc mây của cô, thanh âm trầm thấp của người con trai như đang mê hoặc.

“Chỉ dựa vào việc em đã quên anh thế này, anh đã không nhận được muốn hung hăng hôn em..... Tiểu Hòa của anh.”

Anh gọi tên của cô, rất quen đến mức dường như đã kêu không dưới cả ngàn lần, vạn lần, nhưng bởi vì quá mức sợ hãi, Lạc Tiểu Hòa cũng không thể hiểu được ý tứ trong lời nói của anh, cô nín thở nghe từ trong miệng anh thốt ra mỗi một từ, khi nghe đến anh nói muốn hôn cô theo bản năng dùng hết toàn lực muốn đẩy anh ra!

Tuy rằng khí lực của cô đối với anh giống như kiến càng muốn rung cây không đáng nhắc tới, nhưng kháng cự của cô càng chọc anh phát giận.

Thật sự rất không ngoan, người đã ở trong lòng anh, lại còn suy nghĩ như thế nào đẩy anh ra!

Đôi mắt của người con trai khẽ lấp lánh, mày nhăn, bàn tay to ôm choàng qua thắt lưng của cô, mạnh mẽ bế bổng cô lên, giống như khiêng bao cát vác trên đầu vai. Xoay người, lên lầu, đi thẳng về hướng phòng ngủ!

“A!” Cả người nhẹ nhàng bị bắt vác lên vai, cô gái hét lên một tiếng, đầu óc choáng váng một trận, máu không thể lưu thông, chạy thẳng xuống ót.

Tiếng kêu của cô làm bước chân người con trai ngừng lại, “Anh nói không sai chứ, em không phải tiểu câm điếc, em có từng nghe câm điếc lại biết kêu sao?”

Tâm tình anh bỗng nhiên trở nên tốt hẳn lên, khoái trá cười rộ lên, không thèm nhìn đôi tay nhỏ bé nắm thành nắm đấm ở phía sau, đang không ngừng đánh vào tấm lưng dày rộng của anh.

Vào phòng ngủ, anh quăng cô lên trên chiếc giường lớn mềm mại, sức lực vừa phải, sẽ không làm cô đau, chỉ làm cô choáng váng hoa mắt vài giây thôi.

“A!” Lạc Tiểu Hòa vốn choáng váng có chút thiếu dưỡng khí, vừa mở ra cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận muốn há miệng hô hấp, liền bị người con trai vừa vặn đang cúi người xuống hôn!

Lưỡi của anh bá đạo mang theo ôn nhu, như đang chậm rãi hưởng dụng mỹ thực anh tha thiết ước mơ, khẽ liếm cánh môi mềm mại, hàm răng đều đặn của cô, cuối cùng bò lên đầu lưỡi thơm mềm kia.....

Đây đã là lần thứ hai xâm phạm cô! Sao anh có thể làm như vậy?

Mười tám tuổi tinh khiết như giấy trắng, ngay cả cùng người khác phái nắm tay cũng chưa từng có, cô gái vừa tức vừa vội, vừa sợ lại quẫn trí, hơi thở thơm mùi đàn hương từ trong miệng phát ra tiếng nức nở phần nộ đến cực điểm, hai tay cực lực đẩy anh ra, chân dài mảnh khảnh vừa đá vừa giãy dụa kịch liệt, dùng mọi cách không chịu phục tùng.

Cô không biết rằng khi cô giãy dụa tựa như gãi không đúng chỗ ngứa, cọ xát trên thân hình nam tính, càng tăng thêm khoái cảm mất hồn.

Quả nhiên, toàn thân người con trai chợt cứng nhắc, phát ra tiếng rên rỉ thô kệch, nộ hôn càng lúc càng sâu, bàn tay to tham lam ở trên lưng cô chậm rãi dao động, dùng sức càng kéo thân mình mảnh khảnh của cô vào lòng mình, gắt gao va chạm.

Thân dài thon hình ham muốn chiếm hữu mười phần, nửa nằm trên người cô, dưới đũng quần vật gì đó đã sớm bưng bưng phần chần, cách lớp quần áo mỏng manh, cứng rắn nóng bỏng đặt ngay bụng mềm mại của thiếu nữ.

Tuy rằng chưa từng biết tình yêu là gì, nhưng cô sẽ không ngốc đến mức không biết đó là cái gì! Lạc Tiểu Hòa cứng đờ cả người, sắc mặt trắng bệch, cũng không dám động đậy nữa.

Chàng trai vừa lòng buông đôi môi sưng đỏ vì bị hôn của cô ra, khẽ thả lỏng cánh tay, đôi mắt chim ưng tà tà nhìn chằm chằm cảnh đẹp tuyệt diệu trước mắt.

Một phen ép buộc, khiến cho đai lưng bằng vải quấn quanh bên hông khẽ bung ra, chiếc áo ngủ hỗn độn vốn dĩ nằm lỏng lẻo trên đôi vai trần trụi của thiếu nữ tuột xuống, lộ ra lớp da trắng nõn mịn màng, da thịt trơn mịn như tơ, bầu ngực trắng như tuyết no đủ khéo léo như ẩn như hiện, gần như đốt cháy mắt người con trai.

Nhận thấy được tầm mắt kia không thèm giấu diếm nửa phần, rõ ràng đang tuần tra trên thân thể mình, cô gái xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, vừa che lấp vừa đưa tay kéo chiếc chăn bên cạnh, vẫn chưa kịp dụng vào, đã bị nắm chặt!

“Mắc cỡ sao?” Người con trai điềm đạm cười, nắm tay cô lên, cúi đầu nhìn bàn tay mềm mại khéo léo kia, thật nhỏ, trắng trắng non mềm, giống tay trẻ con, ở trong tay anh càng có vẻ đáng yêu làm người khác thương tiếc.

Anh nắm tay cô đưa lên bên môi, khẽ hôn lòng bàn tay mềm mại, râu lún phún mới mọc đêm qua, khẽ đâm vào lớp da thịt non mềm vừa ngứa vừa đau, Lạc Tiểu Hòa khó chịu muốn rút tay về, anh không chỉ không cho cô nhúc nhích, hơn nữa há mồm khẽ cắn một chút, ra vẻ trừng phạt.

Nếu đổi thành người con gái khác, 99% sẽ nghĩ hành động này của anh là tán tỉnh, duy chỉ có cô bé này của anh, non nớt hồn nhiên, không hiểu phong tình, ngược lại trong mắt lại tràn đầy sương mù vì ủy khuất.

Trong lòng không khỏi mềm mại, người con trai nửa quỳ ở trên giường, bàn tay to nâng dung nhan thanh lệ lên, nửa khe khẽ dỗ dành, nửa lại như ra lệnh nói: “Anh không cần em, cũng sẽ không chạm vào em, nhưng em phải nói chuyện với anh, biết không?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn hiện ra vẻ bị thương, bị bắt nhìn thẳng anh, hai mắt Lạc Tiểu Hòa đầm lệ, nước mắt ở trong hốc mắt cứ chực chờ rơi xuống.

Cô không rõ vì sao anh cứ ép cô nói chuyện? Cô khi còn bé tâm hồn bị thương tổn, nên bị khó khăn trong giao tiếp, không bao giờ có thể mở miệng nói chuyện nữa. Mọi người trong nhà vì chứng mất ngôn ngữ của cô không biết đã mời biết bao nhiêu bác sĩ chuyên gia nổi tiếng trong và ngoài nước, cùng với chuyên gia tâm lý học, đáng tiếc toàn bộ đều thất vọng mà bỏ qua.

Cô nghĩ rằng, cuộc đời này của mình có lẽ sẽ không bao giờ có thể mở miệng nói chuyện nữa. Bởi vì cô không trọn vẹn khiến cô chiếm được tình yêu và sự quan tâm của người nhà càng nhiều, chưa từng có ai bắt buộc cô, khi dễ cô, trừ bỏ người con trai xa lạ trước mắt này!

Cô hoàn toàn không biết anh, nhưng sao anh vẫn thích bới móc miệng vết thương của người khác, làm cô khó xử chứ?

“Ngoan, nói với anh đi, nhé?” Người con trai dụ dỗ, đùa giỡn khe thoải khí ở bên tai cô.

“.....” Lạc Tiểu Hòa rút lui cổ, mím chặt cánh môi, hiển nhiên hoàn toàn không muốn phối hợp với anh.

“Nói một chữ, chỉ nói một chữ thôi, được không?” Người con trai chưa từ bỏ ý định cò kè mặc cả.

“.....” Cô gái ý chí thập phần kiên định.

“Nếu không thì..... Quên đi.” Nam nhân nhếch khóe môi, bàn tay to lần xuống, xoa đùi ngọc lộ ra bên ngoài áo ngủ, âm thầm cảm nhận mềm mại mịn màng dưới tay mình lại thờ dài.

Lạc Tiểu Hòa khấn trương dò xét anh, da đầu run lên một trận.

Người này không chỉ có hung dữ, hơn nữa thật bá đạo, dường như còn có chút âm tình bất định, khó có thể nắm bắt, mỗi tiếng nói, cử động, mỗi một động tác, mỗi một biểu cảm của anh, thật sự làm cho cô không ứng phó không nổi, tâm hoảng ý loạn.

“Uy, vậy em có từng nghe câu này chưa?” Giọng người con trai hòa hoãn thân thiết hỏi.

Trong đôi mắt to đầy phòng bị thoáng hiện lên dấu chấm hỏi.

“Nói không bằng làm. Cho nên, nếu em đã không nói lời nào, không bằng chúng ta đây.....” Anh cố ý tạm dừng một chút, không có hảo ý cười cười, mới chậm rãi phun ra bốn chữ, ‘Làm’ thì tốt hơn.” Dứt lời, đôi môi nóng bỏng của người con trai đã phủ lên trên bờ môi mềm của cô

Ô, Lạc Tiểu Hòa nháy mắt mấy cái, cả kinh hoảng sợ, nước mắt rớt cục vì người con trai đáng giận trước mắt tuôn ra.

Trúng thối! Khốn kiếp! Cô gái nghiêng răng nghiêng lợi há miệng cắn thật mạnh quả táo trong tay, không tiếng động mắng.

Gã khốn kiếp thích khi dễ cô, không chỉ có hôn cô, sờ cô, hung dữ với cô, uy hiếp cô, ngay cả quần áo cũng không cho cô mặc..... Còn, còn đối với cô làm ra chuyện ghê tởm như vậy!

Trên người vẫn cứ mặc bộ áo ngủ của anh, ngồi ở trước bàn ăn, cô gái thờ phì phì hồi nhớ lại màn mới phát sinh vừa rồi, không nhận được một trận buồn nôn.

Lúc đó ở trong phòng ngủ, cô không ngờ rằng nước mắt lại ngăn được hành động đáng ghét của người đó, anh phá lệ không tiếp tục làm chuyện quá mức với cô, ngược lại trên mặt tràn ngập bất đắc dĩ và thương tiếc.

Thương tiếc? Nhất định là cô nhìn sai lầm rồi, một tên cướp làm sao có thể đau lòng vì con tin?

Anh giả mù sa mưa đổ cô một lát, lại gọi một cú điện thoại, chỉ chốc lát sau, dưới lầu còn có người mang bữa sáng phong phú đến..... Ừm, chẳng lẽ là cơm Trung Hoa?

Bởi vì nếu là bữa sáng, nó hiển nhiên rất phong phú, không chỉ có những món điểm tâm nổi tiếng của Châu u, lại còn có mỹ thực truyền thống của Anh quốc.

Cháo Yến mạch, rau dưa, hoa quả, pho mát, hải sản, cá viên, thịt bò nướng sốt caramen, thậm chí thức ăn vật đến từ Đài Bắc cũng có mặt, xiu mại thơm ngào ngạt nóng hổi hấp, súp tôm, sữa đậu nành cùng bánh quẩy, bày đầy toàn bộ bàn ăn thật dài.

Nhưng nếu nói là cơm Trung Hoa, lúc này, có phải là ăn quá sớm một chút hay không?

Lạc Tiểu Hòa lặng lẽ liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ cổ đại màu vàng đặt ở trong phòng khách, kim đồng hồ vừa vặn chỉ hướng mười giờ bốn mươi, như vậy, cô bị mang đến địa phương không biết là địa phương gì, đã hơn mười bốn giờ rồi sao?

Nghĩ đến người nhà hiện tại không biết có bao nhiêu lo lắng đang tìm cô, Lạc Tiểu Hòa ảm đạm đau lòng.

“Ăn cơm.” Ngồi ở bàn ăn đối diện, người con trai đưa đôi mắt chim ưng xem xét cô, phát ra mệnh lệnh lạnh lùng.

Không thèm! Lạc Tiểu Hòa hạ quyết tâm, cho dù đói chết, cũng tuyệt không ăn thức ăn của bọn cướp.

Cô vẫn ngồi không nhúc nhích, khuôn mặt nhỏ nhắn gục xuống ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt nhìn đối phương một cái, lấy hành động tỏ vẻ kháng nghị, không biết hành vi phản kháng của mình đã triệt để chọc giận người đó.

Anh tự mình bước đến nắm lấy cô, đặt cô lên đùi mình, một cánh tay giống như sắt vòng quanh eo nhỏ nhắn của cô, một tay kia cầm lấy mảnh bánh mì đưa đến bên môi cô.

“Ăn đi.” Lạc Tiểu Hòa gắt gao mím chặt môi, liều mạng cúi đầu.

“Thực không ngoan.” Anh nói thầm một tiếng, thế nhưng không miễn cưỡng cô, ngược lại cắn một miếng, từng ngụm từng ngụm nhấm nuốt.

Di? Như vậy đã bỏ qua cho cô sao? Lạc Tiểu Hòa hồ nghi ngẩng đầu, ai biết anh mạnh mẽ nắm cầm cô, phủ lên miệng của cô, bắt buộc cô ăn thức ăn trong miệng anh!

Đáng ghét! Lạc Tiểu Hòa liều mạng đánh anh, cắn chặt răng chết cũng không chịu hé ra, nhưng, dù cho không ăn thức ăn bị nhấm nuốt qua, cái loại hương vị làm người ta khó có thể chịu được vẫn từ trong miệng anh truyền tới, khiến cô buồn nôn một trận.

Cô nắm bàn tay nhỏ bé, ở đầu vai anh vừa đâm vừa đánh, cuối cùng vươn tay, hốt hển nắm lấy tóc anh, dùng sức kéo thật mạnh.

Hắc, mặt trời nhỏ của anh cũng có móng vuốt của chú mèo con đấy chứ! Người con trai cúi đầu cười rộ lên, giống như cũng không thấy đau, anh buột môi của cô ra, chậm rãi nuốt thức ăn trong miệng xuống, liếm liếm môi, sau đó mới gần từng tiếng phát ra cảnh cáo: “Nếu em không ăn, anh sẽ dứt em như thế.”

Ác bá! Trứng thối! Sắc lang! Lạc Tiểu Hòa cảm tức anh, oán thầm trong bụng.

Anh tạm dừng một chút, nhượng mảy nhìn cô dò xét,

“Hay là em thích anh hôn em như vậy? Cho nên mới cố ý không ăn?”

Quả thực là nói hươu nói vượn! Lạc Tiểu Hòa giận không thể phản bác, cả người đều phát run, lúc trước là bởi vì sợ hãi, giờ phút này là bởi vì phần nộ cực độ.

Nhìn cô bởi vì tức giận mà trợn trừng mắt, kiều diễm má phấn, hồng nhuận cánh môi, cùng với đường cong ôn nhu như ẩn như hiện bên dưới áo ngủ, cổ họng người con trai kiềm chế không được chấn động.

“Ăn nhanh đi!” Anh khép hờ mắt, thúc giục: “Bằng không anh sẽ dứt em đó!” Anh bỗng nhiên cảm thấy chính mình rất thích loại phương pháp dứt thức ăn này.

Buồng tóc anh vừa bị mình chộp vào trong lòng bàn tay ngược đãi, Lạc Tiểu Hòa vừa tức vừa hận bưng cốc nước lên, uống từng ngụm từng ngụm, muốn xối rửa hương vị trong miệng.

Anh nhìn chằm chằm cô ăn mấy món thức ăn, thế này mới vừa lòng buồng cô ra, để cô ở lại trong phòng ăn một mình, anh ra ngoài gọi bảo vệ sau đó bước đến phòng làm việc.

Ăn cũng ăn no, mắng cũng mắng mệt mỏi, cô gái cảm giác vô lực mười phần, khẽ thở dài, vừa nhắc đầu, trong phòng khách, điện thoại bày ở bên sofa liền rơi vào trong mắt.

A, sao cô lại không nghĩ tới? Cô muốn gọi điện thoại về nhà! Không cần nghĩ ngợi từ ghế tựa nhảy xuống, Lạc Tiểu Hòa nhanh chóng tiến lên cầm lấy phone, khẩn trương nhấn dãy số.....

Không có tín hiệu? Tiếp tục nhấn..... Như trước, không có thanh âm gì! Một lần, hai lần, ba lần.....

“Đừng vội.” Giọng nam quý mỵ vang lên ở phía sau cô, mang theo một chút chế nhạo, một chút trào phúng, Lạc Tiểu Hòa rùng mình, hai tay run run nắm chặt phone, không dám xoay người sang chỗ khác.

“Dây điện thoại bị rút ra, em không phát hiện sao?” Anh nói xong, ngồi xổm xuống ở bên cạnh cô, thập phần gần gũi đưa cho cô một cái di động màu đen mới tinh, “Đây, lấy điện thoại của anh nè.”

Lạc Tiểu Hòa nhìn chằm chằm di động trước mắt, không thể tin được nghiêng đầu nhìn anh.

“Không sao, gọi đi.” Người con trai cười cười, vẻ mặt vô cùng ôn hoà, “Bất quá, làm phiền bọn họ thật xa chạy tới như vậy, lại không được gì, thật không phải đạo tiếp đãi khách.” Lạc Tiểu Hòa ngạc nhiên tiếp tục ngây ngốc theo dõi anh.

“Anh vừa rồi còn đang suy nghĩ, em thích quốc gia nào nhất? Nước Pháp? Thụy Sĩ? Hay là Australia?” Người con trai tiếp tục tự quyết định.

Lạc Tiểu Hòa cuối cùng hiểu rõ ý tứ trong lời nói của anh, bắt đầu thất kinh lắc đầu, chỗ nào cô cũng không đi, cô chỉ muốn về nhà!

“Không thích sao? Vậy đi Nam Mỹ đi! Anh từng ở chỗ đó một khoảng thời gian rất dài.”

Không! Cô ở trong lòng lớn tiếng nói.

“Chúng ta có thể đến Rio de Janeiro, sau đó lại đến Chi Lê xem vườn nho của anh, em có muốn biết những người công nhân kia ủ rượu nho thế nào không?” Giọng anh đầy vẻ thoải mái, hơn nữa đứng lên đi về hướng phòng khách, dường như đã hạ quyết tâm lập tức muốn đi.

Cô lo lắng đứng lên theo, kỳ diệu phát âm thốt ra một chữ, “Không!”

Không gian dường như yên lặng, trong gian phòng to như vậy an tĩnh cực kỳ, thậm chí ngay cả tiếng hít thở lẫn nhau cũng nghe rất rõ ràng.

Trong nháy mắt, Lạc Tiểu Hòa cho rằng mình đã nghe lầm, cô kinh hãi há hốc mồm, lại vẫn như cũ nói không nên lời gì, ánh mắt trừng thật lớn, khó có thể tin nhìn người con trai đột nhiên quay đầu, cô không biết mình vừa rồi bị làm sao vậy.

“Đúng vậy không sai, em vừa mới nói chuyện.” Trong đôi mắt chim ưng chứa đựng sự vui sướng, anh hưng phấn vọt tới trước mặt cô, hai tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, cùng cô trán tựa trán, vội vàng truy vấn: “Bảo bối, nói với anh đi, em nhớ ra rồi phải không? Phải không?”

Lạc Tiểu Hòa kinh ngạc nhìn anh, đang cực kỳ khiếp sợ chưa kịp phục hồi tinh thần.

Tám năm nay, cô cho tới bây giờ không hề thành công mở miệng nói một chữ, ngẫu nhiên khi bốn bề vắng lặng, cô lặng lẽ thử phát ra một ít thanh âm kỳ quái, sau đó luôn nhanh chóng bịt miệng lại, thất vọng, đêm từng cảm giác vô lực nẩy lên trong lòng.

Nhưng trời ạ! Cô vạn lần không đoán được, mình lại sẽ nói chuyện, ở trước mặt tên xấu xa bắt cóc mình!

Chuyện này bảo cô làm sao mà chịu nổi?

3. Chương 3

Chiếc xe màu đen chậm rãi chạy dọc theo bờ đê, cuối cùng vững vàng đứng ngoài khu biệt thự tư nhân cạnh bờ sông Ware.

Từ cổng vòm bằng đá cực kì khí thế nhìn từ xa đi vào, nương theo ánh trăng sáng, đèn đuốc, có thể nhìn thấy hai hàng cây bồ đề tráng kiện mà tao nhã thẳng tắp hai bên đường, những ngọn núi chập chùng nơi xa, những hàng cây rậm rạp nối đuôi nhau, dưới màn đêm mông lung che lấp, chẳng phân biệt được sáng hay tối làm cho Lạc Tiểu Hòa cảm thấy chính mình tựa hồ đang lạc vào một thế giới thần bí khó lường.

Lạc Tiểu Hòa rụt rè ngồi ở ghế sau, cách cửa sổ kính sợ hãi đánh giá, trong lòng tràn ngập tò mò cùng nghi vấn.

Bọn họ không đi Nam Mĩ, vẫn cứ ở lại Anh quốc, nhưng là từ Luân Đôn đi đến Oxford. Lạc Tiểu Hòa nhẹ nhàng thở ra, nếu như đi Nam Mĩ, cô vĩnh viễn không biết làm cách nào để về nhà.

“Thích nơi này sao?” Người con trai ngồi ở bên cạnh cô, khuôn mặt không rõ tâm tình, âm thầm đặt nhất cử nhất động của cô ở trong mắt.

Vừa nghe thấy giọng nói của anh, Lạc Tiểu Hòa lập tức giống như chim sợ cành cong, thu hồi tầm mắt tò mò, cảnh giác mười phần xem xét đối phương.

Cửa xe được người hầu mở ra từ bên ngoài, người con trai xuống xe trước, quay lại vươn tay về hướng cô, “Lại đây.”

Lạc Tiểu Hòa không muốn xuống xe. Vài giờ trước, bọn họ vẫn đắm chìm trong sự kinh ngạc và vui mừng, bởi vì cô đã mở miệng chịu nói. Anh phải rời khỏi nhà làm một chút việc, muốn cô ngoan ngoãn chờ anh trở về, cô giả bộ mệt mỏi nhắm mắt lại giả vờ ngủ, vừa nghe tiếng động anh rời đi, liền lập tức nhảy xuống giường.

Ai biết khi vừa mở cửa phòng ngủ ra, không ngờ đã có một nam một nữ mặc đồng phục tóc vàng mắt xanh người hầu Anh quốc đứng thẳng tắp ngoài cửa, nhìn thấy cô đi ra, đồng loạt cúi người chào cô, cung kính hỏi cô cần phục vụ gì. Mà hai người da đen cao to ngoài cửa kia theo bọn người hầu giới thiệu nói, đó là bảo vệ tiên sinh đặc biệt mời đến đây để bảo vệ an toàn cho cô.

Thật sự là quá buồn cười! Cô bị bắt cóc, mà bọn cướp lại còn thân thiết giúp cô chuẩn bị người hầu và bảo vệ.

Cô không biết người con trai kia rốt cuộc muốn làm gì, dáng vẻ anh đường hoàng, cách nói năng không tầm thường, dường như..... Có rất nhiều tiền, thấy thế nào cũng không giống một tên cướp vì tiền bán mạng, như vậy ngàn dặm xa xôi đem cô từ Trung Quốc đến nơi này, chẳng lẽ thật sự muốn đổi phước với chú của cô?

Sau khi trải qua sợ hãi khôn cùng, Lạc Tiểu Hòa cũng chỉ còn lại nồng đậm nghi hoặc.

Hoàng hôn buông xuống, người con trai đã trở lại, mang về cho cô vài bộ quần áo mới, gồm rất nhiều những túi giấy có in nhãn hiệu của các cửa hiệu nổi tiếng.

Vải len trắng tinh, áo dệt kim hở cổ, quần lụa mỏng tinh tế mềm mại, áo sơ mi màu hồng phấn, quần Jean ngắn, hoặc những chiếc váy hoa màu hồng nhạt trần đầy hơi thở thanh xuân, những chiếc giày lông cừu mềm mại và còn thực vừa chân cô.

Trừ những thứ đó ra, bên trong túi giấy còn có những bộ đồ lót mềm mại thoải mái, những váy ngủ bằng tơ tằm thượng hạng, Lạc Tiểu Hòa nhìn thấy những thứ này vừa thẹn vừa giận, ánh mắt không tự chủ được liếc về phía cánh tay của người con trai.

Cánh tay thon dài kia, khớp xương rõ ràng, ngón giữa tay phải hơi bị chai sần, giống như thường xuyên cầm bút, bàn tay mười phần của nhà làm nghệ thuật, nhưng anh từng dùng nó tình tứ sờ mó ba vòng của cô!

Đáng giận hơn là! Anh cho rằng mua quần áo mới cho cô, đối với cô thoáng toát ra một tia thiện ý, là cô có thể tha thứ những hành động tàn ác mà anh đã gây ra cho cô hay sao, muốn làm gì thì làm sao?

Mơ tưởng! Không có cửa đâu! Không có khả năng! Vì thế cô hạ quyết tâm, chết cũng không chịu xuống xe.

“Là muốn anh ôm em lên sao?” Người con trai nhìn chăm chú vào cô gái giận dữ, nụ cười hiểm thấy nhẹ nhàng phát ra từ nội tâm, làm tươi sáng cả gương mặt.

“Rất vui được cống hiến sức lực.”

Không cần! Tránh ra! Tránh ra! Cô gái kinh hoàng xoay người liền chạy về phía trên lầu.

“Ngoan, em sẽ thích nơi đó mà, tin tưởng anh, nhé?” Cô gái thét chói tai, cô bị người con trai từ phía sau ôm lấy.

“Nếu em còn giãy, có tin anh hôn em trước mặt bọn họ không?”

“.....”

“Thế này mới ngoan, đi thôi nào.”

Người hầu và bảo vệ ngậy ra như phỗng, nhìn chủ nhân luôn luôn không cười không nói, giống như mèo vờn chuột đùa giỡn với cô gái đang giận dữ không thể kiềm chế được trên tay mình. Trong đầu tất cả đều là sao và dấu chấm hỏi.

Chủ nhân tôn quý, rốt cuộc làm sao vậy? Không chỉ có người hầu không hiểu, Lạc Tiểu Hòa cũng không hiểu. Đối mặt với người con trai cổ quái, không thể hiểu nổi này, cô hoàn toàn cảm nhận được cái gì tên là “cùng đường”.

Cô sẽ không nói, mắng lại mắng anh không được, cũng không đánh lại anh, trốn lại trốn không thoát, mà anh đối với ngôn ngữ người câm điếc của cô không chỉ có nhìn như không thấy, còn tuyên bố hùng hồn.

“Anh nói lại lần nữa, em không phải câm điếc, phải dùng tiếng Trung Quốc nói chuyện với anh!”

Anh dường như rất chán ghét ngôn ngữ của người câm điếc, hay nói đúng hơn, bởi vì ngôn ngữ của người câm điếc đối với anh mà nói càng giống đàn gảy tai trâu?

Khai thông không được, Lạc Tiểu Hòa quyết định biến mình thành chú cá trong hồ, yên lặng không náo động.

Tiếng chuông di động vang lên du dương rất hợp thời, người con trai nhìn thoáng qua màn hình, tạm thời buông tha cô, đi đến một bên nghe điện thoại.

Hai người hầu ân cần đứng ở ngoài xe, tiếp nhận công việc của chủ nhân, nói tiếng Anh lễ phép mời tiểu mỹ nhân Đông Phương đáng yêu đi ra.

“Beautiful younglady,we e!”

“Please getout.”

Những chiếc đèn nơi cánh cổng vòm bằng đá rất sáng, từ những nét điêu khắc trên cánh cửa vọng vào, trong khu biệt thự trồng rất nhiều loài hoa lạ, vào ban đêm mát mẻ như thế này, mùi hoa đặc biệt thấm vào ruột gan, những dây mây màu xanh biếc đang đón gió đung đưa nhẹ nhàng. Xung quanh là một màu xanh biếc mát mắt, có rất nhiều đóa hoa hồng hồng, trắng trắng xen lẫn vào nhau, những đóa hoa đang e ấp nụ, làm thành bức tranh tĩnh rất sống động.

Nhưng đối với Lạc Tiểu Hòa mà nói, ngôi biệt thự to lớn này, tựa như một cái nhà giam thật to, một khi cô đi vào, có khả năng suốt đời này cũng không trốn ra được!

Cho nên cô mới không muốn đi vào, cô phải rời khỏi nơi này! Lạc Tiểu Hòa cảnh giác nhìn người con trai đang đưa lưng về phía xe, từ trong xe chui ra ngoài, thừa dịp bọn người hầu sơ ý, xoay người chạy như điên về phía đại lộ!

Phía sau truyền đến tiếng kinh hô thất thanh, cũng ngăn cản không được Lạc Tiểu Hòa trốn thoát, cô liều mạng chạy về phía trước, không muốn, cũng không dám quay đầu, cô chỉ biết là mình không muốn ở lại quốc gia xa lạ này!

Cô muốn về nhà! Về nhà!

Cuối mùa xuân, có mưa phùn rơi lất phất, tới vừa vội lại mạnh mẽ. Áo ào xôn xao, mưa to xen lẫn tia chớp cùng sấm rền, có chút dọa người. So với thứ này càng dọa người hơn đó chính là sắc mặt chủ nhân ngôi biệt thự này.

Trong đại sảnh lớn của ngôi biệt thự, trên trần nhà cao hơn mười mét, chùm đèn thủy tinh lộng lẫy vẫn rực rỡ ánh sáng, bốn người hầu tốp năm tốp ba ở hành lang thật dài đi qua đi lại, trong tay bưng khay đựng nước ấm, chậu nước và khăn lông, mang theo y phục mới, lao nhao hăn lên, ngẫu nhiên nhỏ giọng nghị luận vài câu.

“Karla, nghe nói vị tiểu thư kia sinh bệnh?”

“Đúng vậy, thật sự là rất bất hạnh, tiên sinh quá mức lo lắng rồi!”

“Tại sao có thể như vậy, bác sĩ Hoa vẫn chưa đến sao?”

“Vâng, hẳn là đang trên đường đến.”

Một nhọc quá độ, khí hậu không hợp, hơn nữa lại quá mức hoảng sợ, thiếu nữ Đông Phương đáng yêu chủ nhân mang về mới đến khu biệt thự này một buổi tối đã sinh bệnh.

Trong gian phòng ngủ rộng lớn sạch sẽ xa hoa mang phong cách kiến trúc của Bắc u: Một bức tường đá có lò sưởi, ghế tựa hình thiên nga với màu nâu tao nhã, bàn trà với đường cong ngắn gọn..... Trong không gian tràn ngập hương vị hoài cổ.....

Trên chiếc giường to lớn rộng rãi thoải mái, thiếu nữ không hề ý thức mình đã lâm vào phiền phức, chìm đắm trong lớp chăn lụa tơ tằm xa hoa phong cách châu Á, ngủ cũng không an ổn.

Người con trai ngồi trên chiếc ghế da màu đen đặt bên cạnh giường, đang hồi tưởng lại tất cả những chuyện đã xảy ra đêm nay, thấy lòng vẫn còn sợ hãi.

Ngay trước mắt anh, cô bé con thể nhưng muốn chạy trốn. Bởi vì muốn bỏ rơi những người đang đuổi theo phía sau lưng cô, cô hoảng hốt không đi đường chính, mà nương màn đêm chui vào lùm cây ven đường, lại từ lùm cây đó chạy loạn xạ vào khu rừng âm u tối tăm kia.

Trong khu rừng đó mặc dù không hề có dã thú tấn công, nhưng cũng có rắn, bò cạp, rết và những côn trùng có hại khác, cô lại không nói chuyện, nếu gặp phải thì biết làm sao?

Anh lo âu không thôi, lập tức mệnh lệnh tất cả những người hầu trong khu biệt thự gần như lật tung khắp cả khu rừng cây lên, tìm kiếm hơn một giờ, rốt cục ở một tàng cây không lớn không nhỏ phát hiện ra cô gái nhỏ đang bị lạc đường.

Cô vụn phần chật vật, ôm đầu gối, cuộn mình ở nơi đó, thân mình nhỏ nhắn run run, khi ngẩng đầu, bên trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyết trắng kia đã là nước mắt loang lổ, những vết rách sướt trên quần áo lộ ra lớp da thịt non mềm, tất cả đều là dấu vết bị những cành cây, gai nhọn cào rách,

Lửa giận xen lẫn đau lòng, lo lắng, khẩn trương, khiến cho sắc mặt anh thay đổi, đi qua không thềm nói một lời đã đem cô gái sợ hãi ôm lấy gấu gao trói buộc trong ngực mình, thanh âm cứng ngắt và hung ác trước nay chưa có.

“Chết tiệt! Em dám làm bản thân mình thành như vậy sao?”

Đại khái là cực kỳ mệt mỏi, Lạc Tiểu Hòa không có khí lực giãy dụa, đôi mắt đẹp hoảng sợ mở to, nhìn xem phản ứng anh.

“Em còn dám chạy trốn nữa thử xem! Anh sẽ làm cho em biết cái gì gọi là hối hận!” Anh hung dữ nói, đè nén lửa giận hừng hực ôm lấy cô chạy nhanh trở về khu biệt thự đi lên lầu, giận dữ đem cô quăng lên chiếc

giường to lớn, nhưng đã dùng lực rất nhẹ để cô khỏi đau, sau đó đi thẳng đến phòng làm việc bên cạnh, dự tính phát tiết tức giận trong đồng công việc ngập đầu kia.

Đợi đến khi trở về phòng, anh ôm cô gái ngủ say vào trong lòng, lập tức cảm thấy không thích hợp, tay chân lạnh lẽo, thân hình nhỏ gầy nóng phồng tay, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng không bình thường.

Lòng anh nóng như lửa đốt, hối hận không kịp, một mặt lấy túi chườm đá đắp lên trán nóng bỏng của cô, một mặt cứ hét lên hỏi xe của bác sĩ Hoa đã đến đâu rồi.

“Tiên sinh, ngài đừng lo lắng, bác sĩ Hoa đã tới cửa, lập tức đến ngay.” Bưng tới nước ấm và nước trái cây, lão quản gia Karla trấn an nói: “Tiên sinh, xin để tôi đút nước cho tiểu thư.”

Đang muốn tiến lên, lại nhìn thấy người con trai từ bên cạnh đứng bật dậy, đón nhận ly nước trong tay cô.

“Để tôi.”

Bưng ly ngồi trở lại mép giường, anh khẽ khàng để cô bé con ngồi tựa vào trong lòng mình. Một tay cẩn thận ôm thắt lưng của cô, tránh cho thân thể của cô trượt xuống, một tay kia cầm ống hút, dè dặt cẩn trọng đút cô uống nước.

Đáy mắt Karla lộ ra ngạc nhiên, bà chưa từng nhìn thấy vẻ ôn nhu, động tác săn sóc của vị chủ nhân Đông Phương này, nhất là đối xử với một người con gái! Khi anh nhìn vị tiểu thư Đông Phương đó, tình ý trong mắt rõ rệt, quả thật giống như nước mênh mông sắp tràn ra ngoài.

Sau khi bác sĩ riêng của gia đình tỉ mỉ điều trị, Lạc Tiểu Hòa uống thuốc hạ sốt, cơn nóng sốt rất nhanh lui xuống, không bao lâu bình tĩnh ngủ say.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp nửa vùi vào chiếc gối lông chim mềm mại, lông mi dài khép kín, mũi hồng hồng, hiển nhiên đã khóc thật lâu, ngẫu nhiên còn nức nở hai tiếng, ngay cả trong lúc ngủ mơ cũng nhìn thấy gương mặt hung dữ anh tuần của ai kia.

Cả một đêm, người con trai khẽ vuốt đầu mềm mại của cô, đến cuối cùng vẫn chỉ chăm chú nhìn cô, ngón tay nhẹ vuốt về mái tóc, thở dài thật dài, thấp đến mức không thể nghe được.....

Bỏ câu theo cửa sổ bay qua, “rú rít” kêu lên, báo hiệu một ngày mới đã đến.

Trong phòng ngủ, Lạc Tiểu Hòa tỉnh lại đã lâu, cô lẳng lặng nằm đó, cẩn thận lắng nghe, khi xác định trong phòng chỉ có một mình, vội vã xốc màn lên bước xuống giường.

Dè dặt cẩn thận đi đến cửa phòng ngủ, nghiêng tai nghe lén một hồi, lại vươn tay khẽ mở cửa, phát hiện cửa đã bị khóa kín.

Cô chán nản ở trong phòng đi tới đi lui, bỗng nhiên phát hiện gian phòng ngủ này được thông với một gian phòng khác, khẽ mở cửa, dễ dàng mở bật ra, thì ra đó chính là một gian phòng làm việc loại nhỏ rộng sáng sủa.

Bên trong thực sạch sẽ, trên giá sách màu lá cọ bày biện nhiều bộ sách rất dày, bên cửa sổ có một bàn làm việc dài gần 5m, bản vẽ chồng chất như núi.

Một laptop bằng đá quý xanh mát Nếu cô có thể sử dụng nó, là có thể cầu cứu ra ngoài được rồi!

Hơi thở Lạc Tiểu Hòa chợt dồn dập lên, cô đưa tay khóa cửa lại, vội tới trước bàn mở máy tính ra, ai biết vừa mới bước đến gần bàn đã bị tấm hình nền trên màn ảnh laptop làm cho hoảng sợ.

Trên màn ảnh, một cô bé mặc đồng phục trung học mới từ cửa trường bước ra ngoài, đang ngẩng đầu lên nhìn không trung, trên khuôn mặt tươi tắn tràn đầy nét trẻ con, miệng cười âm áp động lòng người. Một tia nắng mặt trời lấp lánh chiếu vào trên người cô, mái tóc ngang vai, tung bay theo bước chân nhẹ nhàng của cô bé.

Cô gái đó rõ ràng là cô! Lạc Tiểu Hòa bị kinh sợ chấn động, sau một lúc lâu mới dời ánh mắt, nhìn đến khung ảnh bằng gỗ trên bàn.

Trong ảnh là cô bé nhỏ xinh với bím tóc ngắn ngắn, bởi vì tuổi còn quá nhỏ, ngũ quan còn chưa nảy nở, nhưng vẫn không giấu được dung nhan tú lệ, hai má lộ lúm đồng tiền vô cùng hồn nhiên xán lạn, đang ngồi trên đầu gối của một thiếu niên khoảng mười tám, mười chín tuổi, giơ tay nhỏ bé vui vẻ làm đại biểu thắng lợi “V”.

Đây cũng là cô..... Là cô hồi nhỏ!

Làm sao có thể? Làm sao có thể? Rốt cuộc là ai? Tại sao lại có ảnh chụp hồi nhỏ của cô?

Lạc Tiểu Hòa trong lòng kinh hoàng không thôi, lại nhìn về phía màn hình máy tính, một tập tin đề chữ “mặt trời nhỏ” đập vào trong mắt, không tự chủ được lấy chuột nhấn mở ra, lại khiếp sợ phát hiện bên trong rất nhiều ảnh chụp..... Tất cả đều là cô!

Cô đến trường, cô ăn kem, cô đọc sách, cô qua đường, cô che ô khi trời đổ mưa, cô đang cắt tóc, cô..... Màn ảnh trung thực nhất ghi lại từng khoảng thời gian thanh xuân của cô, từ xuân đến hạ, từ thu đến đông, hầu như không bỏ qua giai đoạn nào ghi lại dấu ấn trưởng thành của cô.

Nước mắt không tự chủ rơi xuống, tay Lạc Tiểu Hòa run run cầm lấy khung ảnh.

Thiếu niên trong ảnh cao gầy, ngũ quan sáng sủa anh tuấn, không cười không nói, trên nét mặt ẩn ẩn nét hung ác nham hiểm lãnh khốc không tương xứng cùng tuổi, nhưng động tác ôm cô bé con kia, lại vô cùng ôn nhu như thế.

Khuôn mặt này dần dần dấy lại kí ức của cô, một khuôn mặt lạnh lùng cao ngạo dần dần sống lại trước mắt cô.

Lạc Tiểu Hòa khẽ gọi một tiếng, dùng sức che miệng lại, vẫn khó có thể che lại tiếng khóc nức nở vừa mừng vừa sợ, từ trong miệng phát ra.

Cô khó có thể tin, cô mừng rỡ như điên, cô không nghĩ nhiều nữa. Cất lên tiếng khóc lớn!

Đại ca ca..... Đại ca ca..... Anh còn sống, phải không? Phải không?

Đoạn kí ức bị bụi thời gian che giấu trong tận đáy lòng kia, cho rằng vĩnh viễn không thể nhìn thẳng vào chuyện cũ; Ổ khóa bí mật kia cho dù có bao nhiêu chuyên gia tâm lý đều chưa thể mở, nhưng giây phút này, lại âm ỉ mở toang ra từ tận trái tim cô.

4. Chương 4

Mùa hè năm đó, Lạc Tiểu Hòa tám tuổi, cùng a ma đi tới Cổ gia ở Đài Nam giúp việc.

Trong đình viện Cổ gia trồng một khu rừng trúc xanh mượt rộng lớn, cùng với những loại dây leo, những thứ này đều là thực vật thường thấy nhất ở Nam Đài Loan.

Dưới tàng cây Mộc Lan cao lớn, trên bàn đá giấy vẽ bằng phẳng trắng như tuyết, trong tay cầm cây bút bện rộn sột soạt vẽ vẽ, Lạc Tiểu Hòa đang làm việc mình thích nhất.

Mặt trời vàng óng ánh, đóa hoa có nhiều màu sắc khác nhau, chim thì muôn màu muôn sắc, cây cỏ xanh biếc Căn nhà màu trắng thật lớn giống như cung điện cổ tích trong những câu chuyện thần thoại. Trong phòng bếp, a ma đang bận rộn nấu nướng, trong đại sảnh, lão quản gia vẻ mặt nghiêm túc đang sửa sang lại tập san báo chí; dưới giàn nho trong vườn hoa cô bé con đang tô một chú cá chép màu sắc thật là đẹp A, còn giống như quên cái gì? Cô nghèo đói nhỏ, nghiêm túc suy nghĩ một chút, vẽ tiếp khuôn mặt của Đại ca ca xấu tính, đang sa sầm mặt mắng cô, thật hung dữ thật hung dữ!

Một bức tranh vô cùng đơn giản, là tất cả miêu tả của Lạc Tiểu Hòa về Cổ gia.

Lạc Tiểu Hòa tên đầy đủ gọi là Lạc Hòa, Lạc Đà lạc, mạ lúa, tất cả mọi người đều gọi cô là Lạc Tiểu Hòa. Cô từ nhỏ đến lớn đi theo a ma, a ma làm nữ đầu bếp ở trong một tòa nhà lớn của người có tiền.

Căn biệt thự rộng lớn luôn vắng ngắt, chủ nhân duy nhất là Đại ca ca mười bảy tuổi, anh luôn núp ở trong phòng của mình, thỉnh thoảng sẽ được lão quản gia dùng xe lăn đẩy ra ban công phơi nắng.

“Tiểu Hòa, con không cần phải sợ thiếu gia xấu tính kia, con hãy nhớ, a ma mặc dù là người giúp việc của Cổ gia, nhưng Tiểu Hòa thì không phải, không cần gọi cậu ta là thiếu gia, cũng đừng đến gần cậu ta quá, bởi vì nếu như anh ta mắng con, a ma sẽ không nhận được mắng lại, và như vậy chúng ta sẽ không được ở đây nữa, biết không?” A ma dùng tiếng Đài Loan, liên tục dặn dò Lạc Tiểu Hòa một cách lặng lẽ.

“Dạ!” Lạc Tiểu Hòa dùng sức gật đầu.

A ma nói phải cố gắng làm việc, ngộ nhỡ mất đi phần công việc này thì thật là không tốt!

“Tiểu Hòa, chân thiếu gia bị thương, không thể bước đi, một mình cậu ấy rất tịch mịch, nếu như con có rảnh rỗi, đến đó trò chuyện với cậu ấy được không?” Nhưng khi không có ai, lão quản gia khuôn mặt luôn lo lắng, buồn phiền lại năn nỉ với Lạc Tiểu Hòa như vậy.

“Được ạ!” Không chút do dự, cái đầu nhỏ nhún gật liên tục.

Tuy vị Đại ca ca Cổ gia kia cho đến bây giờ chưa từng đối với cô có sắc mặt tốt, nhưng mỗi khi nhìn thấy anh cô đơn lặng lẽ ngồi trên chiếc xe lăn, Lạc Tiểu Hòa lại có cảm giác anh thật đáng thương!

Bởi vì thiếu gia cũng như cô, không còn ba mẹ nữa.

Nửa năm trước, nam và nữ chủ nhân của Cổ gia đã bị tai nạn xe, tử vong tại chỗ, duy nhất may mắn thoát chết chính là đứa con trai độc nhất của bọn họ.

Lạc Tiểu Hòa chưa bao giờ gặp cha mẹ của mình, nhưng cô còn có a ma, so sánh với ai kia, Đại ca ca dường như còn đáng thương hơn cô một chút.

Nghiêm túc dùng bút ký tên mình lên giấy vẽ, cô bé con rất hài lòng quan sát tác phẩm lớn của mình một chút, vừa lòng cẩn thận cầm lên, từ trên ghế nhảy xuống, “Đông đông đông” chạy lên trên lầu.

Lầu hai gian thứ tư là phòng ngủ Cổ thiếu gia, trang hoàng vừa hoa lệ vừa thoải mái, trên sàn nhà trải thảm lông dê thật dày, lão quản gia nói làm như thế sẽ không sợ Đại ca ca té ngã.

Lạc Tiểu Hòa rất yêu thích căn phòng ngủ này, bình thường sẽ thừa dịp không có ai lên vào trong, lén lộn trên thảm trải sàn, chơi đùa cực kỳ vui vẻ. Việc duy nhất làm cô không hài lòng chính là bên trong luôn tối om om, giống như huyết động âm u nào đó của dã thú ở. Cửa sổ bên cạnh, rèm cửa màu đậm dây cộm nặng nề rũ xuống sát đất, vài cái đèn ngủ chỉ để đó bày biện trang trí, bởi vì Đại ca ca không thích mở đèn.

Chuyện mà Đại ca ca không thích còn rất nhiều. Anh không thích ồn ào, không thích ánh sáng, không thích có quá nhiều người, không thích thấy cô. Chuyện anh thường làm nhất chính là nhìn về phía cô giận dữ, sau đó không nói tiếng nào, đối với ai cũng không để ý không nói tới.

Khe khe rón rén đẩy cửa phòng ngủ he hé mở, Lạc Tiểu Hòa ngừng thở, híp mắt nhìn từ khe hở rình bên trong phòng.

Rèm cửa sổ che sát đất bị kéo ra một góc nhỏ, thiếu niên ngồi trên xe lăn không nhúc nhích đưa lưng về phía cô.

Thiếu niên mười bảy tuổi thân hình gầy gò thon dài, ngũ quan anh tuấn, tóc màu đen rất dài, dài đến gần phủ cả mắt, gò má tái nhợt thiếu sức sống vì đã lâu không thấy ánh mặt trời.

“Lén lén lút lút làm cái gì?” Thính giác của thiếu niên dị thường nhạy cảm, nghe sau lưng có tiếng vang nho nhỏ, lập tức buông rèm cửa sổ trong tay, miệng lạnh lùng toát ra lời nói.

“Đại ca ca, anh ngủ trưa mới rời giường sao?” Cô bé con như nhặt được ân xá, nở nụ cười trong veo, đẩy cửa ra, chạy chậm qua, giờ giấy vẽ trong tay giống như đang dâng hiến vật quý.

“Đây là em vừa mới vẽ đó, anh có muốn xem không?”

Cái quỷ quái gì nữa đây? Thiếu niên chau mày, ánh mắt cao ngạo lạnh như băng đầu tiên là chán ghét đại khái xem một lần, cuối cùng nhìn vào chữ kí tên, hai chữ “Lạc Hòa” xiêu xiêu vẹo vẹo

“Anh xem đi.” Cô bé con nở một nụ cười ngọt ngào, mặt mày cong cong, tay nhỏ bé trắng mịn vừa chỉ chỉ chỗ chỗ, vừa có lòng tốt giới thiệu: “Đây là a ma, kia là lão quần gia, đây là em, còn kia là anh đó! Rất giống có phải không?”

Giống? Giống chỗ nào thế! Thiếu niên nhìn chăm chăm vào vật thể đen đen giống như gương mặt “Người”, mày rậm nhú chặt hơn.

“Ai kêu mày vẽ tao thế?” Anh hí hóp mắt, đột nhiên hai tay dùng sức xé, giấy vẽ lập tức nát thành trăm mảnh, bực mình tận tình vò thành một cục.

Cô bé con khiếp sợ trợn to hai mắt, miệng không tự chủ được mở thành hình chữ O.

“Mày vẽ rất xấu, tên của mày cũng thế”, thiếu niên tựa hồ còn chưa hài lòng, từ ngữ càng thêm ác độc: “Mày không phải tên Lạc Hòa sao, có nghĩa là Lạc đà kết hợp với Hà mã đúng không?”

Không phải mà. Cô bé con mếu máo, trong đôi mắt to tròn trắng đen rõ ràng dâng đầy nước mắt, rất uất ức nhìn gương mặt xanh xao tái nhợt của thiếu niên.

“Bây giờ mày hãy nghe kỹ cho tao, không có chuyện gì đừng chạy tới tìm tao, tao không muốn nhìn thấy mày, tốt nhất nên tránh xa tao ra ! Có nghe chưa?” Thiếu niên chưa hả giận đem đồng giấy vụn trong tay ném xuống đất!

Thật ra anh cũng không hiểu tại sao mình lại giận dữ như vậy, hơn nữa còn đối với một cô bé con vô tội phát tiết. Nhưng mỗi khi vừa nghĩ tới ba mẹ thương yêu của mình chết rồi, mình cũng thành phế vật chẳng đứng nổi. Anh cảm thấy mình sắp điên mất rồi.

Thế giới của anh xám xịt, nhưng con nhóc trước mắt này lại luôn tươi cười rực rỡ như ánh mặt trời sáng rực, như một tia sáng lấp lánh làm anh cảm thấy vô cùng chướng mắt!

Kể từ khi cô đi theo a ma đến Cổ gia giúp việc, cô mỗi ngày đều đến chọc làm anh phiền, hơn nữa đều không biết mệt, cô còn kéo anh lú lú nói tất cả những chuyện của cô ở trường học, bất kể anh muốn nghe hay không; cô còn thừa dịp anh không có ở gian phòng này lên bước vào chơi với tấm thảm trải sàn.
. Đừng tưởng rằng anh không biết.

Anh không hiểu, tại sao cô không thể giống như người khác, an tĩnh một chút, trốn xa một chút? Coi anh như vi khuẩn mang bệnh, độc dược, bom hẹn giờ, là loại nào cũng tốt, tại sao cứ chạy tới làm phiền anh.

Lúc mới bắt đầu anh im lặng không nói gì, nhiều lúc cảm thấy phiền chết đi được, rồi đến một ngày nào đó, anh đột nhiên cảm giác được vết thương ứa máu của mình hình như không còn đau như mình vẫn nghĩ, anh lập tức quyết định phản kích, chọc cô khóc!

Tựa như bóp vỡ trong tay vàng dương chói mắt, liều mạng! Dùng sức! Không chút lưu tình! Ánh sáng? Là cái quỷ quái gì đây? Nó sẽ không thuộc về anh, chỉ có núp ở trong bóng tối kéo dài hơi tàn, anh mới cảm thấy tốt hơn.

“Có phải rất khó chịu không? Vậy thì mày mau đi tìm a ma, tìm lão quần gia, đi gọi bọn họ tới mắng tao đi!” Anh khiêu khích nhìn chăm chăm vào đôi mắt ngập nước có thể tràn ra bất cứ lúc nào, chết cũng không tin mình không có cách trị tiểu quỷ nghịch ngợm này.

Cô bé con cắn môi, vừa buồn vừa đau lòng, nghiêng đầu nhìn ca ca xấu trước mắt.

Mặc dù cô cũng rất muốn khóc, nhưng a ma nói qua, gặp phải thất bại khóc là vô ích, cho nên, cô mới không cần khóc.

Khẽ hấp háy lỗ mũi, đem ngấn lệ cùng nước mũi dùng sức thu vào trong bụng, khuôn mặt nhỏ bé ngây thơ ngẩng lên cao, vô cùng kiên cường nhìn anh rực rỡ cười một tiếng.

Tiếng trẻ con mang theo giọng mũi rõ ràng truyền vào trong tai của thiếu niên, “Đại ca ca, mới vừa rồi anh đã nói sai rồi. Lạc Tiểu Hòa là lúa, ba tiếng lúa, mạ lúa, không phải là Hà Mã dưới sông a!”

Một hồi yên tĩnh. Một lát sau....

“Cút!” Thiếu niên then quá thành giận đuổi người, thuận tay đem tất cả những sách vở văn bản trên bàn hất tất cả rơi xuống sàn nhà, tiếp theo lại cầm chén nước bên cạnh lên.

Thấy thế, cô bé con tốc độ thật nhanh, như một làn khói tông cửa xông ra, rõ ràng là sợ, nhưng vẫn đang cố giả bộ dũng cảm, nhờ vào khung cửa che chở, thanh âm thật nhỏ tiếp tục yếu ớt truyền đến: “Anh đừng ném đồ thế nữa, ném vỡ hết đáng tiếc lắm, ngày hôm qua hại a ma cùng lão quản gia quét dọn thật lâu. . . .”

“Mau cút!” Một tiếng hét la lên.

“VẬY. Được rồi! Ngày mai em trở lại.”

Cái gì? Thiếu niên ngạc nhiên, chăm chú nhìn miệng cô bé không ngừng tuôn ra giọng nói líu lo đặc sắc kia.

Khuôn mặt tái nhợt bởi vì nổi giận mà trở nên đỏ bừng, lồng ngực phập phồng thật vất vả mới bình tĩnh lại, tầm mắt sâu và đen nhìn cái ly trong tay.

Một hồi lâu sau, anh vẫn không ném ra.

Anh hoàn toàn không muốn thừa nhận: mỗi ngày, chỉ khi có con nhóc quỷ tinh nghịch đó xuất hiện, anh mới cảm thấy tim của anh thật ra còn nhúc nhích, cuộc sống tối tăm như đã chết của anh mới có chút ánh sáng le lói. Thậm chí, thậm chí anh.... Có chút mong đợi.

Mặt không đổi sắc, anh nhắm lại mắt, nhớ tới khuôn mặt nhỏ bé đỏ hồng, môi cười cong cong, đáng vẻ ấm áp như mặt trời nho nhỏ. Khóe miệng mím chặt, thể hiện chút cảm xúc ngay mà ngay cả mình cũng nhìn không thấy.

Bực mình, đem chiếc ly đặt lên cái bàn bừa bộn, thiếu niên không nói tiếng nào nhấn nút trên xe lăn, nhưng không biết mình muốn làm gì.

Hoặc là, nên tiếp tục ở mãi trong bóng tối chờ đợi một ngày kết thúc.

Hay là, kết thúc luôn bây giờ.

Vừa quay đầu lại, Lạc Tiểu Hòa liền nhìn thấy gương mặt lo lắng của lão quản gia đứng ở cách đó không xa.

“Ông quản gia.”

“Tiểu Hòa lại chịu uất ức sao? Thiếu gia có sao không?” lão quản gia với khuôn mặt áy náy hỏi nho nhỏ.

“Không quan trọng. Đại ca ca không có sao, hơn nữa anh ấy không ném cái ly a!” Lạc Tiểu Hòa vừa vỗ ngực thở hổn hển vừa báo cáo chi tiết.

Ngày hôm qua đã ném hết tất cả mọi thứ trong phòng, làm cho căn phong lộn xộn, hôm nay dàn xếp ổn thỏa rồi, coi là khá hơn rất nhiều đó chứ?

“Tiểu Hòa thật là một đứa bé ngoan.” Ông thở dài sờ sờ đầu nhỏ của cô, lão quản gia nhỏ giọng nói: “Nếu như a ma biết cháu bị nhiều oan uổng như vậy, khẳng định đã sớm không còn làm ở Cổ gia nữa rồi.”

“Không cần gấp gáp, lão quản gia ngàn vạn lần đừng nói cho a ma biết a!”

A ma thương cô như vậy, chưa bao giờ để cho cô chịu một chút uất ức, ngộ nhỡ bà biết thiếu gia không chỉ một lần mắng cô, hung dữ với cô, nhất định sẽ cầm cái xẻng đi gõ đầu thiếu gia.

“Thiếu gia trước kia không phải là như thế, haiz!” Lão quản gia lắc đầu một cái, phát ra tiếng thở dài thật dài: “Tuyên thiếu gia từ nhỏ chính là một đứa bé ngoan nhân phẩm học vấn đều ưu tú, nhưng kể từ khi lão gia cùng phu nhân qua đời, cộng thêm chân của cậu ấy lại bị thương nặng như vậy, trong lòng cậu ấy bị đả kích rất lớn, cho nên tính khí mới có thể trở nên hư hỏng như vậy. Tiểu Hòa, chúng ta cũng tha thứ cho cậu ấy có được không?”

“Được ạ.” Lạc Tiểu Hòa ngược đầu, quan tâm hỏi thăm: “VẬY, lão quản gia, chân của Đại ca ca sẽ chữa khỏi không?”

“Nếu như thiếu gia chịu phối hợp, liền nhất định sẽ chữa khỏi, đáng tiếc. . . .” Đáng tiếc Tuyền thiếu gia không chịu nghe lời của bác sĩ, ngay cả kiểm tra cũng không chịu làm, không thể làm gì khác hơn là đi bằng xe lăn.

“Lão quản gia, ông không nên nhục chí, nhất định phải kiên trì a, Đại ca ca sẽ nghe lời của chú bác sĩ mà, chân cũng sẽ khá hơn rất nhanh.”

“Tiểu Hòa sao lại khẳng định như vậy nhỉ?”

Lạc Tiểu Hòa nháy mắt mấy cái, “Chân khỏe thì có thể đi, có thể chạy, muốn đi nơi nào thì đi nơi đó, muốn làm cái gì cũng có thể làm, tại sao không để cho nó mau khỏe nhỉ?”

“Ha ha.” Lão quản gia tự đáy lòng cười rộ lên, “Tiểu Hòa nói đúng, thật hy vọng ngày đó có thể đến nhanh một chút.”

Đại khái chỉ có đứa bé tám tuổi, tâm địa mới có thể lương thiện như vậy, bà con thân thích luôn nhìn chăm chăm vào tài sản Cổ gia, không một ai có nguyện vọng tốt đẹp như thế đâu!

Trong suy nghĩ bọn họ, Tuyền thiếu gia chính là cái gai trong mắt, chướng ngại vật, hi vọng Tuyền thiếu gia mau chóng biến mất ở cái thế giới này, không làm phiền bọn họ thâm tóm gia tài phú quý của Cổ gia. Nếu như biết rõ hôm nay Cổ gia sẽ tràn ngập nguy cơ, Tuyền thiếu gia lại tiêu cực chán chường như vậy, tiên sinh cùng phu nhân sợ là chết không nhắm mắt a!

Cách một cánh cửa, thiếu niên trong phòng vẽ mặt không thay đổi nghe đoạn đối thoại, hồi lâu, trên gương mặt gầy gò lộ ra một nụ cười lạnh lùng. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng nhấn cái nút, xe lăn bằng điện im hơi lặng tiếng trở lại bên cửa sổ một lần nữa.

Đúng vậy, nói không sai, tại sao không để cho nó khỏe lên nhỉ?

Mùa mưa kéo dài liên miên đi qua, Cổ gia cuối cùng cũng nghênh đón không khí sáng sủa đã lâu không thấy. Sáng sủa này không chỉ là bầu trời, còn có tâm người.

Nửa tháng sau, vào buổi chủ nhật nào đấy, kim đồng hồ chỉ hướng bốn giờ chiều, lão quản gia bộ mặt mừng rỡ tự mình ra ngoài tiễn khách, ông cung kính mà đem ba bốn vị đại bác sĩ nổi danh đưa tiễn đến cổng Cổ gia mới hài lòng.

Những vị bác sĩ này là ở khoa chỉnh hình nổi tiếng trong và ngoài nước, từ trước đến giờ đều cao ngạo không ai chịu hợp tác với ai, nhưng vừa rồi, bọn họ lại chung tay sắp xếp một phương án trị liệu tốt nhất xưa nay chưa từng có.

Tại sao? Bởi vì nơi này là Cổ gia, bệnh nhân chính là người kế thừa hợp pháp duy nhất của Cổ gia.

Cổ gia ở Đài Nam, cùng với Quan gia ở Đài Trung không hề thua kém nhau, là nhà giàu có siêu cấp. Trong sách nhỏ thường viết, quan gia hắc bạch hai nhà ăn sạch, Cổ gia chính là hoành hành cả hai phương diện đó, ở trong lĩnh vực của mình xưng vương xưng bá, việc nhân đức không hề kém ai.

Nhưng quá đáng tiếc chính là, Cổ gia không giống như Quan gia có nhiều con nhiều cháu như thế, nhân khẩu ít ỏi, đến đời thứ ba này, dòng máu trực hệ duy nhất, đứa cháu đích tôn còn sót lại chỉ còn một mình Cổ Hách Tuyền.

Thiếu niên này không cần đến giảng đường cũng có thể học đại học được, muốn ứng phó đám sai lang hổ báo bên ngoài, muốn bảo vệ đại gia nghiệp này chắc hẳn tương lai sẽ có nhiều sóng gió. Vì vậy bên ngoài đều đồng loạt nhất trí cho rằng, Cổ gia, thế hệ này, sẽ bị chia năm xẻ bảy, cuối cùng suy bại.

Trong nhiều tầng lớp con cháu của Cổ gia, giới truyền thông biết được uy hiếp lớn nhất chính là Cổ Thế Xương vừa mang theo vợ cùng hai đứa con về nước, hẳn là anh họ xa của Cổ Hách Tuyền. Người này vừa về tới Đài Loan liền trở thành “Cổ đảo tập đoàn” Phó tổng, không những vậy còn đường hoàng tiến vào Ngôi biệt thự họ Cổ.

Trong thư phòng sáng ngời, thiếu niên yên tĩnh ngồi ở trước bàn đọc sách, chưa bao giờ vì sự vật hay bình luận nào của người ngoài mà ảnh hưởng tâm tình của mình, anh mặc bộ y phục màu trắng thoải mái, vẫn là tái nhợt gầy yếu, tóc đen có phần dài hơn, có mấy sợi che kín ánh mắt hẹp dài của anh.

“Thiếu gia. Tôi có chút không hiểu.” Lão quản gia trung thành vừa vào nhà, đến giúp thiếu niên bưng chén nước, thừa dịp không có ai, muốn nói ... lại thôi.

“Có lời cứ nói, chú Phó.” Cầm trong tay quyển tiểu thuyết bán chạy nhất ở nước ngoài, thiếu niên từ từ đọc.

“Cậu. Cậu tại sao đồng ý cho bọn họ vào ở trong nhà?” Không cần phải nói, “bọn họ” trong miệng lão quản gia, chính là chỉ một nhà bốn người của Cổ Thế Xương.

Không phải là người một nhà thì không nên vào chung một cửa. Những lời này đặt ở trên người nhà Cổ Thế Xương thật sự đúng đến khít khao. Cổ Thế Xương tham lam, vợ hắn Mullen Na khắc nghiệt, hai đứa con vô cùng ương ngạnh, y như phiên bản của hai người, chỉ mới mấy ngày ngắn ngủi, đã đem mình trở thành chủ nhân, đối với các người hầu la hét trách cứ, thật sự làm người ta không có chút thiện cảm nào.

“Anh họ mới vừa về Đài Loan vẫn chưa tìm được nhà, dĩ nhiên là ở nơi này.” Cổ Hách Tuyền nhàn nhạt nói.

“Nhưng, thiếu gia à. Thỉnh thần dễ đưa thần khó”

“Chú Phó!” Cổ Hách Tuyền cắt đứt lời của ông, thanh âm trầm trầm: “Có mấy lời con chỉ nói duy nhất một lần, xin hãy nhớ kỹ.”

“Vâng”, lão quản gia cho là thiếu gia muốn răn dạy mình đã vượt quá khuôn phép: “Cậu nói đi.”

“Con thấy rằng, ứng phó một người có lòng tham, so với ứng phó một đồng người có lòng tham thì đơn giản hơn nhiều, giống như thế, người muốn tiền bạc của mình so với một đám người muốn quyền lợi dễ dàng khổng chế, mà bây giờ anh ta muốn không phải là tiền sao, sao cháu lại không cho chứ? Chỉ cần một ngày cháu có thể thỏa mãn lòng tham của anh ta, anh ta sẽ duy trì cho cháu một ngày, đồng thời cũng sẽ phòng ngừa người khác có chủ ý với Cổ thị, chú Phó, chú nói có đúng không?”

“Đúng vậy, thiếu gia.” Lão quản gia vừa mừng vừa sợ, thì ra là thiếu gia không phải không hiểu, mà anh so với bất kỳ kẻ nào đều thấy rõ ràng hơn nhiều.

“Nếu như có một ngày, anh ta muốn vượt qua thứ mà cháu có thể cho anh ta cho đến lúc này, mới là lúc chú nên chân chính lo lắng.” Cổ Hách Tuyền cười cười, nói tiếp: “Bất quá chú yên tâm, cháu sẽ không để cho ngày đó xảy ra, ít nhất, cháu sẽ tận lực khiến nó đến thật chậm, trước khi cháu có năng lực phản kích. Hiện tại, chú đã hiểu chưa?”

“Đúng vậy, thiếu gia! Tôi đã hiểu” Lão quản gia kích động, không nhịn được rơi lệ, “Tiên sinh cùng phu nhân sẽ phù hộ ngài, nhất định sẽ.”

“Tốt lắm, chú Phó, về sau làm như thế nào thì cứ y như thế đó đi, nhất là đối diện với khách quý, không nên có nửa phần sai lầm.”

“YES! Thiếu gia, tôi hiểu nên làm như thế nào rồi”, lão quản gia che giấu nội tâm đầy vui sướng, “Cậu hiện tại có muốn đến tản bộ trong vườn hoa không?”

“Thôi.” Cổ Hách Tuyền từ chối, tầm mắt trước sau như một, trong trẻo lạnh lùng không chút để ý nhìn lướt qua bên cửa sổ.

Tỉ mỉ như lão quản gia lập tức nhận thấy được, bước nhanh tới mở cửa sổ ra, bỗng nhiên, góc tường bên kia có một tiếng cười thanh thúy kèm theo gió nhẹ nhu hòa cùng nhau truyền vào bên trong nhà, giống như chuông bạc vang vọng.

“Mimi thật đáng yêu nha. Ngô. Em muốn ăn cá sao? Không được đâu. Cái đó không thể ăn đâu. Đại ca ca sẽ tức giận Em đừng chạy nha. Chờ chị một chút.”

Cô gái nhỏ cười “Khanh khách”, thanh âm càng vang xa, dần dần biến mất.

Thiếu niên chăm chú nghiêng tai lắng nghe, đốt ngón tay thon dài đang chống đỉnh đầu bỗng nhiên dùng sức nắm chặt, anh ngẩng đầu lên, trầm giọng kêu: “Chú Phó.”

“Dạ, thiếu gia.”

“Đẩy cháu đến vườn hoa đi.”

“Vâng, thiếu gia.” Lão quản gia bước nhanh đến đẩy xe lăn đi ra ngoài cửa. “Bác sĩ Hà nói cậu phải phơi nắng nhiều, đối với cậu mới có lợi.” Thiếu niên mím chặt khóe môi, đối với lời ông nói giống như là không nghe thấy.

Ánh mặt trời màu vàng phủ lên trên người, một lớn một nhỏ đang chơi đùa dưới giàn nho, một người một mèo, tựa hồ chơi một mỗi, thoải mái cùng nhắm hai mắt lại.

Chú mèo màu trắng, lông mềm như nhung, trên đầu có vài nét hoa văn giống như lấy mực đen vẽ lên, rất là đáng yêu. Trên cổ mang một cái chuông reo nhỏ, khi chạy sẽ “Đốt linh đốt linh” vang không ngừng. Giờ phút này đang lười biếng vùi ở trong lồng ngực cô bé con ngủ gật.

Thiếu niên xa xa ngắm nhìn, hồi lâu không nói tiếng nào.

“Thiếu gia, muốn gọi Tiểu Hòa tới đây không?”

“Không cần.” Con mắt tối tăm híp lại, “Con mèo kia. . . . Là từ đâu mà đến?”

“Là chú của Tiểu Hòa sai người đưa tới, mấy ngày trước là sinh nhật của con bé.”

Lại một khoảng im lặng làm người ta không hiểu. Liếc nhìn thiếu niên chau mày lại, lại nhìn cô bé con trên sân cỏ một chút, trong lòng lão quản gia như sáng hơn.

Ông không hề nhìn lầm, chỉ khi hướng về phía Lạc Tiểu Hòa hồn nhiên đáng yêu thì Tuyền thiếu gia mới có thể cho thấy tâm tình bất đồng, anh sẽ tức giận, biết phần nộ, sẽ muốn tìm cách phát tiết ra tất cả những tích tụ trong lòng, mà không phải loại không khí trầm lặng như người sống đời sống thực vật.

Nhưng Lạc Tiểu Hòa rốt cuộc vẫn còn tâm lí của một đứa trẻ, rất mê chơi, lực chú ý toàn bộ đều để trên người con mèo con kia rồi, đã hai ngày không đến nói chuyện phiếm cùng thiếu gia. Ừ, không, phải là, là chọc thiếu gia tức giận. Lão quản gia lo âu nghĩ tới.

“Bá bá!” Một chiếc xe màu đen từ bên ngoài lái vào Ngõi biệt thự họ Cổ, hai anh em họ Cổ mới vừa ở bên ngoài vui chơi trở về, nhảy xuống xe, liếc mắt liền thấy được con mèo trong ngực Lạc Tiểu Hòa.

“Ủa? Mèo ở đâu ra thế? Chơi chắc vui lắm a!”

Bọn họ đều đã là học sinh trung học, Cổ Hoàn Siêu ốm giống cây cần trúc, Cổ Lệ Toa vóc người lại đầy đà hơi mập, ngày ngày kêu giảm cân.

“Anh, em muốn con mèo đó!” Từ trước đến nay, Cổ Lệ Toa kiêu căng nhìn đến thứ gì mình thích lập tức muốn chiếm lấy làm của riêng.

“Ta cũng muốn.” Cổ Hoàn Siêu cười hắc hắc, nhìn Lạc Tiểu Hòa nói: “Uy! Con hầu kia, đem mèo tới cho chúng tao chơi một chút!”

Thấy hai anh em nhà họ Cổ kiêu căng muốn giành với mình, Lạc Tiểu Hòa ôm mèo quay đầu muốn chạy đi.

Kể từ khi bọn họ đi theo cha mẹ tới ngôi biệt thự họ Cổ, luôn gọi cô là con hầu kia, luôn thích chỉ huy cô làm này làm kia, còn thường thường giành búp bê cùng bút sáp màu, rõ ràng bọn họ hoàn toàn không thèm dùng đến những thứ đồ chơi đó, nhưng bọn họ muốn cướp đi, làm hư, sau đó ném vào thùng rác. A ma nói bọn họ không phải là đứa bé ngoan, bảo cô tránh bọn họ thật xa, nếu so với Đại ca ca còn cần xa tránh xa hơn một chút!

Cổ Hoàn Siêu rất nhanh chặn đường đi của Lạc Tiểu Hòa, hung tợn chất vấn: “Mày chạy cái gì mà chạy? Con hầu kia, lại dám không nghe lời nói của bản thiếu gia!”

“Vậy là sao, sao mày luôn đối nghịch với chúng tao vậy? Mày với a ma mày có muốn ở đây làm nữa không?” Cổ Lệ Toa hất cằm ra lệnh: “Nhanh lên một chút, đem mèo cho tao!”

“Mimi là quà sinh nhật chú em tặng cho em mà.” Lạc Tiểu Hòa ngập ngừng nói, đem chú mèo con trong ngực ôm càng chặt hơn.

“Quà sinh nhật à? Hừ, có gì đặc biệt hơn người, Lysa, anh kể em nghe nè, hôm kia anh có thấy con chó biết bơi đó”, Cổ Hoàn Siêu cực kỳ không có ý tốt liếc xéo bộ mặt hoảng sợ cô gái nhỏ, “Này, con hầu kia, mày đoán mèo có thể bơi lội hay không? Nếu như đem nó ném vào hồ bơi.”

“Ha ha, anh à, anh thật là hư a!” Cổ Lệ Toa cười lớn.

Lạc Tiểu Hòa càng nghe càng sợ, bước chân không tự chủ được lui về phía sau.

“Đưa nó đây..., bằng không tao sẽ ném nó vào hồ bơi!” Hai anh em từng bước từng bước ép sát, Cổ Hoàn Siêu đưa tay muốn đoạt lấy con mèo.

Đúng lúc này, thanh âm trong trẻo lạnh lùng vang lên sau lưng bọn họ, lập tức ngăn cản hành động của Cổ Hoàn Siêu.

“Lạc Tiểu Hòa, tới đây.”

Lạc Tiểu Hòa quay đầu, thấy Cổ Hách Tuyền ngồi trên xe lăn, không chút nghĩ ngợi, chạy vội đến phía sau anh. Đại ca ca mặc dù cũng hung hăng, nhưng cô thực sợ hai anh em ở trước mắt này hơn, bọn họ mới vừa nói muốn đem Mimi vứt xuống hồ bơi, thật là đáng sợ!

“Chú. Chú Tuyền. Chú khỏe chứ!” Cổ Hoàn Siêu cực kỳ sợ Cổ Hách Tuyền, mặc dù so với mình không lớn hơn bao nhiêu, nhưng trời sinh đã có loại khí thế tôn quý, khiến Cổ Hoàn Siêu trước giờ không xem ai ra gì cũng cảm thấy không dễ chọc đến.

“Các người đang đùa cái gì đây?” Cổ Hách Tuyền khẽ cười cười.

“Không có. Không có gì”, Cổ Hoàn Siêu nuốt một ngụm nước bọt.

“Chú Tuyền, cháu muốn con mèo đó! Chú bảo nó đưa cho cháu!” Cổ Lệ Toa cảm thấy anh hai mình chết nhất quá, ỷ vào cha mẹ nên kiêu căng, dứt khoát trực tiếp yêu cầu.

“A?” Cổ Hách Tuyền nghiêng đầu nhìn Lạc Tiểu Hòa một chút, trong mắt của người phía sau đầy vẻ sợ hãi, bộ dáng kinh hoàng kia làm lòng anh rất không thoải mái.

Mặt trời nhỏ của anh, sao có thể để nụ cười cong cong kia biến mất chứ?

“Mèo là của Tiểu Hòa”, giọng anh chuyển lạnh, ánh mắt sắc bén, “Có cho hay không, là quyền của cô ấy.”

“Nhưng nó không phải người làm nơi này sao?” Cổ Lệ Toa không phục hỏi ngược lại.

“Ai nói cho cháu thế?” Cổ Hách Tuyền cau mày, đối với cô bé bên cạnh nói: “Tiểu Hòa, ngày thường em gọi anh là gì?”

Lạc Tiểu Hòa không hiểu ý tứ của anh, trong đôi mắt to nhìn anh tất cả đều là nghi ngờ.

“Nói cho bọn họ biết, em kêu anh là gì?” Giọng anh lớn hơn, lặp lại một lần nữa.

“Đại. Ca ca.” Cô giống như bị đầu độc, không tự chủ được kêu một tiếng.

“Rất tốt.” Anh cong môi, cười cười, nhìn hai anh em kia nói: “Tiểu Hòa không phải là người làm của Cổ gia, các cháu nhớ kỹ cho chú.”

Thần sắc của anh, giọng nói rõ ràng rất thân thiết, tuy nhiên nó làm cho lòng của người nghe lặng lẽ căng thẳng. Cổ Hoàn Siêu gật đầu liên tục, Cổ Lệ Toa cắn cắn môi, hung hăng liếc Lạc Tiểu Hòa một cái.

Chú Tuyền bình thường chưa bao giờ coi trọng cô, mà con nhóc trước mắt chẳng qua là cháu gái một nữ đầu bếp, sao có thể để cho chú Tuyền làm chỗ dựa cho nó được?

Cổ Lệ Toa giận đến giẫm chân, xoay người rời đi, Cổ Hoàn Siêu lắp bắp vài tiếng, cũng vội vàng cùng đi theo, khoảng sân lập tức trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng gió xào xạc thổi qua lá cây.

Cổ Hách Tuyền ngồi ở xe lăn không nói, ngược đầu nhìn những đám mây đang bay qua trên bầu trời, nhìn quang cảnh chậm rãi biến đổi ảo diệu, Lạc Tiểu Hòa ôm mèo đứng ở một bên, trong lòng không hiểu rõ là cảm giác gì.

Mặc dù cô còn nhỏ, nhưng cô cũng biết, mới vừa rồi là Đại ca ca bảo vệ cô cùng Mimi.

Lấy dũng khí, cô đem mèo con đưa tới trước mắt Cổ Hách Tuyền “Đại ca ca. Anh có muốn chơi cùng Mimi không?”

“Không cần, anh không thích mèo.” Anh chán ghét nhìn lướt qua con mèo kia, không bao giờ muốn nhìn nữa.

Anh sao có thể thích nó chứ? Cô bởi vì nó, không thèm đi tìm anh nữa, không thèm thao thao bất tuyệt nói cho anh nghe những lời nói ngây thơ nữa, không vẽ cho anh những bức tranh ngổn ngang đầy màu sắc nữa, thậm chí đến mấy ngày không xuất hiện trước mắt anh.

Tất cả mọi chuyện đều bởi vì con mèo này, nói không chừng ném nó vào hồ bơi, có khi là một ý kiến tốt.

5. Chương 5

“Meo meo. . . .” Co rúc ở dưới giàn nho, mèo trắng nhỏ nhẹ nhàng kêu lên, đôi mắt hổ phách màu vàng đồng mang theo mấy phần lầy lòng, nhìn về phía người đang xốc mình lên. Mèo nhỏ bị giơ lên thật cao, đầu ngón tay từ từ chậm rãi nhẹ nhàng nắm lấy cái cổ mềm mại của mèo nhỏ. Mèo trắng nhỏ thoải mái phát ra meo meo ô ô tiếng kêu.

“Đông!” Bên hồ bơi vang lên tiếng vật thể rơi xuống nước, rất nhanh không còn nghe thấy tiếng. Lạc Tiểu Hòa tan học trở về, giống như thường ngày, để túi xách xuống chạy đến hoa viên đi tìm mèo con, ai ngờ từ nửa ngày cũng không thấy bóng dáng, lòng của Lạc Tiểu Hòa trở nên lo lắng hơn.

“A ma, a ma có thấy Mimi đâu không ạ?”

“Không có, suốt buổi chiều hôm nay a ma ở trong phòng bếp, không thấy nha.”

“Lão quản gia, ông có thấy Mimi đâu không ông?”

“A, hôm nay ta đi ra ngoài làm việc, không có chú ý!”

Mimi, em rốt cuộc ở nơi nào thế? Lạc Tiểu Hòa bắt lực ngồi trên thềm đá, hai tay nâng cằm, mắt nhìn phía trước, ảo tưởng chỉ chớp mắt một cái, mèo con sẽ thần kỳ xuất hiện, meo meo kêu chạy về phía mình.

“Di? Tiểu Hòa nha, sao lại ngồi đây một mình?”

“Chú Hoa Tượng. . . .” Cô kêu một tiếng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tất cả đều là mất mát.

“Sao ngồi đây thế con ? Xảy ra chuyện gì sao?”

“Con mèo của con không thấy đâu nữa” Cô mím mím cái miệng nhỏ, rốt cuộc nhìn không được nữa, “Oa” một tiếng khóc lên.

Mèo con không phải là không thấy, mà là chết đuối.

Khi thấy đám lông trắng lơ lửng ở trong hồ bơi, cô gái hoảng sợ, tiếng thét chói tai vang dội khắp ngôi biệt thự họ Cổ.

Mèo con được vớt lên chôn kín đã lâu, nhưng trong phòng bếp, cô gái nhỏ vẫn đang khóc rất thương tâm.

Từ khi ông chủ bà chủ qua đời, thiếu gia ghét nhiều người nên người làm còn lại trong nhà không nhiều lắm, toàn bộ cũng bị cô khóc kéo hết vào phòng bếp, tranh nhau an ủi, nhưng không có chút hiệu quả nào.

Đang không biết làm sao, không biết ai nhỏ giọng kêu một tiếng: “Thiếu gia đến rồi!” Giống như bị thôi miên, mọi người nhanh chóng tản ra.

Thiếu niên mười bảy tuổi, trời sinh có loại khí chất của người lãnh đạo, tuy còn trẻ tuổi nhưng đã có phong thái của chủ nhà, hơn nữa tính tình quái đản cô độc, đối với người làm Cổ gia mà nói có một phần kính sợ không tự chủ được.

Ngoài cửa, Cổ Hách Tuyên mặc áo trắng quần đen ngồi trên xe lăn, ánh mặt trời màu vàng lấp lánh trên thân thể anh, gương mặt tuấn tú nghiêm túc, trong đôi mắt đen hẹp dài không hề nhìn ai, thẳng tắp nhìn về phía đôi mắt đỏ ửng như chú thỏ nhỏ của Lạc Tiểu Hòa .

“Tiểu Hòa, thiếu gia có lời muốn nói với cháu đó.” Lão quản gia nhìn Lạc Tiểu Hòa ngoắc ngoắc tay.

Di? Thiếu gia lắm lì này chẳng lẽ lại muốn la cô bé con ? Trong lúc này mà mắng nữa chẳng khác gì sát muối vào vết thương? Mọi người nhìn nhau, mà a ma Lạc Tiểu Hòa đã giống như gà mẹ bảo vệ con, gần như muốn dang đôi tay che chở.

“Không có chuyện gì, mọi người đi ra ngoài trước đi.” Chỉ có trong lòng quần gia biết rõ ràng.

Từ khi Lạc Tiểu Hòa khóc lớn tiếng, sắc mặt của thiếu gia trở nên khó coi hẳn, chân mày cũng càng lúc càng nhíu chặt. Cô bé con đau thương khóc bao lâu, thiếu gia trong nhà đứng ngồi không yên bấy lâu, đoán chừng thật sự đã nhịn không nổi nữa mới quyết định đến tìm cô.

Thật ra thiếu gia rất yêu thích Lạc Tiểu Hòa Người già như ông làm sao nhìn nhầm chứ?

Lạc Tiểu Hòa ngồi ở băng ghế, đưa mu bàn tay lau nước mắt trên mặt, đôi mắt sưng đỏ đầy mờ mịt.

“Đến đây với anh.” Đợi mọi người rời đi, Cổ Hách Tuyên mới lên tiếng kêu cô.

Lạc Tiểu Hòa nghe lời đứng lên đi tới, ghen ngào nói, “Đại ca ca. Mimi chết rồi.”

Anh im lặng một lúc lâu, lấy ra khăn tay trắng như tuyết đưa cho cô.

“Điều tại em không tốt. Em nên quan tâm đến Mimi” Lạc Tiểu Hòa nhận lấy khăn tay, nước nở tự trách.

Cô không dám nghĩ tới Mimi có phải do hai anh em Cổ gia ném vào hồ bơi hay không, cũng không muốn tin bọn họ thật sự độc ác như thế, nhưng Mimi chết rồi, cũng không về được nữa. Vừa nghĩ như thế, nước mắt lại tràn ra.

“Cái đó.” Cổ Hách Tuyên nắm tay đưa đến miệng ho nhẹ một tiếng, vẻ mặt không tự nhiên nói: “Em nín trước đi.”

Anh từ nhỏ đến lớn chưa từng gặp trường hợp này, anh là con trai độc nhất trong nhà, không có anh chị em, những đứa anh em họ xa kia ít khi thân cận, anh không biết nên làm sao để dỗ cô bé ngừng khóc.

Hao tổn tâm trí nhìn cô gái nhỏ khóc suốt suốt như trước, anh nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng đưa tay ôm lấy cô để trên đầu gối, ngón tay lau đi nước mắt trên gò má cô, “Đừng khóc, chuyện không liên quan đến em.”

Giống như cảm nhận được anh hiếm khi quan tâm an ủi, Lạc Tiểu Hòa kinh ngạc nhìn anh. Cô đang đau lòng, nếu không người nào an ủi cũng được, ngược lại càng an ủi cô càng cảm thấy uất ức khó chịu hơn, không nhịn được lại khóc lên.

“Làm ơn, hay là.” Mới vừa nói xong, giây tiếp theo, Cổ Hách Tuyên liền trợn mắt há mồm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khóc lem nhem, nước mắt tận tình chảy xuống như Thiên Quân Vạn Mã, hai hàng nước mũi cũng chảy xuống theo, anh luôn thích sạch sẽ, thiếu chút nữa đứa bé con đang đau lòng muốn chết ra.

Đáng tiếc, anh còn chưa kịp phản ứng, cô bé con vùi đầu vào ngực anh, toàn bộ những thứ ghê tởm gì đó liền không khống chế được lau lên chiếc áo sơ mi sạch sẽ của anh, thật là! Thật là xốc xếch, đặc sắc vạn phần.

“Đại ca ca. Tiểu Hòa thật là khổ sở. Hu hu hu.”

Anh cũng rất muốn khóc nha! Cổ Hách Tuyên không biết nói gì, bàn tay không ý thức được đang làm gì vẫn đang trấn an vỗ về cô.

“. Mimi là bạn tốt nhất của Tiểu Hòa. Hu hu.”

Vậy sao?

“. Tiểu Hòa về sau sẽ không có bạn chơi chung nữa.”

Ngôi biệt thự họ Cổ to như vậy, một người bạn chơi cũng không có, a ma rất bận rộn, hai anh em họ Cổ người này so với người kia còn xấu xa hơn, Lạc Tiểu Hòa thật ra rất tịch mịch, bởi vì biết cảm giác tịch mịch rất khó chịu, nên mới đáp ứng lão quần gia tận lực đến nói chuyện cùng Đại ca ca, hiện tại Mimi chết rồi, chỉ còn lại một mình cô.

Cổ Hách Tuyền chau mày, nghe những lời này rất không vừa lòng. Một hồi lâu, anh đằng hắng cổ họng, không cảm xúc nói: “Về sau, em có thể tới tìm anh.”

A? Cô bé con ngừng tiếng khóc, hoài nghi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, thiếu niên bị cô nhìn đến chột dạ, dời đi ánh mắt, nhìn về phía khác.

Một lát sau.

“Sau này anh sẽ không hung dữ với em nữa.” Anh bảo đảm.

Hửm? Đôi mắt con thỏ nhỏ tròn tròn.

Đại ca ca đổi tính rồi sao?

Cô độc lạnh lùng, Cổ gia thiếu gia quả thật đổi tính rồi, dĩ nhiên, chỉ là đối với Lạc Tiểu Hòa thôi, những người còn lại trong nhà họ Cổ, đương nhiên không bao giờ được một nụ cười thật lòng nào của tiểu chủ nhân.

Cổ Lệ Sa vì vậy càng ghét Lạc Tiểu Hòa ra mặt, tìm đủ mọi cách để kiếm chuyện, bộc lộ tính khí đại tiểu thư, vợ chồng Cổ thị cả ngày vội vàng ở công ty lung lạc lòng người, vợ vét của cải không kiêng dè, thỉnh thoảng bắt gặp, chỉ nghĩ rằng con gái bảo bối đang bức mình kiếm gia nhân trút giận, cũng không để ý.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã qua hơn một năm, những lá Diệp Tử đã từ từ đỏ thắm, chiếc lá màu xanh đậm cuối cùng trên đầu cành cây bạch quả cao lớn, cũng dính màu vàng óng ánh, lá rụng tựa như điều đứt gãy, theo gió bay bay, cuối cùng rơi xuống đất tầng tầng chồng chất.

Một mùa hè ấm áp, giữa trưa mặt trời đang phát huy hết cường độ chiếu sáng của mình.

Ngón tay dài xoa xoa mi tâm, Cổ Hách Tuyền nhắm mắt lại, đem laptop trên đầu gối đóng lại, bỏ lên trên bàn đá.

Nhà tạo mẫu tóc nổi danh vừa đến nhà giúp anh chỉnh sửa kiểu tóc, kiểu tóc ngắn ngắn, đen như mun sạch sẽ đẹp trai, khoác trên mình cái áo lông đơn giản màu xám tro cùng chiếc quần dài màu vàng nhạt thoải mái, cả người đều toát ra hơi thở thanh xuân tươi trẻ không gì sánh kịp.

Mặt của anh vẫn thon gầy nhưng không còn tái nhợt nữa, trở nên hồng hào, gần một năm qua, trải qua một lần đại phẫu thuật thành công cùng tỉ mỉ trị liệu, sau cùng anh đã có thể trong thời gian ngắn đứng thẳng lên rồi.

Hôm nay là chủ nhật Lạc Tiểu Hòa không phải đi học, cô giúp lão quản gia lấy cho anh áo khoác, sau đó khéo léo đứng ở một bên.

Hôm nay Đại ca ca tựa hồ có tâm sự, cũng không nói gì, mới vừa rồi Cổ Lệ Sa mang mấy người bạn học của cô ta tới chơi, anh cũng không thèm để ý tới, Lạc Tiểu Hòa không dám lên tiếng quấy rầy anh, chỉ yên tĩnh làm bạn với anh.

Cách đó không xa, dưới giàn hoa cách khoảng hai mét, giọng nói mấy cô gái líu ríu truyền tới.

“Trời ạ! nhà Lysa thật to a, tớ đi dạo nửa ngày cũng chưa đi dạo xong, đây chính là nhà giàu có trong truyền thuyết!”

“Cái gì nha, nơi này đâu phải nhà của cô ấy, là nhà của chú họ cô ấy thôi.”

“Có thật không? Chú họ của cô ấy là ai?”

“Là tên què trong phòng lúc mình vừa đến đã thấy đó!”

“Ai, đáng ghét thật đẹp trai, đáng tiếc là một người què.”

“Là một người què có tiền nha, đâu phải cậu không biết anh ta có nhiều tiền chứ? Nói cho các cậu biết nha! Tiền của Cổ gia cho dù xài mười đời cũng không hết, Lysa thật là may mắn!”

Các cô gái vừa hâm mộ vừa than thở, dần dần đi xa.

Lạc Tiểu Hòa thâm cau mày, lo âu nhìn Cổ Hách Tuyền, người nào đó yên lặng, không nói một lời.

“Đại ca ca?” Cô khẽ gọi.

“Ừ?” Cổ Hách Tuyền ngẩng đầu, mặt không thay đổi nhìn cô.

“Không nên tức giận, Đại ca ca.” Cô nói.

Ánh mặt trời màu vàng từ giữa những tán lá chen chúc nhau rơi xuống hai gò má trắng như tuyết của cô bé mười tuổi dâng lên màu hồng đáng yêu, trong đôi mắt to lóe ra ánh sáng ấm áp, cái miệng nhỏ nhắn tựa như cánh hoa khẽ mím môi, mái tóc đen lúng liếng mới vừa dài đến bên tai, được túm lại bởi hai sợi ruy băng màu hồng.

Tốt đẹp, thuần khiết như thế, bất kỳ thứ gì trên thế gian này đều không thể đứng cạnh hay so sánh với cô.

Nhìn cô, lòng Cổ Hách Tuyền cảm thấy trở nên yên lặng dịu dàng.

“Được.” Anh cảm động khẽ cười, lồng ngực xao động trào dâng vô hạn ấm áp, anh đem bàn tay nhỏ bé của cô cầm thật chặt trong tay mình.

Hai năm qua, thay vì nói anh đã quen có cô làm bạn, không bằng nói, anh thích có cô làm bạn với anh.

Anh thường đứng bên cửa sổ nhìn cô đeo cặp sách sồi nổi đi học, cũng sẽ ở trong sân nhà đợi cô tan học về; anh kiên nhẫn nghe cô nói tin tức thú vị trong trường học, hoặc cô sẽ oán trách nam sinh nào đó trong lớp luôn thích khi dễ cô, kéo bím tóc cô. Luôn là mặt mỉm cười ngồi nghe, bình thản nhẹ nhàng, anh thường hay đưa tay vuốt ve chiếc mũi nhỏ xinh của cô.

Cô bé con ngây thơ, cũng không biết nam sinh luôn thích khi dễ nữ sinh mình thích, nhưng mục đích thật ra là muốn cô để ý đến.

Vì muốn khỏe nhanh hơn, anh cố gắng làm vật lý trị liệu, bởi vì cô nói đúng, chân khỏe hơn, mới có thể muốn đi nơi nào thì đi nơi đó, muốn làm cái gì thì làm cái đó.

Nhưng ngày đó, sao lại đến quá chậm! Luôn luôn bình tĩnh, anh đã bắt đầu cảm thấy lo lắng.

“Đại ca ca, hôm nay em đọc được một câu chuyện trong sách đó.” Lạc Tiểu Hòa thấy anh không tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn nở nụ cười vui sướng, “Anh muốn nghe không?”

“Được.” Anh biết cô đang muốn làm cho anh vui, đương nhiên gật đầu đồng ý.

Câu chuyện nói về hai cậu bé chiến thắng mục phù thủy, Lạc Tiểu Hòa bắt đầu kể rất nghiêm túc, nhưng đến đoạn sau.

“ Lúc này, Harry cùng Miriam mới phát hiện cả gian phòng đều được làm bằng sôcôla thơm ngào ngọt. Nóc phòng, cửa sổ, bàn ghế đồ dùng tất cả đều có thể ăn. ”

Ừng ực, có người đang lặng lẽ nuốt nước miếng rồi.

“Để cho chúng ta ăn thả bụng thôi.” Harry nói: “Lần này chúng ta nên ăn một bữa ngon lành. Em muốn ăn một phần nhỏ nóc phòng, Miriam, chị có thể ăn cửa sổ, mùi vị của nó khẳng định ngon cực kỳ, ngọt cực kỳ.”

Oa, nước miếng chảy xuống rồi.

“Nói xong, Harry leo lên một phần nhỏ dưới nóc nhà, ném mùi vị. Miriam vẫn đứng ở phía trước cửa sổ, dùng miệng gặm cái cửa sổ ngọt ngào đó. ”

Ai nha, không được! Không chịu nổi nữa rồi Nước miếng như suối trào ra!

Cổ Hách Tuyền nhìn cô gái đáng yêu, buồn cười, cuối cùng cũng cười to lên, thật lâu thật lâu, mới dừng lại được, mắt tỏa sáng nhìn bộ mặt thẹn thùng của Lạc Tiểu Hòa, “Em từ trong câu chuyện cổ tích đó đã học được gì?”

“Làm sao có. Có căn nhà ngon như vậy?”

Cổ Hách Tuyền tiếp tục buồn cười, đưa tay giật nhẹ bím tóc cô, “Em rất muốn ăn căn nhà bằng sôcôla sao?”

Suy nghĩ một chút, cô gái ngậy thơ gật đầu một cái, “Có!”

“Nếu như có, Tiểu Hòa cũng muốn căn nhà như vậy sao?”

“Muốn!”

“Vây.” Thiếu niên trước mặt bình tĩnh như trước, mặt mày sâu kín, giọng nói lại rất ôn hòa thân kỳ, giọng nói anh trịnh trọng đầy chắc chắn: “Tiểu Hòa muốn có, thì nhất định sẽ có.”

Có câu nói, vật hợp theo loài, người phân theo nhóm. Hoàng hôn mấy ngày sau, Cổ Thế Xương mang tới nhóm khách không mời mà đến, những người này trùng hợp là người mà Cổ Hách Tuyền ghét nhất.

Bọn họ đều là bà con xa ba đời của Cổ gia, bởi vì may mắn có cùng họ “Cổ”, vì vậy nghĩ rằng họ có quyền lợi đối với Cổ gia vùng tay múa chân.

Nếu chỉ vì tiền tài, vậy đến cũng được, “Người vì tài mà chết, chim vì ăn mà chết.” Vốn rất tinh ý, Cổ Hách Tuyền ghét những bộ mặt giả nhân giả nghĩa và làm bộ làm tịch sau lưng âm mưu tính toán kia, thật sự làm cho người ta ghét mà.

“Kevin a, ngày đó có dịp gặp được bác sĩ Trình, ông ấy nói chân cháu đã tốt hơn sáu bảy phần, thật sự là quá tốt!” Một người thân thiết nói, giả bộ quan tâm đến anh.

“Đúng vậy a, thật đáng mừng, thật đáng mừng nha!” Tiếp theo tất cả mọi người đều hòa nhau lên tiếng chúc mừng, không biết từ nơi nào hiện ra tất cả thân thích.

“Công ty bây giờ tất cả đều vận hành đều bình thường, Tuyền thiếu gia không cần quan tâm, cứ chuyên tâm chữa trị chân cho thật tốt, nghe nói cách trị liệu ở nước ngoài hay hơn trong nước ta nhiều, cháu có muốn ra nước ngoài chữa trị không?” Một người thân thích khác đề nghị.

“Lời này không sai, không có gì quan trọng hơn chân của cháu đâu” Từng tiếng phụ họa không dứt bên tai. Cổ Hách Tuyền trong lòng cười lạnh, đã bí mật thay anh bày ra kế hoạch rồi sao? Đem anh ra nước ngoài, khỏi chướng mắt, nói thẳng ra là muốn anh đi càng xa càng tốt, tốt nhất là đừng nên trở về nữa.

Ngay cả chờ cũng chờ không nổi nữa à? Cổ Thế Xương quá nóng lòng, vụng trộm mờ ám hơn so với anh dự liệu!

Vuốt mái tóc đen che giấu con mắt lạnh như băng lại, anh giống như suy tư nhìn chăm chăm vào đồng hồ La Mã trên cổ tay, trên mặt đồng hồ cây kim đang nhích dần, nhích dần một cách chậm rãi.

“Đúng rồi, Kevin à.” Cổ Thế Xương thấy anh không nói, giống như đột nhiên phát hiện ra cái gì, “Có phần văn kiện cần em ký tên”. Nghe vậy, Cổ Hách Tuyền khẽ cau mày, ngẩng đầu lên, liếc nhìn chồng văn kiện trên tay ông ta. Lần trước là nói cho ai vào Hội Đồng Quản Trị Cổ thị; lần gần đây là quanh co lòng vòng yêu cầu kinh doanh gì đó ở Châu u. Rất tốt, anh ta càng tham càng tốt.

“Thật xin lỗi, không có luật sư ở đây, thiếu gia không thể kí bất kỳ văn kiện hình thức nào.” Lão quản gia vội vàng ra mặt ngăn cản.

“Phó quản gia, chuyện của chủ một người làm nhỏ như ông có quyền nói chuyện sao?” Vợ của Cổ Thế Xương là Mullen Na liếc ông một cái, hừ lạnh một tiếng: “Chuyện của Cổ gia chúng tôi từ khi nào đến phiên một người giúp việc như ông chen miệng?”

“Không thể nói như vậy, phó quản gia ở Cổ gia chúng ta cũng mấy chục năm rồi, không có công lao cũng có khổ lao”, Cổ Thế Lữ tiếp ngay sau đó, bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười mà nói: “Bất quá hai năm qua ta thấy tuổi cũng già rồi, cũng nên cho về hưu rồi nhỉ?”. Lão quản gia tức giận vô cùng, những người này tuyệt đối là lòng dạ Tư Mã Chiêu, trong bụng tính toán điều gì, liếc mắt một cái là có thể phát hiện, trước kia tiên sinh cùng phu nhân còn sống đối xử với bọn họ cũng đâu phải bạc bẽo, bây giờ nhìn Cổ gia hôm nay chỉ còn lại tiểu chủ nhân chưa trưởng thành, dễ dàng lừa gạt, liền vội vàng chạy tới muốn chia một chén súp.

“Chú Phó, không sao, đem văn kiện đến cho cháu xem một chút.” Vẫn im lặng không nói, Cổ Hách Tuyền lên tiếng, thanh âm bình tĩnh trước sau như một.

“Vâng”. Từ từ lật trang giấy, thiếu niên nhìn thật cẩn thận.

“Công ty bên Malaysia, hiện tại bán đi với giá này thì rất hợp lí, hơn nữa đối phương cũng rất có thành ý, Kevin em thấy có nên kí ngay không?” Cổ Thế Xương ở một bên cổ vũ.

“Vì sao phải bán đi?” Thiếu niên nhàn nhạt hỏi.

“Không kiếm được tiền nha! Hiện tại khủng hoảng tài chính, hàng loạt công ty ở Đông Nam Á đóng cửa không kinh doanh được, thừa dịp có người ra giá, bán đi sớm một chút thì tốt hơn!”

“Coi như không kiếm ra tiền, tôi cũng không có ý định bán.”

“Vì sao thế?” Cổ Thế Xương ngạc nhiên nói.

“Tổng công ty ở Malaysia, là quà cưới mà ông ngoại năm đó tặng ẹ tôi.”

“Pằng” Anh khép lại văn kiện, câu nói đầu tiên khiến Cổ Thế Xương ngậm miệng.

“A, hoá ra là như vậy a! Nhưng Kevin à. Làm ăn cũng không thể có lòng dạ đàn bà, không thể luyến tiếc những thứ không đáng giá như thế.” Mullen Na âm dương quái khí nói: “Bây giờ em còn trẻ, không hiểu được sự tàn khốc trên thương trường, anh họ em làm tất cả cũng vì em mà, vì Cổ thị phát triển, em cũng không nên không hiểu chuyện như thế.”

“Đúng đó, Tuyền thiếu gia, đây cũng là ý của mọi người.” Lốp lốp chân chó tiếp tục phụ họa.

Thật đúng là đồng tâm đồng lòng, cùng chung một mục đích. Cổ Hách Tuyền âm thầm cười lạnh, không nói một lời đưa mắt lạnh nhìn bọn họ.

Trong nhà loạn lên cả một góc, cạnh cánh cửa khắc hoa màu ngà theo phong cách Châu u, lộ ra một cái đầu nhỏ, vô cùng lo âu nhìn tình hình bên trong.

“Nếu là ý của mọi người, vậy cứ như thế thôi.” Cổ Hách Tuyền thấy trò hề kia cũng không thay đổi gì khác, cầm bút lên, đang chuẩn bị ký tên. Ai ngờ lúc này, xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“A.” Tiếng kêu thảm thiết của một cô gái ngay tại cửa ra vào chột vang lên, mọi người rối rít quay đầu lại.

Thì ra là Lạc Tiểu Hòa đang đứng cạnh cửa, không phát hiện Cổ Lệ Sa mới vừa tan giờ học về nhà đang ở sau lưng mình, Cổ Lệ Sa vốn thấy cô không vừa mắt, không nhin được dùng lực đẩy cô, thân thể nhỏ nhỏ không có chuẩn bị, té lảo đảo, không khống chế được ngã xuống bên cạnh, trán nặng nề đụng vào cửa.

Trên xe lăn, Cổ Hách Tuyền mắt thấy Lạc Tiểu Hòa bị thương, mặt liền biến sắc, bỗng nhiên nắm chặt tay vịn.

“Tiểu Hòa! Có sao không?” Lão quản gia với vẻ mặt kinh hoàng chạy tới nhìn Lạc Tiểu Hòa bị té đến choáng váng.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như tờ giấy, trong đôi mắt to tất cả đều là kinh sợ, thật lâu không nói được chữ nào, một vệt máu chói mắt từ từ chảy xuống, lan đầy mặt.

Tròng mắt đen không ngừng nhìn Lạc Tiểu Hòa được quản gia ôm vào trong ngực, khi thấy máu tươi từ trán Lạc Tiểu Hòa chảy xuống thì bàn tay bỗng chốc nắm thành quyền, hai mắt Cổ Hách Tuyền khát máu bốc lửa, giận tới cực điểm.

Những người này, đối với anh xảo ngôn, lừa dối, ở công ty mưu lợi riêng làm rối kỉ cương, dối trên gạt dưới. Nghe nhưng không thể phản ứng bởi vì cánh chim của anh chưa cứng cáp, thể lực mỏng manh, mà anh lần nữa nhẫn nại vì biết còn nhiều thời gian.

Anh cho là mình nhin được rất tốt, không ngờ tới, Lạc Tiểu Hòa bị thương lại dễ dàng chọc giận anh như thế! Không thể nhin được nữa, chính là lúc không cần nhin nữa, lần này, anh tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bọn họ!

Anh “Pằng” một tiếng đem văn kiện cầm trong tay ném tới trên khay trà, lạnh giọng giao phó: “Má Tôn, gọi điện thoại mời bác sĩ Từ tới đây lập tức, chú Đức, tiễn khách!”

Cổ Thế Xương cũng trợn tròn mắt, ngàn lần không ngờ tới, vốn là mắt thấy chuyện sẽ thành công, lại bị con gái của mình cùng cháu gái của nữ đầu bếp làm hỏng, giận dữ đi tới, hướng về phía Cổ Lệ Sa đánh một bạt tai.

Chưa bao giờ bị đánh Cổ Lệ Sa gào khóc lên, Mullen Na vừa bực vừa hận, nghiêng rằng nhìn chăm chăm Lạc Tiểu Hòa đang bị thương.

Giống như thế, Cổ Hách Tuyền cũng chán ghét nhìn chăm chăm vào Cổ Lệ Sa đang khóc lớn không ngừng. Con bé này tuổi không lớn lắm, nhưng tâm lại vô cùng ác độc, lần trước nhấn nước chết mèo con của Lạc Tiểu Hòa, nay lại dám hại Lạc Tiểu Hòa bị thương, mỗi họa như thế, để ở nhà sớm muộn gì cũng sẽ là một đại phiền toái!

“Tôi nghĩ anh họ chắc cũng đã tìm được nhà rồi, mời lập tức dọn đi ra ngoài!” Anh nghĩ tới đây, không một chút khách khí hạ lệnh đuổi khách.

Lạc Tiểu Hòa bị thương khiến a ma vừa đau lòng vừa tức giận, vừa nhìn vết thương vừa phát biểu, “Con đó, con đó, bình thường a ma dạy con thế nào? Có người khi dễ con, đánh con, thì con đánh lại, cùng lắm thì a ma không làm chỗ này nữa! Bây giờ xem đi, mặt mày hốc hác thế này. Tương lai làm sao có thể gả ra ngoài đây chứ!”

Lạc Tiểu Hòa còn nhỏ, nghe không hiểu, chỉ có thể mờ mịt nghe giáo huấn.

Cổ Hách Tuyền cách đó không xa, yên lặng nghe tiếng cầu nhàu không ngừng, tâm tình trong khoảnh khắc không còn tệ như lúc trước, thậm chí ngay cả môi mỏng cũng khẽ nâng lên, quý dị làm lão quản gia không hiểu.

Tuy nói một nhà Cổ Thế Xương rút cuộc đi, Ngôi biệt thự họ Cổ lại khôi phục yên lặng như cũ, nhưng những cơn sóng ngầm bên trong tập đoàn Cổ thị chưa hề dừng lại, cho dù chưa đủ để người bên ngoài nhìn thấu, cuối cùng cũng sẽ có ngày bộc phát như núi lửa.

Chân của Cổ Hách Tuyền đã dần dần khỏi, anh thường thường chống gậy đi chung quanh tòa nhà, từ từ tản bộ ở chung quanh.

Lạc Tiểu Hòa luôn giống như cái đuôi nhỏ đi theo sát anh, chăm sóc anh, thỉnh thoảng ham chơi, sẽ chạy hướng khác sôi nổi đuổi theo chim nhỏ, nhìn bọn chúng bị hù dọa giật mình, riu rít bay đi, cô sẽ vui vẻ cười rộ lên.

Vậy mà một ngày kia, chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Bọn họ kết thúc cuộc tản bộ, đang vừa cười vừa đi về hướng Ngôi biệt thự họ Cổ. Một chiếc xe tải không tiếng động dừng lại ở phía sau họ khoảng bảy tám mét, không bao lâu, từ trên xe nhảy xuống ba người, trong tay giơ lên những cây gậy sắt, từ từ đi về phía bọn họ.

Luôn luôn cảnh giác, nhất thời trong tim Cổ Hách Tuyền vang lên báo động, những người này hiển nhiên là nhắm vào anh!

Con đường này là con đường duy nhất đến ngôi biệt thự họ Cổ, con đường này luôn luôn vắng người đi đường, vị trí của bọn họ cách ngôi biệt thự họ Cổ không gần lắm, nhóm bảo vệ đang trực ngoài cửa có thể sẽ không phát hiện tới tình hình bên này, anh lại không thể chạy nhanh, nhưng nếu anh hét to thì có thể đưa tới sự chú ý của đám bảo vệ, nhưng hiển nhiên sẽ liên lụy Lạc Tiểu Hòa. Anh không muốn cô bị một chút xui thương tổn nào.

“Tiểu Hòa!” Anh che dấu cuồng loạn trong lòng, bình tĩnh nói với cô gái nhỏ, “Anh thấy hơi mệt, em chạy gọi A Trung A Toàn bọn họ tới đây nhanh lên, được không?”

“Được ạ!” Lạc Tiểu Hòa nghe lời gật đầu.

“Phải chạy nhanh lên một chút! Không phải em được hạng hai trong cuộc thi chạy sao? Cho anh xem thử em chạy nhanh đến đâu đi.”

“Biết rồi!”

“Chú A Trung ơi!” Cô gái nhỏ không biết tình huống khác thường, như một làn khói chạy như điên về hướng biệt thự họ Cổ, vừa chạy vừa kêu, sau lưng mấy người kia dường như không ngờ tới tình huống này, sững sờ một chút, vội nhanh chóng tập hợp đến.

Lạc Tiểu Hòa. Chạy mau!

Đầu bị đánh nghiêm trọng, trước khi ngất xỉu mất đi ý thức, đây là ý niệm duy nhất trong lòng Cổ Hách Tuyên.

Sáng sớm, mặt trời vẫn lên cao như thường ngày, cuộc sống mỗi ngày đều tiếp tục như bình thường, trong tất cả các góc ngách trên trái đất này, có thể sẽ xảy ra một câu chuyện ly kỳ, tàn khốc, kinh tâm động phách. Hơn nhiều năm sau đó, cơ hồ không có ai nhớ, sau ngày hôm đó, tờ tạp san quyền uy nhất nước “Trung Hoa nhật báo” đăng lên một tin tức không đặc biệt lắm để làm người khác chú ý lắm.

Theo báo viết: Chạng vạng ngày 25 tháng này, bốn cảnh sát thứ tư phân cục đặc cảnh chi đội nhất Đài Nam phá được vụ án cùng nhau tập kích, ba người hiềm nghi nhất bị bắt tại chỗ, hai người khác bỏ trốn.

Chỉ có mấy lời, không còn đoạn sau.

Cũng bắt đầu từ đêm đó có một tin tức không biết từ nơi nào truyền ra, nói rằng thiếu gia duy nhất của Cổ gia ở Đài Nam gặp tập kích, may nhờ bảo vệ tới kịp thời, sau khi được cứu nhanh chóng đưa vào bệnh viện tư nhân “Tế nhân” nổi danh nhất Đài Nam. Hôm sau lại bởi vì thương thế quá nghiêm trọng đã lên chuyên cơ chuyển về Đài Bắc.

Từ đó, Cổ thiếu gia giống như Hoàng Hạc mất tích, không xuất hiện trước tầm mắt mọi người nữa, có người nói anh bị trọng thương không trị được, đã chết rồi, có người nói từng nhìn thấy anh xuất hiện ở Nam Mĩ, còn có người nói anh bởi vì tàn tật tự giận mình, nên đã Dĩ nhiên, lời đồn khó tin, nhiều tin đồn thất thiệt, cũng không thể tin được.

Nhưng Lạc Tiểu Hòa biết, những thứ kia, cũng không hoàn toàn là lời đồn.

Cô mới vừa chạy về đến cửa, đã nhìn thấy A Trung cùng A Toàn cầm côn cảnh sát lao ra như gió, cô nghi ngờ quay đầu lại, đã thấy Đại ca ca té xuống đất thoi thóp chỉ còn chút hơi thở, cả người toàn là máu.

Mấy người kia đang đánh anh!

Cô choáng váng, há to mồm, lại hoàn toàn không thể thở được.

Sau đó, cô khóc cầu xin lão quản gia mang cô đến bệnh viện, cách phòng cấp cứu thủy tinh, nhìn thấy anh nhắm chặt hai mắt, không hề có ý thức đang hôn mê, chân mới vừa khỏi hấn lại bị gãy nghiêm trọng, trên người cầm rất nhiều cái ống, tất cả các bác sĩ đang cấp cứu đều cau mày.

“Đều là tại mày! Sao mày lại dấn như vậy? Chú Tuyên bảo mày đi thì mày đi à? Bỏ lại một mình chú ấy, mày đến cùng có phải người hay không a!”

“Nếu như chú Tuyên chết rồi, đều do mày làm hại! Mày chính là đồng lõa!”

Mọi người cũng bận rộn ai có việc nấy, không để ý tới cô, chỉ có Cổ Lệ Sa không hề bỏ qua cho cô, từng câu nói ác độc của cô ta tựa như dao găm đâm vào trái tim của Lạc Tiểu Hòa.

Đại ca ca, anh đừng chết, đừng chết!

Cô khóc, cả đêm trần trọc trở mình, vừa nhắm mắt sẽ thấy ác mộng, cô đang ngủ thét chói tai thành tiếng, toàn thân cũng toát mồ hôi lạnh.

Cô tuyệt vọng mơ thấy Đại ca ca chết rồi.

Sau đó, cô cũng không hề gặp lại Đại ca ca nữa. Có người nói anh đã chết, có người nói anh vẫn còn sống, cô không biết nên tin tưởng ai.

Mỗi khi nhớ tới Đại ca ca khi biết rõ gặp được người xấu, hết sức nguy cấp, vẫn còn nghĩ tới nên làm sao để cho cô không bị nguy hiểm, Lạc Tiểu Hòa từ nhỏ đã mang trong lòng nỗi thống khổ. Nếu như cô nhanh trí một chút, thông minh một chút, có lẽ Đại ca ca cũng sẽ không. Cô cố chấp cho rằng là lỗi của mình đã hại anh!

Cô không ngừng trách mình, dần dần, lời nói của cô càng ngày càng ít, a ma lo lắng mang cô rời khỏi Cổ gia đến Đài Bắc.

Trong tám năm, cô bắt đầu học được cách quên mất rất nhiều việc, cô trở nên vui vẻ, sinh hoạt giống như những cô gái bình thường khác, nhưng từ đầu đến cuối không thể mở miệng nói câu nào nữa.

Thật ra, cô càng hiểu rõ hơn so với ai khác, có một số việc đã khắc sâu trong lòng, cắn rứt tận xương tủy, bất luận như thế nào cũng không thể quên được.

6. Chương 6

Lông mi dài khê chớp, Lạc Tiểu Hòa chậm rãi mở mắt, cảm giác mình giống như đã vứt bỏ một bọc quần áo nặng nề, hay giống như đã trải qua chuyến hành trình không thể tưởng tượng nổi, cả người như trút được gánh nặng, trong lòng rộng mở tương sáng. Cô lấy khung hình nhìn thật lâu mới nhẹ nhàng để lại chỗ cũ, đứng lên từ từ đi ra khỏi phòng, đi tới bên cửa sổ.

Kéo ra một mảng rèm sắt đất đỏ thẫm sắc Venice, đẩy cửa sổ ra, không khí tươi mát lập tức ủa vào.

Khóa cửa vang lên, có người từ bên ngoài đẩy cửa đi vào.

“Em mới hết sốt, đừng đứng gần cửa sổ quá.” Anh thấy cô đứng ở bên cửa sổ, lập tức đi qua, đưa tay đem cửa sổ đóng lại.

Lạc Tiểu Hòa nhìn chăm chú vào anh thật chặt, nhìn mọi cử động của anh, màu da tái nhợt ngày xưa đã trở thành màu lúa mạch khỏe mạnh, thân thể gầy gò được thay bằng thân thể bền chắc, nội tâm của cô tràn đầy sự cảm tạ.

Không lúc nào có thể so được với ngay bây giờ, cô rất muốn hét to cảm tạ trời xanh! Dù là để cho cô mất đi ngôn ngữ, nhưng Đại ca ca còn sống, anh ấy còn sống!

“Có chỗ nào không khỏe không? Hửm? Bác sĩ Hoa lát nữa sẽ trở lại khám cho em.” Trên mặt anh đều là sự ân cần, bàn tay rất tự nhiên nắm lấy tay cô, ngón tay dịu dàng tỉ mỉ vuốt ve mu bàn tay của cô, giọng hòa hoãn nói: “Karla hầm cháo, ăn trước một chút được không?”

Tầm mắt như nước tiếp tục đưa mắt nhìn anh, từ khuôn mặt tuần tú hơn người, lồng ngực cường tráng, loại đường cong tỷ lệ hoàng kim từ từ trượt xuống, cuối cùng rơi vào cặp đùi bền chắc có lực kia, nước mắt bất chợt cứ như vậy trào ra.

Nước mắt của cô làm cho người con trai khó lòng phòng bị, ứng phó không kịp, “Sao thế? Nơi nào khó chịu sao? Tiểu Hòa?” Thanh âm anh chợt ngừng, đột nhiên nói không nên lời, cả người như bị điện giật, cực kỳ chậm chạp cúi đầu, đôi mắt đen nhánh không thể tin nhìn chằm chằm vào cô gái đầu vùi trong ngực, đang chủ động ôm anh.

“Em.” Tim của anh “Phình phịch” cuồng loạn, lồng ngực bởi vì kích động mà phập phồng, anh chỉ sợ là ảo giác của mình, “Em nhớ ra anh rồi, đúng không?”

Một giây kế tiếp, cả người anh chìm vào trạng thái mừng rỡ như điên, đôi mắt chim ưng mãnh liệt như nước thủy triều mừng như điên, bởi vì, cô gái của anh, đang ở trong ngực anh khóc không thành tiếng liên tiếp gật đầu.

Anh xúc động, nghiêng người ôm thật chặt lấy cô bé nước mắt đã đầy mặt, đem mặt chôn thật sâu ở đầu vai thanh tú tinh xảo của cô.

Anh nghĩ đến cái đêm tối tắm tràn đầy mùi máu tanh đó, mình may mắn được bảo vệ nghe thấy tiếng kêu chạy vội đến cứu, được bí mật mang đến Mi Quốc trị liệu nhanh chóng, tốn bốn năm trời, đã làm ba lượt phẫu thuật lớn, cũng lựa chọn liệu pháp trị liệu trí phong độc mạng, phòng ngừa bấp thập héo rút, cuối cùng anh đứng lên lần nữa, trải qua hai năm điều dưỡng mới hoàn toàn khôi phục đi lại bình thường, sau đó chuyển đến Nam Mi điều dưỡng, cuối cùng đi tới Anh quốc.

Lúc rời khỏi Đài Loan, anh đem tập đoàn “Cổ thị” để lại cho những thân thích như lang như hổ, lòng dạ khó lường kia. Hành tung bất định, anh dần dần biến mất, mai danh ẩn tích.

Cho đến một năm trước đã dường đủ sức, bệnh nặng đã qua, anh âm thầm ngóc đầu trở lại, rất nhanh đã đem “Cổ đảo” đang loạn giặc trong giặc ngoài, mục nát không chịu nổi vừng vàng khổng chế được, làm cho những người kia mỗi khắc mỗi giờ đều lo lắng hãi hùng. Nhất là vợ chồng Cổ Thế Xương, khi anh tra ra bọn họ chính là chủ mưu trận tập kích đêm đó, anh làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho người khởi xướng chứ?

Năm đó, anh cùng với Cổ Thế Xương trở mặt, tìm đến kế toán sự vụ Sở thanh tra “Cổ đảo” tra tất cả sổ sách, tiến hành kiểm tra đối chứng, một chiêu ép Cổ Thế Xương tìm gan run sợ, cộng thêm ghi hận trong lòng, dứt khoát len lén mua chuộc nhóm xã hội đen muốn cho anh một bài học, đồng thời trực tiếp muốn lấy mạng của anh!

Nếu như không phải do bọn họ, anh sẽ không biết đến cảm giác chân gãy hai lần!

Nếu như không phải do bọn họ, Lạc Tiểu Hòa sẽ không tự trách mình dẫn đến chứng mất ngôn ngữ!

Nếu như không phải do bọn họ, anh và Lạc Tiểu Hòa, căn bản cũng không sẽ xa cách nhau đến tám năm!

Những thứ này, là đau đớn lắng trĩ anh đến mức nào!

Một buổi sáng sau khi đã chuẩn bị hoàn hảo, anh liền bắt đầu máu lạnh trả thù, không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào đả kích, hành hạ đối phương, anh khiến cho đôi vợ chồng kia ném cái gì gọi là từ trên thiên đường xuống địa ngục, Cổ phiếu của bọn họ chỉ trong một đêm biến thành đồng giấy vụn, hết sức cùng đường lại bị Hắc bang Nhật Bản truy đuổi, bị ném đến Trung Đông sống không bằng chết mà vẫn không hiểu tại sao sự việc lại như vậy.

Đây là báo ứng mà bọn họ phải gánh chịu, anh không chút nào nương tay.

Hiện tại, khi Lạc Tiểu Hòa trở lại bên cạnh anh, những hành vi báo thù điên cuồng kia đã quẳng hết không để tâm nữa, anh không còn hứng thú muốn biết những người kia sống chết thế nào. Anh chỉ muốn ôm thật chặt mặt trời nhỏ của anh, cưng chiều cô, yêu cô, cũng không bao giờ tách ra nữa, giống như hiện tại vậy.

Đêm khuya yên tĩnh, ngoài cửa sổ ánh trăng cong cong thành một chiếc thuyền nhỏ, tà tà giắt trên ngọn cây.

Trong phòng ngủ, cô gái mặc áo ngủ màu trắng thêu hoa được người con trai ôm, cùng nhau nằm vùi trên chiếc ghế thiên nga, yên tĩnh nghe anh nói.

Bàn tay dịu dàng vuốt ve cô gái mỏng manh trong ngực, chiếc cổ thon, bàn tay trắng muốt mà như phấn, cuối cùng yêu thương dừng lại trên mái tóc đen nhánh.

“Tiểu Hòa, nói chuyện với anh đi, nhé?” Anh dụ dỗ, ngón tay thon dài nâng cằm nhỏ lên.

Cô gái chớp chớp lông mi dài, đôi mắt long lanh mang nỗi khổ khó tả.

“Hứa với anh, ít nhất thử một lần, đừng dễ dàng đầu hàng.” Anh kiên nhẫn thủ thỉ với cô: “Vĩnh viễn đừng làm mình trở thành người có chỗ khiếm khuyết, không cần dùng tay ra hiệu, thử nói chuyện, nếu như có cái gì nói không được, em hãy viết xuống ở chỗ này.” Anh kéo tay nhỏ bé của cô đến áp vào lồng ngực tinh trắng của mình bên dưới lớp áo ngủ.

Trong ánh mắt lấp lánh như ánh sao nhìn anh chăm chú, giống như thế nào cũng xem không đủ, cuối cùng, rốt cuộc hé miệng, cúi đầu lặng lẽ cười, nghe lời gật gật đầu.

Cô mềm mại làm lồng ngực anh ấm áp, bàn tay nâng lên khuôn mặt nhỏ bé tinh xảo của cô, trông mắt đen nhìn cô chăm chú, tự nhiên như vậy đi đến gần hôn môi của cô.

Lạc Tiểu Hòa đỏ mặt, đưa ngón tay thon dài ở trên ngực người con trai viết nghi vấn, tại sao hôn em?

Mặc dù cô đơn thuần nhưng cũng không phải ngu ngốc, chú cùng thím yêu nhau, thường hôn nhau, đó là thuộc về thân mật giữa người yêu; hàng năm sinh nhật người nhà cũng sẽ cho cô một nụ hôn thương yêu, đó là thân nhân chúc phúc, nhưng, Đại ca ca hôn cô lý do là gì?

“Anh thích Tiểu Hòa.” Anh khẽ cười rồi trịnh trọng nói: “Vô cùng thích.”

Lạc Tiểu Hòa mơ màng nhìn anh.

Trong tròng mắt đen bóng của Cổ Hách Tuyền ý vị sâu xa. “Biết không? Tiểu Hòa”. Anh nâng tay của cô, khuôn mặt cương nghị nhưng vẫn dịu dàng nhìn cô, “Ở Tây Phương, hôn chỗ khác nhau, thì ý nghĩa cũng sẽ khác nhau.”

“Nếu như hôn tay là bày tỏ ý kính trọng.” Anh vuốt ve lòng bàn tay mịn màng của cô làm cô sợ nhột rút lại.

“Hôn lòng bàn tay, bày tỏ khát vọng.” Bàn tay vuốt ve lòng bàn tay của cô, lại lau trán của cô, “Hôn trán, bày tỏ hữu tình.” Đôi môi dần dần đi xuống, ở đôi mắt long lanh lưu luyến hôn thật lâu, “Hôn mắt, bày tỏ ảo tưởng.”

“Hôn gò má, bày tỏ vui mừng.”

“Hôn môi, bày tỏ. . . .” Cuối cùng, anh nhìn chăm chăm vào phiến môi màu hồng anh đào, cúi đầu, tới gần cô: “Yêu.”

Lạc Tiểu Hòa ngây ngô cả người cứng nhắc, ngây ngốc nhìn khuôn mặt càng ngày càng to hơn trước mắt, chợt hồng hồng hai má.

“Anh rất tham, Tiểu Hòa, anh không chỉ muốn hôn, anh muốn tất cả của em.” Anh nói xong, lần nữa nặng nề hôn lên môi của cô, nhiệt liệt mút lấy hương thơm trong miệng nhỏ ngọt ngào, thăm dò mỗi góc ngách hương thơm trong miệng cô.

Đúng vậy, anh rất tham, số mạng nếu để cho anh gặp phải cô, yêu cô, dù không có đạo lý cướp cô về bên cạnh anh, anh cũng muốn cướp cho bằng được! Cho dù phải đánh đổi tất cả anh cũng sẽ không tiếc.

“Tiểu Hòa.” Anh thì thầm trên cánh môi mềm mại của cô, tiếng nói khàn khàn mang theo chút nỉ non nài nỉ, “Đừng xa anh.”

Cô gái đỏ bừng cả mặt, lần này không giống như thường ngày phản kháng, đưa đôi tay nhỏ bé ra mềm mại nhẹ nhàng lượn quanh cổ anh, dịu dàng ôm anh.

Mùa thu ở Luân Đôn thường có sương mù ẩm ướt, nhưng khi mặt trời từ những đám mây ló ra chiếu ánh sáng lấp lánh thì rất nhiều nóc nhà bằng thủy tinh cũng bởi vì ánh sáng khúc xạ phát ra những tia sáng lấp lánh.

Cho dù đã đến thời tiết tượng trưng ủa thu hoạch vàng đã đến gần, trong công viên Hyde cỏ vẫn xanh như đệm, hai bên đường núi trên sân cỏ hoàng gia, khắp nơi đều là người Anh nghỉ ngơi đi dạo.

Nơi xa, đồng hồ Big Ben phát ra tiếng chuông nặng nề báo giờ, cây cối khổng lồ che cả bầu trời, ánh mặt trời giữa trưa chiếu từng chùm ánh sáng vàng óng ánh.

Một đôi nam nữ Đông Phương đang ngồi ở trên sân cỏ, nam tuổi không tới 30, vóc người thon dài, mặc áo khoác màu ka-ki, quần dài màu tro thuốc lá, tính tình trầm ổn, cô gái trông có vẻ nhỏ hơn khá nhiều, mắt ngọc mây ngài, dáng vóc thon thả tinh tế, mặc chiếc áo lông màu vàng nhạt, cùng chiếc váy Jean màu xanh phối với đôi ủng da hợp thời, tươi trẻ xinh đẹp, hấp dẫn không ít ánh mắt của người đi đường.

Người con trai đang thân mật ôm cô bé kia vào trong ngực, đang lặng lẽ ngọt ngào nói gì đó chỉ thuộc về hai người, chốc lát sau, cô gái cười lên khanh khách, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng, nhẹ nhàng đập người con trai một cái, sau đó nửa ngượng ngùng nửa làm nũng đem gương mặt vui vào trong ngực người con trai.

Đôi nam nữ kia trông vô cùng hạnh phúc! Những người đi đường liên tiếp nghiêng đầu, hăm mộ mỉm cười nhìn cặp đôi xinh đẹp hạnh phúc kia.

“Có đói bụng không? Chúng ta đi ăn bữa trưa.” Người con trai cúi đầu, ở bên tai cô bé hỏi nhỏ.

Cô gái hé miệng cười, nhẹ nhàng nói: “Được.”

Người con trai kéo cô gái đứng dậy, một tay cầm túi lông nhung, một tay dắt cô gái đi ra ngoài cửa công viên, trong khuỷu tay còn vắt một chiếc áo khoác màu xanh tảo.

“Kevin tiên sinh?”

Tiếng gọi vang từ sau người hô lên, một vị tiểu thư trẻ tuổi mới vừa cùng bọn họ đi thoảng qua mặt mũi tràn đầy hưng phấn kêu: “Thật là trùng hợp, Cổ tiên sinh! Ngài đến Luân Đôn lúc nào thế? Oh, thật sự là quá tốt!”

Người con trai quay đầu lại, khẽ nhướn mày, hiển nhiên không biết đối phương: “Xin lỗi, cô là?”

“Kevin tiên sinh, ngài quên rồi sao? Tôi tên là Karan, là đồng nghiệp của Hannah, năm ngoái ở buổi dạ tiệc công ty ‘Faey Neil’ gặp qua một lần, ngài còn nhớ không?”. Cô gái trẻ tuổi mặc áo khoác màu trắng, đôi mắt màu xanh, sống mũi thật cao, đôi môi mỏng, mái tóc màu vàng kim tết gọn gàng ở sau ót. Cô ấy nói tiếng Trung hết sức lưu loát, đôi mắt xanh nhìn chăm chú vào dáng vóc cao ráo của người con trai ánh lên tia mừng rỡ khó tả.

“Chào cô.” Cổ Hách Tuyền gạt đầu một cái, vẻ mặt như không hề muốn nói chuyện tiếp, nắm lấy tay cô gái bên cạnh, dường như muốn tạm biệt ngay sau.

Công ty “Faey Neil” là công ty kiến trúc hàng đầu ở Anh quốc cùng anh từng có quan hệ hợp tác, đội ngũ kiến trúc vận hành đều là hạng nhất thế giới, trợ thủ Ron cũng đang lên lút trên ghẹo nói người phụ trách là tiểu thư Hannah Smith đối với anh có hứng thú, hiển nhiên trong đó có quá nhiều ẩn ý.

“Kevin tiên sinh, anh ở nơi nào của Luân Đôn thế? Tôi có thể đến thăm anh được không?” Tầm mắt của Karan lưu lại hai giây ngay chỗ bàn tay đang nắm chặt của hai người, tiếp tục nhiệt tình hỏi thăm.

“Xin lỗi, Karan tiểu thư, chúng tôi vừa tới Luân Đôn, vẫn chưa an bài xong.”

Nếu như không nghe thấy vẻ cự tuyệt cùng lạnh nhạt trong giọng nói thì đó chính là không thức thời rồi. Đáng tiếc Karan tiểu thư không có ý định buông tha, vẫn tiếp tục dây dưa, “Như vậy có thể cho tôi xin số điện thoại được không? Tôi muốn.”

“Karan tiểu thư.” Cổ Hách Tuyền lạnh lùng nói, cắt đứt lời cô, “Tôi nghĩ chúng ta cũng không quen nhau lắm.”

Anh cũng không muốn làm người ta khó chịu, nhưng nếu như đã vô tình thì không nên cho đối phương có thêm một tia hi vọng nào nữa.

“Nha. Xin lỗi, Kevin tiên sinh.” Karan đột nhiên ý thức được cử chỉ của mình rất lỗ mãng và không hay, vẻ mặt cô lúng túng nói xin lỗi.

“Hẹn gặp lại.” Cổ Hách Tuyền lễ phép mà lạnh lùng nói lời từ biệt.

“Hẹn gặp lại.” Karan lưu luyến nhìn anh rời đi, nhìn anh dắt thiếu nữ vẫn yên lặng nghe bọn họ nói chuyện với nhau, không hề buông ra chút nào.

Cô gái Đông Phương này là tình nhân của anh sao? Một nam tử tràn đầy vẻ lạnh lùng lại có thể toát ra vẻ ham muốn bảo vệ cực mạnh như thế, có thể thấy được đối phương trong lòng anh nhất định là rất quan trọng.

Nghĩ tới đây, cô nhut chí thở ra một hơi, buồn bực đi về phía trước, đột nhiên dừng bước, bên môi hé ra nụ cười quỷ dị.

Cô lấy điện thoại di động từ trong bao da ra bấm: “Này, Hannah sao? Tổ là Karan, biết tổ vừa rồi mới gặp được ai không? Cậu nhất định không nghĩ tới.”

Có một số việc, không nhất định phải tự mình ra tay, tự nhiên sẽ có người không kèm chế được, Trung Quốc không phải là có câu nói “Ngao cò tranh nhau, Ngư Ông Đắc Lợi” sao? Cô rất nguyện ý làm ngư ông đó.

Trong nhà hàng lớn nổi tiếng của Anh quốc, phong cảnh ưu nhã, tại cửa sổ thủy tinh, nam phục vụ cung kính chờ bên cạnh bàn ăn, chờ khách chọn món ăn.

Cổ Hách Tuyền lật cuốn menu thiếp vàng, gọi món Vi cá Dover, bánh nhân thịt bò, cùng với khoai tây chiên giòn, thêm súp rau cùng rượu đỏ.

“Vậy được không?” Anh ngẩng đầu hỏi thiếu nữ ngồi ở đối diện.

Gật đầu một cái, Lạc Tiểu Hòa không lên tiếng, ngón tay mảnh khảnh xoắn quai đeo cặp sách, nhìn anh không chớp mắt.

Một tuần trước, bọn họ từ khu biệt thự ở Oxford đi tới Luân Đôn. Anh muốn tìm trường học tốt nhất cho cô, mà anh đến Luân Đôn hiển nhiên vì còn rất nhiều công việc cần xử lý, cũng có rất nhiều. Cô gái thích anh.

Tựa như cô gái Anh quốc xinh đẹp mới vừa rồi đùng phải, đáy mắt hiện lên ái mộ rất rõ ràng. Lạc Tiểu Hòa buồn buồn nghĩ, trong lòng tự dưng cảm thấy ê ẩm một cách kì lạ.

Cuộc sống từng ngày trôi qua, cô vẫn ở lại bên cạnh anh. Bọn họ ở chung rất vui vẻ, chỉ tranh chấp một chuyện duy nhất đó là, cô nhớ nhà.

Cô nhớ từng người trong gia đình, cô muốn về nhà. Nhưng khi cô cẩn thận từng li từng tí nhắc tới đề tài này, còn chưa nói hết đã bị anh quả quyết cự tuyệt, hoàn toàn không thể thương lượng.

Anh lãnh đạm nói: “Em muốn bất cứ thứ gì cũng được, chỉ có chuyện này, anh sẽ không đáp ứng.”

Cô biết anh sợ xa cô một lần nữa, trong mắt anh thỉnh thoảng có sự khẩn trương lo lắng, cùng với thâm tình đau đớn hòa lẫn vào, làm Lạc Tiểu Hòa cũng khó có thể mở miệng lần nữa.

Tiếp tục như vậy, cũng không phải là biện pháp. Lạc Tiểu Hòa rầu rĩ khuôn mặt nhỏ nhắn quay qua nhìn ngựa xe như nước bên ngoài cửa sổ, lặng lẽ thở ra một hơi.

Cổ Hách Tuyên đang gọi điện thoại, kể từ khi tới Luân Đôn, điện thoại của Phó Hành vừa thông suốt thì anh ta bắt đầu gọi ào ạt đến, thật là khiến anh phiền chết đi được, thậm chí nổi lên ý niệm muốn cùng Tiểu Hòa trở về khu biệt thự để ẩn cư. Lý trí lại nói cho anh biết như vậy không được, Tiểu Hòa nhất định phải đi học, cô cần tiếp xúc thế giới bên ngoài, đối với chứng mất ngôn ngữ của cô mới có lợi.

Điện thoại mới vừa gọi được một nửa, đưa mắt nhìn đã thấy cô bé con vẻ mặt mệt mỏi nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người, khuôn mặt tuấn tú của anh cau nhẹ, đơn giản giao phó vài câu liên vội vã cúp điện thoại, đưa tay cầm bàn tay nhỏ bé của cô đặt trên mặt bàn, ân cần hỏi: “Thế nào? Có chỗ nào không khỏe sao?”

Lạc Tiểu Hòa quay đầu, theo thói quen lắc đầu một cái, không nói.

Anh nhú lại chân mày, “Đừng lắc đầu, nói chuyện với anh đi.”

“Không có.”

“Cơm nước xong chúng ta đến Harods, mua chút y phục cùng vật dụng.” Ở Luân Đôn anh thuê người giúp việc quản lý, chỉ có người làm thêm giờ tới quét dọn, rất nhiều việc đều cần tự thân vận động, nhưng mà anh vô cùng thích cảm giác này. Ngắm lại trong gian nhà chỉ có anh và cô, thực sự vô cùng hạnh phúc.

Bữa ăn đầy đủ sắc hương vị rất nhanh đã được bưng lên toàn bộ, Lạc Tiểu Hòa yên tĩnh vui đầu dùng cơm.

“Nói cho anh biết đi, sao thế?” Anh để dao nĩa bằng bạc xuống, nhìn chăm chú vào cô.

Anh thật sự là hiểu rất rõ cô, bởi vì gút mắc ẩn sâu nhiều năm nay trong lòng cô đã được tháo gỡ, hơn nữa dưới sự giúp đỡ của chuyên gia tâm lý học cùng bác sĩ chuyên nghiệp, chứng mất ngôn ngữ của cô trong một thời gian ngắn đã chuyển biến rõ rệt.

Hơn nữa lúc cô vui vẻ, sẽ cố gắng vừa nói chuyện vừa cùng anh trao đổi, còn lúc không vui thì cô sẽ không mở miệng, hiện tại đã gần một tiếng đồng hồ cô không hề mở miệng nói một tiếng.

Mặt trời nhỏ của anh, rõ ràng có tâm sự rồi.

“Em. Không biết.” Cô cũng không biết mình thế nào, kể từ khi thấy cô gái người Anh đó, trong lòng liền vừa chua chát, tràn đầy bất an.

“Đến đây anh ôm nào.” Anh hướng cô mở rộng vòng tay.

Lạc Tiểu Hòa đứng lên, ngoan ngoãn đi về phía anh, rất tự nhiên chui vào vòng tay ấm áp của anh

“Không vui sao?” Anh yêu thương vuốt ve mái tóc dài chấm vai của cô.

“Không thích nơi này?”

“Không có.”

“Không thích trường học?”

“Không có.”

“Không muốn cùng anh ở chung một chỗ sao?” Thanh âm của người con trai đột nhiên trở nên trầm thấp, nghe thật cô đơn.

“Không phải thế.” Cô lắc đầu, cô thích cùng anh ở chung một chỗ.

“Nếu như em thích.” Anh nhìn cô một hồi lâu, đột nhiên nói, “Có thể gọi cho người nhà báo bình an.”

Có thật không? Lạc Tiểu Hòa ngạc nhiên đột ngột ngẩng đầu lên, sao anh tự dưng lại chịu nhượng bộ?

“Nhưng em không được rời khỏi anh.” Gương mặt tuần tú bất chợt đỏ ửng, không được tự nhiên dời đi chỗ khác, đồng thời quăng xuống cảnh cáo: “Em nên biết, nếu như anh không gặp được em, chuyện gì anh cũng làm ra được.”

Uy hiếp của anh căn bản không để ý đến, Lạc Tiểu Hòa lòng tràn đầy vui mừng, hô nhỏ một tiếng, ôm cổ của anh, chủ động hôn lên gương mặt tuần tú kia.

Mặc dù chỉ là như hôn như chim mổ, nhưng đây cũng là lần đầu tiên cô chủ động hôn anh! Cổ Hách Tuyền dao động tinh thần, hô hấp trở nên thô ráp, bàn tay thu hẹp, kiềm chế thân thể mềm mại, cô hôn xong đang định rời đi, anh cúi đầu, đôi môi nóng bỏng như lửa lập tức che lên đôi môi mềm của cô.

Dịu dàng ngậm, đôi môi mỏng của anh không ngừng nhắm nháp đôi môi hồng mịn của cô, trần trọc mút vào, chậm rãi ma sát, nhẹ nhàng yêu thương.

Lạc Tiểu Hòa cử động cũng không dám, thậm chí ngay cả hô hấp cũng không dám, cô chỉ cảm thấy trên môi một hồi tê dại một hồi mềm nhũn, máu huyết toàn thân gần như dồn hết lên đỉnh đầu.

“Ngoan, há miệng ra.” Thanh âm của người con trai khàn khàn trầm ấm, tiếng nói như lời hát ru, Lạc Tiểu Hòa chậm rãi nhắm nghiền hai mắt.

Chiếc lưỡi tựa như có điện tách hàm răng trắng như tuyết ra, quán quýt lấy chiếc lưỡi nhỏ thơm tho, mút liếm, dùng lực đạo mạnh hơn một chút so với vừa rồi, từng tác liếm qua mỗi một chỗ trong cái miệng nhỏ nhắn, tham lam hút hết mật ngọt trong miệng cô.

Nụ hôn vừa kết thúc, Lạc Tiểu Hòa mê man mở mắt ra, cùng con mắt nóng rực của anh gặp nhau, trong nháy mắt mặt đỏ tới mang tai.

“Chúng ta trở về sẽ tiếp tục.” Anh cười ở bên tai cô nói nhỏ, khóe miệng cong lên thật sự vui vẻ, muốn ám chỉ sự thân mật tiếp theo sẽ diễn ra vô cùng kì thú.

Cho đến khi thấy ánh mắt tò mò của bàn bên cạnh, Lạc Tiểu Hòa mới nhớ tới bọn họ đang ở trong phòng ăn, cô che khuôn mặt nhỏ nhắn sắp bốc hơi, cả đầu vùi vào trước ngực người con trai đang có tâm tình thật tốt, không chịu ngắt đầu.

Quảng trường khu dân cư Eaton cao quý nhất Luân Đôn ngay khu nhà cao cấp vô cùng rộng lớn là chỗ ở của bọn họ. Cũng giống như khu biệt thự ở Luân Đôn có vườn hoa bao quanh, Cổ Hách Tuyền còn có rất nhiều biệt thự tư nhân, bên trong có hồ bơi dài ba mươi mét, bãi đậu xe có thể chứa 20 chiếc. Trước khi anh mang Lạc Tiểu Hòa đến Luân Đôn, từng hỏi thăm cô có muốn đến đó ở không, cô cảm thấy biệt thự kia lớn đến dọa người, rất nhanh lựa chọn chỗ ở nhỏ hơn.

Cô đối với tiền bạc không có khái niệm gì, mặc cho Cổ Hách Tuyền tự mình chọn lựa trường học, bên trong mặc dù cũng không thiếu các tiểu thư thiếu gia nhà giàu đến từ khắp nơi trên thế giới, nhưng cô cùng bạn học giao tiếp rất ít, cũng không ganh đua so sánh khoe khoang, thỉnh thoảng cũng có bạn học hỏi cô ở nơi nào, cô chỉ là đơn giản đáp một đôi lời, tuyệt không phô trương.

Cô viết xong lá thư, sau đó xếp thành hình dáng con hạc giấy, tràn đầy tín nhiệm giao cho Cổ Hách Tuyền, cô tin tưởng anh sẽ đem phong thư giao tận tay người nhà.

Ở trong thư, cô không hề tiết lộ chỗ ở của mình, cho dù cô có muốn viết, Đại ca ca cũng có biện pháp lập tức mang cô rời đi, khiến người nhà không tìm được.

Tan học như thường ngày cô đi ra cửa, nhìn quanh, cho đến khi nhìn thấy dưới bóng cây thân ảnh cao lớn thon dài quen thuộc dựa vào bên cạnh xe thể thao Maybach.

Áo sơ mi lụa màu đen phù hợp với quần dài màu đen, ống tay áo nhàn nhã xắn một nửa đến khuỷu tay, khí chất ấy hoàn toàn có thể sánh ngang với những người mẫu u Mĩ.

Lạc Tiểu Hòa mím môi mỉm cười, tâm tình tựa như đã mọc cánh, đang muốn tiến lên, bỗng nhiên dừng bước.

Bên cạnh anh có một cô gái.

Cô gái kia vóc dáng khéo léo, so với người Anh không tính là cao gầy, vóc người cũng rất đầy đặn, quần áo xinh đẹp tao nhã, khí chất hết sức cao ngạo, mang theo khí thế quý tộc đặc thù, cách đó không xa dừng chiếc Cadillac quý giá, tựa hồ đang đợi cô.

Nhìn thấy cô gái xinh đẹp nóng bỏng đến như thế, lúc này lại như chim nhỏ, cười ngọt ngào, đang ngẩng khuôn mặt tươi tắn cùng Cổ Hách Tuyền nói chuyện.

Cô ấy là ai? Bước chân của Lạc Tiểu Hòa trở nên nặng nề, khoảng cách giữa cô cùng anh cũng không xa, lại làm cho cô đi từng bước từng bước thật lâu.

“Tan học rồi?” Cổ Hách Tuyền mỉm cười nhìn cô đến gần, rất tự nhiên nhận lấy túi xách trong tay cô, bàn tay cứng chiu xoa xoa tóc của cô.

“Vâng.” Lạc Tiểu Hòa nhẹ nhàng gật đầu, đưa mắt nhìn về phía cô gái kia, phát hiện đối phương cũng đang quan sát cô.

“Đây là Hannah tiểu thư” Cổ Hách Tuyền giới thiệu ngắn, “Vừa vặn ở trên đường gặp phải.”

“Hello.” Lạc Tiểu Hòa dùng Anh ngữ lễ phép hướng cô chào hỏi.

“Xin chào, cô gái nhỏ.” Trên khuôn mặt xinh đẹp của Hannah hiện lên vẻ cao ngạo, cô bé trước mắt, đôi mày cong cong, mái tóc đen nhánh buộc thành đuôi ngựa, thân thể nhỏ nhắn được bao bọc bởi bộ y phục bình thường, trẻ trung như thế, là trái cây đầu cành chưa chín tới, lại sẽ là tiểu tình nhân của người đàn ông mà cô ta ái mộ sao?

Lạc Tiểu Hòa nghe đối phương gọi mình cô gái nhỏ, không nhận được phản bác, câu văn lưu loát khác thường: “Tôi không phải là. Cô gái nhỏ, tôi sắp mười chín tuổi rồi.”

“A! Nhưng đáng vóc cô chỉ khoảng mười sáu tuổi thôi.” Hannah cười khanh khách, “Kevin, anh nói đúng không?”

Cổ Hách Tuyền cúi đầu nhìn Lạc Tiểu Hòa, ngẩng đầu lên, ngữ điệu ưu nhã nói: “Tôi cũng hi vọng cô ấy có thể nhanh chóng lớn lên, thế nhưng quá trình trưởng thành này tôi vô cùng hưởng thụ.” Nụ cười trên mặt Hannah lập tức cứng ngắc.

7. Chương 7

Sau khi chào tạm biệt Hannah, Cổ Hách Tuyền lên xe chở cô về nhà, dọc đường, cô không nói lời nào, về mặt uể oải, anh cho là cô mệt mỏi, bàn tay thỉnh thoảng vuốt ve khuôn mặt trái xoan non mềm của cô, muốn trêu chọc cho cô lên tinh thần.

“Đại ca ca.”

“Ừ?”

“Hannah tiểu thư. . . . Là bạn của anh sao”, Mới vừa bước vào cửa, Lạc Tiểu Hòa đột nhiên hỏi.

“Anh với cô ấy chỉ là quan hệ hợp tác, không thể nói là bạn được.” Cổ Hách Tuyên đem sách vở của cô cất đi, sau đó xoay người nhìn cô thật sâu, “Sao đột nhiên hỏi chuyện này?”

“Không có gì. . . . Cô ấy, rất đẹp. . . .” Lạc Tiểu Hòa chậm rãi nói xong, cảm thấy không được tự nhiên, sợ bị anh nhận thấy được cô đang ghen.

“Chỉ là làm ăn quen biết mà thôi, không có gì đáng nói, huống chi cô ta có xinh đẹp hay không cũng không liên quan đến anh, ngược lại Lạc Tiểu Hòa của anh càng ngày càng đẹp, bên ngoài ong bướm quá nhiều, anh bắt đầu có chút lo lắng rồi.”

Anh giống như đang nói giỡn, thoải mái tùy ý nói, nói xong dắt cô đi vào nhà. Trong lòng thật ra đang bị ngâm dấm, quá chua!

Có thể cùng thiếu nữ Đông Phương khí chất thanh thuần, mềm mại động lòng người hẹn hò là mơ ước cả đời của biết bao nhiêu thanh niên ngoại quốc a! Bảo bối của anh từ khi vào trường luôn có một đám người theo đuổi, mỗi ngày anh đều phát hiện trong túi xách của cô có một chồng thư tình lớn chưa mở, đủ mọi ngôn ngữ từ Tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Đức, Italy. Nội dung đều là lời tỏ tình, thậm chí thư nhiều nhất đều là thư tiếng Trung, thật là đặc sắc mà.

Anh dám cam đoan hôm nay trong túi xách lại có thêm một đồng thư lớn!

Lạc Tiểu Hòa then thùng cúi đầu, những lá thư tình kia thật làm người ta khó xử, cô không muốn nhận lấy nhưng những cây si đó không phải là kín đáo đưa cho cô thì cũng bỏ chạy đi, cô đối với bọn họ một chút biện pháp cũng không có, càng không nghĩ tới muốn mở ra xem, vừa không thể tùy tiện vứt bỏ mà để đó cũng không tiện, thật là làm cho người ta rất phiền não.

“Không. . . . Không đúng.” Cô ngập ngừng muốn nói xin lỗi, chỉ sợ anh sẽ tức giận.

Cổ Hách Tuyên nhướng mắt, “Cho dù em thích người con trai khác, cũng không cần nói xin lỗi với anh.” Anh nâng khuôn mặt lo lắng của cô lên, nhẹ nhàng nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh, cười một tiếng, “Mặc dù anh không muốn điều đó xảy ra, nhưng mọi chuyện khó nói trước. . . .”

“Em, em. . . . Không thích!” Cô nóng nảy, vội vã cắt đứt giả thiết của anh. “Em không hề thích. . . . người khác. Chỉ có. . . .” Cô giống như chợt nghẹn, không lên tiếng.

“Chỉ có cái gì?” Thế nhưng anh lại không để yên cho cô, hỏi tới.

“Chỉ có. . . . Anh. . . .” Cô đỏ mặt, thanh âm nhỏ như muỗi vẫn.

Cảm giác mừng như điên giống như có tia chớp xẹt qua đánh trúng vào anh, trái tim của người con trai trong nháy mắt lạc nửa nhịp, “Tiểu Hòa, nói lại lần nữa.” Hơi thở nóng bỏng của anh đến gần cô hơn.

“Chỉ. . . . Thích anh.” Mặc dù then thùng, nhưng cô vẫn lấy dũng khí nói ra.

Anh tiến lên một bước, ôm cô vào trong lòng.

Một ngày không thấy cô, anh nhớ cô trào dâng như nước thủy triều, nhất là bây giờ nghe được cô thổ lộ tiếng lòng thì tình triều càng mãnh liệt, chỉ ngửi hương thơm trên mái tóc cô, mạch máu trong Cổ Hách Tuyên đã căng phồng.

Má phấn của cô gái không tự chủ được đỏ ửng, chân theo bản năng muốn lui về phía sau, lại bị bàn tay bên hông ôm chặt, không thể động đậy.

Hơi thở đặc trưng của phái nam vây quanh cô, cô trốn không thoát, chỉ có thể mặc cho anh nâng cao khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ tươi, đôi môi mỏng của anh lập tức liền che lại cái miệng nhỏ nhắn.

Nụ hôn của anh đối khát như trước, giống như lữ khách lạc đường trong sa mạc, thật vất vả tìm được nguồn nước cứu mạng, trần trọc mút lấy, bữa bãi triu mến.

“Ngô. . . .” Cô phát ra thanh âm yêu kiều, chìm đắm trong gió lốc nhiệt tình của anh, cánh tay tuyết trắng vòng qua cổ anh thật chặt, toàn thân mềm yếu, chân dường như đứng không vững.

“Hôm nay có nhớ anh không? Hửm?” Anh tựa vào cánh môi cô bị hôn đến hơi sưng đỏ, phát ra thanh âm hấp dẫn dễ nghe, “Có nhớ anh không?”

“Có.” Cô ngượng ngùng gật đầu.

“Gọi tên anh, anh thích nghe em gọi tên anh.” Anh cười.

Cô thẹn thùng cười, nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Đại ca ca.”

“Bảo bối ngoan.” Nụ hôn nóng rực chậm rãi rơi xuống, nhẹ nhàng hôn lên chiếc cằm khéo léo, lướt xuống xương quai xanh thanh nhã, thân thể nhỏ xinh cũng bị đè ép ngã xuống ghế sofa, bàn tay trượt vào trong quần áo cô, dọc theo đường cong lả lướt của thân thể mềm mại, cảm nhận làn da non nớt trơn mềm, đôi môi mỏng dường như không biết đủ, vẫn liếm hôn không ngừng trên đôi môi đỏ mọng.

“A. . . .” Cô bị anh mút đến mức cánh môi tê dại, đầu óc mơ hồ thành một khối đậu hũ, hoàn toàn không thể suy nghĩ gì nữa.

Lúc này, cô nửa nằm nửa ngồi ở nơi đó, áo nửa cởi nửa không, mái tóc xốc xếch. Đôi mắt lung linh trong suốt sóng tình, ngượng ngùng mang theo sự ngây thơ cùng tình khiết, bởi vì kích tình lại càng tăng thêm mấy phần quyến rũ cùng thẹn thùng khó có thể hình dung.

Cổ Hách Tuyên ngẩng đầu, đôi mắt chim ưng nháy mắt ghi lại hình ảnh cảm động trước mắt này, Phù Dung nở rộ, anh nhìn không được nữa khẽ rên một tiếng, đứng dậy ôm cô đi vào phòng ngủ.

Rèm cửa sổ màu vàng nhạt buông xuống, tấm màn dày che hết tất cả ánh sáng bên ngoài, trên bàn đặt chiếc đèn ngủ Thủy Tinh Cầu phát ra ánh sáng mờ ảo.

Trong phòng ngủ, chăn màu vàng nhạt cổ điển và gối nằm đều bị rơi xuống sàn nhà, trên giường lớn màu trắng, hai thân thể xinh đẹp quấn lấy nhau như không bao giờ rời xa.

“Ư. . . .” Tiếng kêu yêu kiều ngọt ngào mềm mại như nước như muốn đoạt luôn hồn phách.

Cô gái ở trong lồng ngực dày rộng nóng bỏng của người con trai, một tay của anh đỡ sau đầu cô, một tay kia nâng eo thon lên, đầu lưỡi nhiệt tình dò vào trong môi đỏ, tham lam hôn cô thật sâu.

Áo dần dần rơi xuống, lộ ra thân thể mỏng mảnh mềm mại trắng như tuyết, dưới ánh sáng long lanh bên trong, toàn thân trở nên sáng bóng như trân châu lung linh.

Thân thể mềm mại như châu ngọc tỏa sáng như thế sao anh có thể không yêu, sao anh có thể không cưng chiều, không luyến tiếc cho được? Bàn tay người con trai hơi dùng sức, hận không thể đem cả thân thể cô gái mình yêu mến hòa tan hết vào thân thể của mình.

“A. . . .” Lạc Tiểu Hòa rên rỉ nho nhỏ, tay trắng giơ cao, phối hợp ôm cổ của người con trai.

Bọn họ không phải không có lúc thân thiết, anh thương tiếc cô còn nhỏ, vẫn luôn luôn dừng lại đúng lúc, nhưng hôm nay ghen tức tích lũy lâu dài, cùng với cô e lệ tỏ tình, khiến cho anh cảm thấy không thể tiếp tục chờ đợi nữa!

Cô là của anh! Bảo bối của anh, cô gái của anh, là mặt trời nhỏ của anh! Anh muốn bên cô suốt đời suốt kiếp! Những tên có ý tưởng muốn cướp bảo bối của anh, tất cả cắt xa một chút đi!

Môi mỏng dọc theo cổ trắng như tuyết trượt dài xuống xương quai xanh tinh xảo, quần áo trên người cũng thuận thể rơi xuống thất lưng, phơi bày ra nửa người trên trọn vẹn.

Thân thể của cô rất đẹp, da thịt cân xứng, đường cong mảnh khảnh ưu mỹ, rõ ràng còn là thiếu nữ non nớt, lại có sự dụ hoặc thân thể của cô gái nhỏ trưởng thành, dù mặc áo lót bằng bông trắng bảo thủ không có những đường viền hoa khêu gợi, càng không có sự thành thạo quyến rũ nhưng cũng đủ làm anh dễ dàng lâm vào sóng trào dục vọng.

“Bảo bối. . . .” Cổ Hách Tuyên thì thầm, bàn tay dò cục áo lót mỏng manh sau lưng cởi ra, bầu ngực sữa mềm mại như măng mùa xuân trong nháy mắt phơi bày trước đôi mắt chim ưng tinh mịch.

Cô gái trần trụi nửa người trên, theo động tác của anh, ngượng ngùng nhắm hai mắt lại, hô hấp dần dần dồn dập, nhũ hoa trắng mềm khê phập phồng.

“Đừng thẹn thùng, em rất đẹp, nơi này. Cũng rất mềm.” Anh vừa nói vừa không ngừng vuốt ve trên đùi, yêu thích không muốn buông tay.

“Ừm.” Cô thở gấp, theo bản năng uốn cong người, những vật cản trở giữa hai người họ toàn bộ rơi xuống đất, Cổ Hách Tuyên nâng cao đôi tuyết nhũ vừa trở mã hoàn mỹ, đem đỉnh nhũ màu hồng như đoá hồng e lệ ngậm vào miệng mút một cách dúi khác.

“A. Ừm.” Hơi thở của Lạc Tiểu Hòa càng lúc càng dồn dập, hai gò má như lửa, bất lực mặc cho người con trai hái.

Ngón tay thon dài dọc theo đường cong eo thon linh lung trượt đến bên đùi mềm mại, Lạc Tiểu Hòa bất an ư một tiếng, có chút sợ hãi cong đôi chân mềm nhũn lên, anh trấn an ngẩng đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào khê nhếch, thân thể cao lớn nửa quỳ, chen vào giữa hai chân đẹp thẳng tắp.

Quần lót lụa mỏng manh bao quanh chiếc mông mềm mại mật đào, mắt anh như lửa, chăm chú nhìn cánh hoa màu hồng mềm mại khéo léo, cảm giác hạ thể mình đang sưng phồng dường như sẽ vỡ tung mất, anh không chút do dự hôn lên cấm địa ngọt ngào của phái nữ!

“A! Đừng.”

Lạc Tiểu Hòa bị hành động của anh dọa sợ, Đại ca ca tại sao có thể. Có thể ăn chỗ đó của cô chứ?

Bàn tay nắm ở vòng eo mảnh khảnh trượt vào sau lưng, nâng lên bờ mông mềm mại, trong hơi thở tất cả đều là mùi hương tươi mát đặc thù của thiếu nữ, ép anh muốn nổi điên.

Đầu lưỡi linh hoạt thỉnh thoảng êm ái, thỉnh thoảng lại gia tăng lực đạo liếm liếm cánh hoa nho nhỏ xinh đẹp, đầu lưỡi dọc theo cánh hoa dần dần tiến vào mật động, vẽ ra nhiều chất lỏng ngọt ngào hơn, sau đó đặc biệt dúi khát đem mật nước toàn bộ nuốt vào.

“A. A. Đại. Ca ca.” Lạc Tiểu Hòa vừa xấu hổ vừa sợ, bị anh trên chọc đến mức thở hổn hển, thân thể nhỏ xinh không ngừng run rẩy, muốn cầu xin anh dừng lại, nhưng thanh âm lại vỡ vụn nói không ra câu nào đầy đủ.

Giờ phút này, tiếng kêu mềm nhũn ngoan ngoãn so với bình thường càng thêm mị hoặc lòng người, dưới hạ thân của Cổ Hách Tuyên lúc này dục hỏa đốt càng nhiều, dứt khoát lấy môi hớp một hớp hoa dịch ngọt ngào, đứng dậy nặng nề chặn lại cái miệng nhỏ nhắn của cô, lưỡi dài bá đạo cuốn lấy cái lưỡi nhỏ thơm tho, hôn nồng nhiệt.

Mùi vị kỳ quái khiến cho đầu óc Lạc Tiểu Hòa choáng váng, cô không biết làm sao, theo bản năng muốn tránh né, bàn tay của anh lúc này đang để giữa hai chân cô tìm nhụy hoa mềm mại nhẹ nhàng xoa nắn.

“Ngô.” Cái loại cảm giác tê dại đó cho tới bây giờ chưa từng có, giống như dòng điện xông thẳng lên não của Lạc Tiểu Hòa, thân thể mềm mại hóa thành vũng nước, cảm giác dường như mình đang lơ lửng.

Anh khó khăn rời đi môi của cô, ở bên tai cô nói thật nhỏ: “Tiểu Hòa, hãy nhìn anh.”

Lạc Tiểu Hòa vâng lời mở ra đôi mắt đen sương mù, thẹn thùng đưa mắt nhìn anh. Kinh nghiệm vừa mới cao triều khiến toàn thân cô mềm yếu vô lực, bên trên da thịt trắng như tuyết ửng lên một tầng sắc hồng xinh đẹp càng động lòng người.

Đôi mắt chim ưng trĩu mến nhìn thẳng vào đôi mắt ngây ngô kia, anh tìm được tay của cô, mười ngón tay giao nhau, “Sẽ có chút đau, vì anh nhìn một chút, được không?”

“Dạ.” Cô ngượng ngùng đáp một tiếng, nắm chặt bàn tay to rộng của anh.

“Bảo bối ngoan.” Anh hôn cô thật sâu, tách ra bắp đùi trắng mềm, nam căn cứng rắn ở lối vào ướt át trên dưới cọ sát lẫn nhau vài lần, mới động thân từng chút, từng chút một chậm rãi tiến vào.

Lạc Tiểu Hòa không thoải mái rên nhẹ một tiếng, anh lập tức dừng lại, ngón tay săn sóc xoa bóp viên hoa châu nho nhỏ núp ở trong cánh hoa mềm mại kia, ý đồ khiến cho sâu trong hoa tâm tiết ra nhiều chất lỏng hơn.

Khúc dạo đầu mặc dù anh đã kiên nhẫn làm đầy đủ, nhưng thân thể cô bé con lần đầu tiên biết mùi vị hoan ái, đau xót vẫn không thể tránh được. Khi nam căn cứ rắn to lớn của anh thâm nhập sâu hơn vào bên trong, ngập chỗ sâu nhất bên trong mật huyết ấm áp thì Lạc Tiểu Hòa nức nở nghẹn ngào một tiếng, nước mắt lưng tròng, liên tiếp thở mạnh, toàn thân cũng buộc chặt, chỗ kín mút lấy anh càng chặt.

“Ngoan, thả lỏng. Nếu không sẽ đau hơn.” Cổ Hách Tuyên đau lòng không ngừng hôn khuôn mặt nhỏ nhắn ướt mồ hôi của cô, bàn tay cũng không ngừng tìm mọi cách vuốt ve chỗ mẫn cảm của cô, muốn cho cô thả lỏng.

“Đau.” Cô nước mắt lưng tròng tố cáo, cảm giác giữa hai chân giống như có ngọn lửa đang đốt, dị vật thô to nóng bỏng xâm nhập giữa đùi cô làm cô vừa kinh vừa sợ.

“Anh không động, bảo bối, đừng sợ, một lát là tốt rồi.” Anh hôn lên đôi mắt đầy lệ của cô, không ngừng nhẹ ru, dùng hết toàn bộ lý trí khắc chế xung động muốn rong ruỗi trong cơ thể cô, thô cứng vẫn chôn sâu ở trong hoa huyết ấm ướt nhỏ hẹp, chỉ cảm thấy bên trong cô như tơ lụa ấm áp, bao bọc anh thật thoải mái.

Một lúc lâu sau, Lạc Tiểu Hòa mới cảm giác không đau đớn như trước nữa, nhưng nam căn thô sấp của anh vẫn cắm nơi đó, không hề có dấu hiệu đi ra, ngược lại càng ngày càng nóng rực cứng rắn, làm cô vừa căng cứng vừa khó chịu.

Cô theo bản năng hoạt động thân thể lại làm cho Cổ Hách Tuyên khẽ rên rỉ.

“Bảo bối, anh muốn động, có thể không?” Mồ hôi dọc theo trán nhỏ xuống, anh nhin thật vất vả.

“. Được.” Cô tinh tế rên rỉ, then thừng đáp ứng.

Không chờ đợi nữa, anh lập tức tung người với dự vọng như sóng trào, công thành chiếm đất.

Thân thể ngây thơ hoàn toàn bị chiếm đoạt thật sâu, nặng nề xâm lấn, dững mãnh, cuồng dã đoạt lấy. Lạc Tiểu Hòa nằm dưới người anh giống như là đang trải qua một trận bão tàn quét, cô theo không kịp, chỉ có thể bất lực ưm, khẽ nức, mặc anh cố tình làm vậy, ta cần ta cứ lấy.

“Đừng sợ, anh ở đây, hãy tin anh.” Anh ôm lấy thân thể mềm mại ôn hương của cô, để đôi chân trắng như tuyết quấn quanh hông của anh khiến hai người giao hợp càng chặt hơn, bàn tay ôm lấy đôi mông mềm, dùng sức nhấn thật mạnh vào cô.

“Ưm. A. Không. Đại ca. Ca.” Không thể hình dung khoái cảm giống như lửa đang thiêu đốt khắp toàn thân, mỗi một thần kinh, từng tế bào, Lạc Tiểu Hòa cuối cùng cũng không nhịn được hét lên.

“Gọi anh, bảo bối ngoan, lớn tiếng gọi anh. Anh thích nghe em gọi anh.”

Tiếng nức nở nhỏ bé yếu ớt tuyệt vời kích thích Cổ Hách Tuyên càng thêm hưng phấn, anh tăng nhanh phóng túng hơn, mỗi một cái tiến vào cũng càng lúc càng nặng càng sâu hơn, đâm vào địa phương mềm mại nhất của thiếu nữ.

“A. Đại ca ca. Ca ca. Xin anh.” Lạc Tiểu Hòa toàn thân đều đang run rẩy, cô thở hổn hển, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, vô thức tràn ra từng tiếng cầu xin càng khiến người con trai điên cuồng.

“Xin anh gì thế? Hửm? Bé yêu. Là thế này phải không?” Anh cúi đầu khẽ cắn một đầu vú màu hồng, nhẹ nhàng liếm cắn, dùng sức mút, mọi cách sủng ái thương yêu, thất lưng càng cuồng dã tấn công, nam căn to và dài xuyên thật sâu vào trong hoa tâm, cơ hồ muốn hòa tan hết mình vào thân thể bé nhỏ đó.

“Ô. Không cần.” Lạc Tiểu Hòa khóc sùi sụt, lắc lư mái tóc rối tung, nắm thật chặt bắp thịt trên cánh tay anh, hoa kính càng ngày càng mềm mại ướt át co rút lại theo quy luật.

Thật là tà ác, giường cũng theo động tác có tiết tấu của anh “Kèo kẹt” vang dội, làm người ta mặt hồng tim đập, mà nệm phía dưới mềm mại, co giãn cực tốt là công cụ trợ giúp anh ‘tàn bạo’ trên cô, anh tiến vào, cô bị buộc nghênh hợp, anh rút ra, cô thật sâu lâm vào. Gắn bó chặt chẽ, ăn khít với nhau như thế.

Tạo hóa thần kỳ! Nếu như anh là chim ưng cao ngạo, cô chính là ánh mặt trời an ủi anh; nếu anh là cây Tùng đứng sừng sững hiên ngang, cô tất nhiên chính là dây tử đằng dịu dàng quấn quanh anh.

Đêm, vẫn còn rất dài, nồng đậm thở dốc cùng tiếng rên rỉ mềm mại vang vọng ở trong nhà, luật động giữa nam nữ mãi mãi không đổi vẫn còn đang tiếp tục.

Thời gian dài kéo ra đưa vào, cứ thế với Lạc Tiểu Hòa lý trí sắp ngập đầu, cô vô lực nằm ở trên giường xoắn xết, như chú bướm bị vùi dập, cảm địa phái nữ vẫn bị xâm chiếm thật sâu.

Một hồi lâu, cô mơ màng bị anh ôm eo bắt nửa quỳ lên, sau lưng nam căn nóng bỏng kích động đâm vào sâu hơn.

“Ách. A. A.” Theo anh mỗi một lần va chạm, cô phát ra thanh âm đứt quãng, chịu đựng anh cuồng mãnh hoàn toàn xâm chiếm.

Thân thể trắng như tuyết nhuộm thành màu đỏ của hoa hồng đầu hạ, ý thức dần dần tan rã, cô chỉ cảm thấy chỗ giao hợp càng ngày càng nóng bỏng căng đau, hoa kính cũng như cái miệng nhỏ nhắn khê khê mở, co rút, cổ hết sức mót khổng lồ của anh.

Kích tình, mồ hôi giọt giọt dọc theo mặt Cổ Hách Tuyền rơi xuống, rơi vào trên lưng nõn nà của cô gái, cùng với mồ hôi cô hòa tan một chỗ, nước sữa hòa nhau.

Anh khó khăn cười cười, thân thể nghiêng về phía trước, hôn liếm những giọt mồ hôi đỏ, sức nặng toàn thân cũng đè trên lưng cô gái, dục vọng vào sâu hơn mạnh hơn.

Anh cuồng dã xông lên, mỗi một lần tiến vào cũng đẩy tới nơi sâu nhất, mỗi một lần rút ra dường như toàn bộ rời đi, cho đến một khắc cuồng dã nhất, đem hết tất cả mầm mống nóng ấm của mình hòa tan vào thân thể người anh yêu.

Anh ngẩng đầu lên, miệng phát ra tiếng gầm nhẹ, dùng sức ôm lấy thân thể nhỏ xinh phía dưới, cùng nhau nghênh đón sóng triều sướng khoái điên cuồng vô tận.

Lạc Tiểu Hòa mơ mơ màng màng, ý thức gần như hoàn toàn không có, thân thể mềm mại như cành liễu ngày xuân mới vừa đâm chồi, mệt lả người, mệt mỏi ngay cả mắt cũng không mở ra được.

Chỉ sợ đem bé đẻ đến mệt mỏi, Cổ Hách Tuyền nhanh chóng lật người, đem cô dịu dàng kéo vào trong ngực, da thịt kề nhau, như keo như sơn, vành tai và tóc mai chạm vào nhau một lúc lâu, mới đứng dậy ôm cô đi vào phòng tắm.

Bồn tắm mát xa cao cấp thoải mái, nước chảy ầm ập bao quanh bọn họ, bàn tay khê vuốt ve phần lưng non mềm, đôi mắt Lạc Tiểu Hòa nhắm chặt, hai chân thon dài tách ra ngồi bên hông anh, thân thể mềm mại nằm sấp trên ngực anh, bầu ngực sữa mềm mại mềm nhũn dán sát vào anh.

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực khiến cho bụng Cổ Hách Tuyền nóng bỏng, huyết khí dâng trào, nam căn mới vừa giải tỏa theo phản xạ lại cứng lên, nhao nhao muốn thử sức cắm nhẹ vào nơi mềm mại bây giờ đã hơi sưng đỏ kia, hiển nhiên cũng không thỏa mãn.

“Ngô. Không.” Lạc Tiểu Hòa bất an lắc đầu, phát ra tiếng rên rỉ mơ màng.

“Đừng sợ, tôi nay sẽ không ăn em nữa đâu, ngủ ngoan đi nhé.”

Anh biết cô mệt mỏi, chịu không được hoan ái, vuốt ve mái tóc dài ướt đầm, nhẹ nhàng hôn lên vầng trán cô, trong ngực tràn đầy thỏa mãn trước nay chưa từng có, lan tràn tới mọi nơi trên thân thể.

Mỗi một ngày mới, đều bắt đầu từ tiếng chim riu rít bên cửa sổ.

“Chiêm chiêm. Chiêm chiêm thu.” Nghe rất hay a!

Đang nằm trong chiếc chăn bằng tơ tằm ngủ say sưa, thiếu nữ chưa tỉnh, ngay cả mí mắt cũng chưa kịp mở ra, chợt nghe thấy thanh âm tuyệt vời của thiên nhiên, theo phản xạ, không nhận được môi cong cong, nở ra nụ cười trong sáng.

“Đã tỉnh rồi? Ngủ có ngon không?”

Thanh âm trầm thấp của người con trai vang lên bên tai cô, cánh tay ngang hông siết chặt lại, dễ dàng ôm thân thể mềm mại với đường cong lả lướt bên dưới chiếc chăn bằng tơ tằm, kéo cô vào bờ ngực rộng nóng bỏng.

Lông mi dài có chút rung rung, Lạc Tiểu Hòa nhẹ nhàng ưỡn, giống như con mèo lười biếng, lưu luyến ở trong lồng ngực của chủ nhân hưởng thụ cứng chịu vuốt ve.

Bàn tay có mặt khắp nơi, từ vòng eo mảnh khảnh lướt dần lên ngực, làm anh lưu luyến yêu thích không buông tay.

Không nhận được đem chiếc chăn mềm mại đẩy ra một bên, lộ ra ngoài, là thân thể mềm mại ngay trước mắt không mảnh vải che thân, hai bầu ngực trắng như tuyết tựa như măng mùa xuân, đỉnh tròn màu hồng trên bầu ngực run run co rút hấp dẫn toàn bộ ánh mắt người con trai.

“Tiểu Hòa.” Anh thở dài, môi mỏng nhẹ gặm đầu vai non mềm, hơi thở nóng bỏng trượt xuống, từ xương quai xanh đến ngực, cuối cùng há miệng ngậm lấy hai đỉnh đỏ ửng đó.

“. Đau” Những sợi râu lún phún ở dưới cằm làm cô có chút nhột nhạt, người con trai giống như trẻ nít mút lấy không thôi, làm cho cô cảm thấy hơi đau, trong cơn đau lại nổi lên kích thích kì lạ, Lạc Tiểu Hòa co rúm lại, hai tay đặt tại lồng ngực người con trai, khước từ, trong miệng phát ra kháng nghị nho nhỏ.

“Đau à? Đau ra sao?”

Đôi mắt thâm sâu không chớp mắt nhìn cô chăm chăm, bởi vì khấn trương mà mở to mắt nhìn cô, đầu lưỡi quần lấy một đỉnh hồng mềm, nhẹ nhàng trêu chọc.

“Ừm.” Lạc Tiểu Hòa đỏ bừng má phấn, đầu vú nhạy cảm căng thẳng, thân thể lại thanh tĩnh, nhẹ nhàng khép hờ mắt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là phong tình kiều diễm không tự chủ.

~“Thoải mái như vậy sao?” Anh hỏi, ngón tay cũng thừa dịp chen lấn vào bên trong hoa huyết ảm ướt trơn mềm, dễ dàng tìm được nơi nhạy cảm bên trong vách tường hoa huyết.

Không cần. Cô phát hiện ý đồ của anh, gương mặt trong nháy mắt đỏ lên, tay nhỏ bé nắm chặt bàn tay xấu xa của anh dưới bụng.

Kể từ khi bọn họ có hành động thân mật, sau đó anh tựa như muốn cô không đủ, mỗi đêm quần lấy cô thật lâu, tham lam nhìn bộ dạng cô đắm chìm ở trong bể dục, cho đến lúc không còn một chút hơi sức mới để cô kiệt sức ngủ say.

Dục vọng là một con dã thú không cách nào thỏa mãn, rõ ràng đã cho nó ăn no, nhưng sáng sớm vừa mở mắt, lại như thế này đây.

Cổ Hách Tuyên phát ra tiếng cười trầm thấp, một tay liền bắt được tay cô, áp chế ngược lại ở trên gối, giữa hai lông mày anh tuần toát ra vẻ đói khát không che dấu chút nào.

Bảo bối.

Cho anh đi!

Cho nhé?

Hửm?

Anh muốn em!

Mỗi một lần bên tai truyền tới chính là giọng nói bá đạo, không cho cự tuyệt, đòi hỏi trần trụi như vậy. Thỉnh thoảng bá đạo; thỉnh thoảng lại dịu dàng; thỉnh thoảng lại dụ dụ dỗ trêu đùa, thiếu nữ mới nếm thử trái cấm non nót làm sao là đối thủ của anh?

Trong phòng ngủ an tĩnh từ từ vang lên tiếng vang cùng tiếng thở dốc mập mờ thật thấp, mà rơi vào lòng bàn tay của sói xám, thô trắng đáng thương ngoài giày giũa ra, cuối cùng cũng thốt ra lời cầu xin đáng thương.

“Sẽ. Sẽ trễ. Đại ca ca. Đừng.”

“Cô bé ngọc, hôm nay là chủ nhật, chúng ta có thể ở trên giường suốt ngày.” Anh nhắc nhở cô, tiếp tục gặm cắn cổ ngọc trơn mềm.

“Nha. Đừng cắn.” Thanh âm cô mềm nhũn, nghe giống như đang làm nũng, truyền vào tai người con trai càng làm cho tâm thần dao động, lực mút càng mạnh hơn, trên da thịt mịn màng trắng nõn in từng đóa hoa đào dày đặc.

Anh rất thích ở trên người cô lưu lại dấu vết của anh, trên cổ cô gieo xuống những dấu ấn ở những nơi dễ thấy nhất, làm cho cô cảm thấy lúng túng, may mà nước ngoài rất phóng khoáng, đồng học thấy cũng chỉ cười mập mờ, ngầm hiểu nhau.

“Ừm.” Cô thở khê, sợi tóc vương vãi xốc xếch rủ xuống trên đầu vai, có một sợi rơi vào xương quai xanh mảnh khảnh, nổi bật lên thân hình cô khổ sở động lòng người.

Cổ Hách Tuyên chống cánh tay lên, từ trên cao nhìn xuống, mắt nhìn xuống dáng người xinh đẹp thật sâu.

Anh thích xem vẻ mặt mỉa mai của cô lúc động tình, khuôn mặt nhỏ bé đỏ ửng khi anh làm tình với cô, đôi mắt long lanh lúc ấy đã thấm đẫm sương mù mờ mịt.

Anh thích nghe thanh âm cô phát ra lúc cao triều, mềm mại quyến rũ đến tận xương, nhất là khi cô bởi vì kích tình khó nhịn, cái miệng nhỏ nhắn loạn xạ kêu anh là “Đại ca ca” kích thích anh càng muốn cô, hung hăng yêu cô không hề giữ lại một chút nào!

Anh thích hôn khắp thân thể nhẵn nhụi như trẻ con của cô, khê cắn mút, dù là chỗ riêng tư nơi đó cũng bị anh hoàn toàn nếm một lần, anh không biết mình như thế là vì lòng tham hay kiên nhẫn.

Thật ra ngẫm lại những gì đã trải qua trong cuộc đời anh, anh chân chính để ý nhất, cũng chỉ có một người như thế mà thôi.

Sản nghiệp khổng lồ của gia tộc là cha mẹ lưu lại, vô luận là muốn anh bảo vệ hay tranh đoạt, hoàn toàn là trách nhiệm và nghĩa vụ mà anh cần thiết phải gánh vác.

Cùng đối thủ giằng co, đối chọi gay gắt, đó là niềm vui thú của anh. Cho tới dùng mọi cách trêu đùa người có thù với anh, còn lại là xuất phát từ lòng trả thù mạnh mẽ của anh, dám chọc đến người của Cổ Hách Tuyên, kết quả rất khó coi.

Chỉ có cô, kẻ trộm thiện lương thuần khiết nhất, còn chưa kịp đánh cắp thì trái tim của anh đã tự động rời nhà trốn đi, không chịu trở lại vị trí cũ nữa.

Trước khi gặp Lạc Tiểu Hòa, anh không phải chưa gần qua nữ sắc, gặp dịp thì chơi cũng tốt, cả đêm phong lưu cũng được, nhưng không ai có thể làm cho anh để trong lòng.

Tim của anh, đại khái trước đây rất lâu đã không thấy tấm hơi, chẳng qua là anh không biết thôi.

Anh và u Tỳ, gã luật sư người nước ngoài tuổi trẻ cuồng nhiệt khi đến học ở Anh quốc, hai người làm ra không ít hành vi phóng đảng, tìm vui bằng những cách hoang đường nhất. Nhưng Lạc Tiểu Hòa ngày từng ngày lớn lên, chỉ nhìn cô trong hình, anh không thể nào dời đi tầm mắt, từ đó những báu vật xinh đẹp quyến rũ đến mức nào ở trong mắt anh cũng chỉ là đám cỏ dại ven đường.

Anh chợt tỉnh ngộ, thì ra là, mình chân chính muốn nhất, chỉ có cô, chỉ có cô.

Hôm nay, thật vất vả mới có được cô ở cạnh bên, sao chịu dễ dàng buông tay chứ? Người nhà của cô, người khác tạm thời không đề cập tới, chỉ là chú của cô, vị tổng CEO tập đoàn Lôi Đình, chỉ sợ sẽ là người đầu tiên có năng lực tách rời bọn họ! Anh không thể mạo hiểm như vậy.

“Đại ca ca.” Thấy anh nhìn chằm chằm mình, không nói một lời, Lạc Tiểu Hòa nghi ngờ đưa tay, vuốt ve gương mặt tuần tú với đường nét rõ ràng của anh, lo âu hỏi: “Có phải chân lại đau hay không?”

Mỗi khi khí trời thay đổi, bệnh cũ chân anh sẽ tái phát, chua xót đau đớn khó nhịn, anh sợ cô lo lắng, vẫn gạt cô giả bộ làm như không sao.

Cho đến khi Lạc Tiểu Hòa đột ngột trở về bắt gặp anh trốn trong phòng làm việc, cầm thuốc giảm đau rất nhiều rất nhiều uống vào, sợ đến khóc lên tại chỗ.

Anh ném thuốc xuống, luống cuống tay chân ôm cô vào lòng dụ dỗ thật lâu, như đinh chém sắt mà hứa sẽ không còn uống thuốc lung tung như vậy nữa, cô mới dần dần ngừng nước mắt.

Hai ngày nay có mưa, cô đương nhiên vô cùng khấn trương, hơi thấy anh khẽ nhú mày, sẽ khấn trương nhìn anh, vây quanh anh, hỏi han ân cần, toàn tâm toàn ý quan tâm anh, cả người không biết làm như thế nào cho phải.

Một bên anh chịu đựng vết thương cũ đau đớn, vừa uất ức hưởng thụ người yêu quan tâm mình cũng có cảm giác thú vị.

“Đau không?” Cô khấn trương hỏi tới, vừa vội vàng bò dậy, tay nhỏ bé bận rộn chộp lấy quần áo trên ghế đặt ở cuối giường.

“Làm gì thế? Tiểu Hòa?” Anh sợ hết hồn, cũng ngồi dậy.

“Tìm bác sĩ.” Cô vô cùng lo lắng.

“Đừng nóng vội, bảo bối, anh không đau.” Anh duỗi cánh tay dài một cái đã đem thân thể trần truồng nhỏ nhắn kéo vào trong ngực, ở tai cô thì thầm nho nhỏ, “Chỉ cần có em ở trong lòng anh, anh sẽ không đau.”

“Nhưng.” Cô thật sự rất lo lắng.

“Đừng lo lắng, cười một cái nào.”

Cô cắn cắn môi đỏ mọng, đầu quay xuống như cũ mặt ủ mày chau.

“Không cười à? Vậy.” Bàn tay không nói lời gì, chọt nhẹ vào hông của cô gái nhỏ.

Đừng mà! Cô liếc đã thấy ý xấu của anh, vốn gương mặt đang tái nhợt trong nháy mắt đỏ lên, một giây kế tiếp, cô vừa hét vừa cười, ở trong lòng anh co rút thành một cục.

“Phải không? Sợ nhất là cái này?” Thon dài có lực, ngón tay ở bên hông nhạy cảm của bé vui đùa một phen, anh nhìn cô bởi vì nhột nhột mà cười đến má phấn đỏ bừng cũng cười sang sảng theo.

“Ha. Ha ha. Ha ha ha.” Lạc Tiểu Hòa cười thắm, co rúc vào lòng anh vừa thở gấp vừa cười, còn phải vội vàng tránh né, vọng tưởng tránh khỏi đôi tay nghịch ngợm kia.

May mà trò hoạt động giày vò sáng sớm cũng không kéo dài quá lâu, người con trai chọt thu tay, đem cô nửa đè lại xuống giường.

“Tiểu Hòa?”

“Dạ?”

“Nói yêu anh.”

Đúng rồi, còn có cái này, mỗi sáng sớm khi vẫn còn trần trụi. Kể từ ngày sau khi cô nói thích sau anh, anh bộc phát được voi đòi tiên, dụ dỗ cô nói thương anh.

Hàm răng trắng như tuyết cắn môi dưới, Lạc Tiểu Hòa đỏ mặt, rũ lông mi dài xuống không chịu nhìn anh.

“Không nói?” người con trai cười xấu xa, chống cùi chỏ tựa trên gối lông vũ, vẽ mặt nửa dụ dỗ nửa cứng chiêu, “Vậy thì làm?”

Không thèm!

“Không muốn? Cũng có thể!” Người con trai lòng dạ xấu xa đột nhiên lại có lòng tốt như vậy.

Hả? Cô gái ngược mắt hoài nghi nhìn anh.

Môi mỏng nâng lên cười khê, giọng anh ác ý nói: “Vậy thì tiếp tục đi!”

Chuyện này là thế nào đây! Cô thở khê, tay nhỏ bé sợ hãi bắt ma chường muốn làm chuyện xấu của anh lại, cầu xin tha thứ nhìn anh.

Tròng mắt đen nhìn chằm chằm tiểu mỹ nhân thở hỗn hển trong ngực, nhìn cô má phẩn kiều diễm, trong mắt có sóng trào dâng, môi anh đào khê nhếch, vài sợi tóc tán loạn trên ngực, gáy.

Dục vọng nam tính lập tức bùng phát, rần chắc kêu gào muốn cô, không che dấu sự vọng động chút nào!

Mỹ vị ở phía trước, còn chờ cái gì?

Nhẹ nâng chân của cô lên, hẹp mông khê động, nam căn nóng bỏng kích động đã quen lối vào thủy huyết chặt hẹp lại lần nữa chậm chạp sâu xa kéo ra đưa vào, hưởng thụ khoái cảm lúc hoa tâm kẹp lại mỗi một lần tiến vào, người con trai thoải mái than thở ra tiếng.

“Ừm. Ừm.” Từng trận tê dại, căng cứng từ chỗ sâu nhất thân thể dâng lên, cô gái hoàn toàn phụ thuộc vào người con trai, khi khoái cảm tập kích toàn thân, cô nhịn không được nức nở ra tiếng.

“Nói yêu anh, bảo bối.”

Anh gia tăng tốc độ, hạ thân cuồng dã va chạm vào cô, hoa huyết ngọt ngào bị nam căn nóng bỏng lấp đầy thật sâu, truyền tới bên tai tiếng thở dốc thô ráp, cùng tiếng gầm nhẹ ám ách, thời khắc mê tình này vẫn không quên hấp dẫn cô.

“A. A.” Bên trán thấm đầy mồ hôi, toàn thân giống như có lửa, cô gái khê nhếch cái miệng nhỏ nhắn, khó nhịn tràn ra tiếng rên rỉ ngọt ngào, khoái cảm dường như lấp đầy toàn bộ lý trí.

Anh cắn chặt hàm răng, cúi đầu nhìn về chỗ giao hợp của hai người, đúng vậy, nơi đó của cô nho nhỏ mềm mại, tựa như đóa hoa màu hồng, nụ hoa hé nở, non nớt, thanh khiết, kiều diễm xinh đẹp, sẽ phân bí ra chất lỏng ngọt ngào nhất.

Khi nam căn màu đỏ thắm không ngừng nặng nề đâm mạnh vào hai mảnh cánh hoa nhỏ, theo mỗi một lần cắm vào, lối vào hoa huyết nho nhỏ cũng khổ sở động lòng người mút lấy nam căn khổng lồ dường như muốn nổ tung, nhưng mỗi một lần rút ra thì lại lưu luyến dây dưa níu lại. Trước mắt tràn đầy mị hoặc như vậy khiến người con trai nhiệt huyết sôi trào, càng thêm nhanh chóng cuồng dã kéo ra đưa vào.

Một lần nữa bị đưa lên đầu ngọn sóng tình không thể tưởng tượng, cô gái không nhịn được nữa, co rúm lại hét lên: “. Yêu. Yêu anh.”

“Yêu ai? Hửm?”

“Yêu. Đại ca ca.”

“Rất ngoan, đừng nóng vội, cái này cho em.” Người con trai cười hài lòng, gầm nhẹ đem to lớn sưng phồng không chịu nổi hưng hăng xâm nhập hoa tâm, dồn dập co quắp lay động, nóng bỏng lúc này bắn đầy hoa tâm ẩm áp.

Cô bé yêu của anh, không ai có thể so sánh với em, bởi vì em là bảo bối độc nhất vô nhị của anh!

8. Chương 8

Anh quốc vào mùa đông, khí hậu trở nên rất lạnh, sáng sớm ra cửa sẽ phát hiện khắp nơi đều là sương trắng, phủ kín cả thành thị.

Lạc Tiểu Hòa đã sớm mặc áo lông, quần dày, giày bó, lúc ra cửa còn mặc thêm quần áo lông hoặc áo khoác thật dày, đeo thêm khăn quàng cổ, bao bọc giống như chú chim cánh cụt ngây ngốc.

Người Anh, bất kể nam nữ già trẻ giống như đều không hề sợ lạnh, ở trên đường có thể nhìn thấy đàn ông mặc áo tay ngắn, cô gái với đôi chân trần, thậm chí những bà lão lớn tuổi chống gậy cũng ăn mặc mỏng manh hơn Lạc Tiểu Hòa, điều này làm cô thật sự xấu hổ.

Nhìn lại người con trai bên cạnh một chút, vẫn mặc áo khoác lông cuối mùa thu, trong lòng âm thầm sợ bị anh cười nhạo. Ai ngờ anh không chỉ không cười cô, ngược lại còn khấn trương giúp cô mua thêm nhiều quần áo mùa đông, chỉ sợ cô bị lạnh. Lạc Tiểu Hòa từng hỏi anh tại sao vẫn ở lại Anh quốc, anh nói cho cô biết, nơi này không chỉ là nơi chôn rau cắt rốn mà anh đã sinh ra, đồng thời cũng là nơi cha mẹ anh quen biết quý mến nhau, một phần là vì những tình cảm trân quý tốt đẹp, từng là những câu chuyện huyền thoại khi còn bé anh nghe nhiều nên thuộc.

Anh nói về những hồi ức với ngữ điệu hết sức bình thường, giống như chẳng qua đang kể lại một câu chuyện bình thường. Nhưng Lạc Tiểu Hòa biết nội tâm anh thương cảm đến mức nào.

Người ngoài cảm thấy anh lãnh đạm tuyệt tình, thật ra do trong lòng anh luôn cảnh giác đề phòng, tình cảm trở nên thu hẹp lại nên không dễ dàng biểu lộ ý kiến của mình thôi.

So sánh với người cùng cảnh ngộ là phụ tá Ron Anh quốc thay Cổ Hách Tuyền xử lý sự vụ.

Ron đã gặp Cổ Hách Tuyền vào thời điểm nghèo khổ vất vả nhất.

Hai mươi sáu tuổi, Ron đã nổi danh rất sớm trong giới kiến trúc sư, lúc học đại học đã đạt không ít giải thưởng về ngành kiến trúc, dần dần hăng hái, mắt cao hơn đỉnh, luôn chỉ biết thiết kế mà không để ý đến những việc khác.

Nhưng tài hoa vẫn có, anh ta vẫn đón nhận những giải thưởng, tiếp nhận mọi người thổi phồng. Ở đỉnh vinh quang chói lọi nhất, anh ta đã gặp Cổ Hách Tuyền.

Người con trai Đông Phương lãnh khốc đó giống như mọi việc đều nhìn thấu, tràn đầy ý giễu cợt, có một phần kiêu ngạo bẩm sinh, đôi mắt sắc bén luôn lộ ra vẻ lạnh lùng, vẻ mặt âm trầm hiểu rõ hết thảy.

Khi đó Ron cũng không biết anh là ai, nhưng lúc bên cạnh Ron luôn có nhóm người tụ tập chen lấn nịnh bợ ăn mừng, anh ta lại thấy được nụ cười chế giễu của người con trai thần bí cách đó không xa.

Thế là Ron rất phẫn nộ, giận dữ đi tới, nói là muốn thỉnh giáo, thật ra là khiêu khích cùng khoe khoang.

Ron liến thoắng không ngừng từ lịch sử thế giới kiến trúc phát triển đến phong cách các đại kiến trúc sư khác, thật là miệng lưỡi lưu loát, kiến thức uyên bác, nhưng câu nói đầu tiên của đối phương đã chặn miệng anh ta lại.

Anh nói: “Tôi đã xem qua tác phẩm của anh.” Dừng lại một chút, nụ cười châm chọc trên mặt càng rõ ràng hơn, vô cùng rõ ràng thốt ra hai chữ, “Thối nát.” Chưa bao giờ chịu loại ô nhục này, Ron bị lời nói của anh làm sợ ngây người, cứ thế không kịp phản ứng gì, chỉ có thể trở mắt nhìn đối phương khinh thường quay đầu ngênh ngang rời đi.

Dĩ nhiên, Ron rất rộng rãi không hề đem lời nói của anh đặt ở trong lòng, tiếp tục kiếp sống thiết kế kiến trúc của mình.

Mọi người ai cũng sẽ có thời điểm không thuận lợi, nhất là Thiết Kế Sư dựa vào linh cảm ăn cơm. Đến một ngày nào đó, Ron đột nhiên phát hiện mình mất đi tất cả linh cảm, trong óc như một vùng nước, thậm chí ngay thời điểm này chúng bạn đều xa lánh, rất nhanh đã không thể gượng dậy nổi.

Bạn gái nói chia tay, bạn bè đối với Ron cảm thấy thất vọng, một bên những người âm thầm cạnh tranh cảm thấy vui mừng, bên kia những nhà bình luận ác ý càng ra sức công kích, không lưu tình một chút nào, bốn cọt mặt mũi Ron không đáng giá một đồng.

Ron cảm thấy mình thế là hết rồi, mơ ước trở thành đại kiến trúc sư đã vậy chào tạm biệt anh ta, ý chí anh ta bắt đầu sa sút, kéo dài hơi tàn, hàng đêm ở quầy rượu say sưa, dùng rượu mê hoặc bản thân.

Cho đến một ngày, anh ta gặp lại người con trai Đông Phương đã từng giữu cột mình, nhưng cũng là lần duy nhất anh giữu cột mình.

Ron cho là anh sẽ đối xử với mình giống như lần trước, Trung Quốc không phải có câu “Đánh chó mù đường” sao? Hiện tại là thời điểm tốt nhất.

Vậy mà người con trai chẳng qua hỏi hột nói một câu: “Tôi cần một người trợ thủ, có hứng thú không?”

“Tại sao lại là tôi?” Anh ta không hiểu.

“Cậu đã đủ thối nát, cho dù có sa sút hơn nữa bất quá cũng chỉ đến thế, dĩ nhiên, tớ không ngại cậu thối nát thêm chút nữa.” Lời nói của đối phương như cũ không chút khách khí.

Có lẽ xuất phát từ bụng đầy suy tính, có lẽ là muốn nhìn xem thử thăng nhóc nhiều lần làm nhục mình đến cùng là thần thánh phương nào. Tóm lại Ron dưới sự của xui khiến quỷ thần đã đáp ứng thành trợ thủ của anh.

Khi anh ta biết được, người con trai này chính là “Kevin” đại danh鼎鼎 thì Ron quả thật khó có thể tin vào tai mình.

Chỉ cần là người của giới kiến trúc, ai ai cũng biết Kevin là một kỳ nhân truyền thuyết chỉ nghe danh không thấy mặt.

Không chỉ là thiên tài hiếm có trong giới kiến trúc mà còn là người trẻ tuổi nhất đoạt huy chương “Giải thưởng Pritzker” từ khi thiết lập tới nay. Dù là nhà bình luận hà khắc nhất cũng sẽ dùng ngòi bút ca tụng thật lòng về tác phẩm của anh, bảo bản thiết kế của anh không chỉ tràn đầy ý tưởng lớn đầy mạo hiểm, hơn nữa am hiểu vận dụng ánh sáng, xích độ và cảnh vật biến hóa cùng với quan hệ chuyển động cùng bất động trong thiết kế, sáng tạo ra một phong cách riêng, tài nghệ điêu luyện tạo nên những khoảng không gian tuyệt vời.

“Giải thưởng Pritzker (Pritzker, giải thưởng Kiến trúc) là một giải thưởng hàng năm được trao ột kiến trúc sư, cho biết ngành công nghiệp xây dựng, giải thưởng Nobel. Được khởi động vào năm 1979 bởi Jay Pritzker”

Cùng lúc đó, dưới mỗi bản thiết kế của anh thường hay kí dấu hiệu “K&H”, không quan tâm đến sự hào hứng điên cuồng thổi phồng của người bên ngoài.

Dĩ nhiên, ở trong mắt người ngoài, Kevin chính là một tách cà phê kì lạ, danh tiếng anh rất lớn, nhưng hành tung lại mơ hồ bất định, tác phẩm của anh không nhiều, những mỗi một tác phẩm đều là tinh phẩm làm người ta thần phục.

Ở thời đại cần giới truyền thông lăng xê này, anh lại không chấp nhận bất kỳ sự phỏng vấn nào, cũng không xuất hiện trước mặt nhiều người, nhất là khi đạt “Giải thưởng Pritzker” người người mơ ước được nhận một lần trong đời, cũng là do người khác thay mặt anh đến nhận.

Khiếm tốn một cách lạ lùng như thế, một mặt bởi vì anh có đủ tiền, không cần những thứ này đem về ích lợi ỉnh; mặt khác có lẽ vì anh không thích làm chuyện mình không hứng thú.

Nửa năm trước, từng có một vị tù trưởng Arab bày tỏ, nguyện lấy một gian khách sạn cao cấp sáu sao trứ danh của mình ở Dubai để đổi lấy “K&H” giúp mình thiết kế một nóc nhà của khu nhà cao cấp dùng vàng bạc trang sức để trang trí.

Chỉ tiếc, lời này vừa nói ra giống như đá chìm xuống biển, Boss hoàn toàn không thèm đáp lại, chẳng qua đã kích động giới truyền thông nổi sóng, những mặt báo, tin tức trên TV truyền thông thay phiên lấy tin, kết quả duy nhất đã tăng cao thêm giá trị của “K&H” gấp mấy lần. Cuối cùng, tù trưởng kia tới tả ra về, một lần nữa chứng minh câu nói truyền thuyết của giới kiến trúc “Nhà cao cấp ngàn vàng dễ mua, K&H thiên giới khó cầu”.

Sau khi Ron gặp gỡ, hiểu rõ gia thế anh càng phát hiện người này là một nhân vật hung ác.

Anh lãnh đạm tuyệt tình lại càng rắn nham hiểm, hơn nữa làm việc cực kỳ lạnh lùng; trong tình cảm anh luôn máu lạnh, cao ngạo đến mức ngay cả khi có dịp phóng túng cũng không màng để ý đến.

Phải có tài sản vài chục tỷ đô la, bề ngoài cao lớn anh tuấn, dáng vẻ đường đường, không biết có bao nhiêu thiếu nữ mơ mộng, tiểu thư con nhà giàu có, thậm chí giới có chức quyền, minh tinh, các quý phu nhân, nhưng bất kì ai cũng không có được một câu nói thật lòng của anh, không hề biết thương hương tiếc ngọc.

Vậy mà chân tướng bên trong lại là: Tim của anh đã dành riêng ột cô bé ngây thơ!

Khụ! Điều này thực sự quá đối lập với vẻ bề ngoài của Boss lớn rồi.

Cô bé Đông Phương diễm đạm nho nhã, tính tình hướng nội, tựa hồ còn có một chút sợ người lạ, thỉnh thoảng nghe được cô cùng Boss nói chuyện, giọng nói nhẹ nhàng nhỏ nhẹ, mang theo mềm mại thẹn thùng, như cô bé chưa lớn, lại là người trong mộng của Boss.

Ron bình tĩnh hiểu ra, thì ra là Boss không thích tính cách tiểu thư nhà giàu, không thích yêu tinh kiêu diễm tuyệt sắc, cũng không thích nữ cường nhân, anh yêu loại thiếu nữ bé bỏng này!

Ngẫm lại xem, có một người đối với bạn mà nói, cho dù là tâm hay là thân thể, bạn là cô gái duy nhất trong lòng anh ta, đây là chuyện làm cho người khác mơ mộng đến mức nào chứ! Nhất là khi hướng dẫn cô bé của mình từ vỡ lòng đến thiếu nữ hồn nhiên, mỗi quá trình đều sẽ tỏa ra bản năng của người con trai? Huống chi Boss là loại con trai mạnh mẽ thế kia?

Như đã nói qua, cô bé kia không phải đã đạt được thứ duy nhất thuộc về mình sao?

Ron vừa cảm thán tình yêu không gì là làm không được, vừa ôm đĩa đồ thật đầy đi vào phòng làm việc Boss “K&H” nằm ở khu vực phồn hoa nhất Luân Đôn.

Mặc áo len cao cổ màu xám đen và quần dài, Cổ Hách Tuyền đang đứng ở sau bàn làm việc khổng lồ, một tay chống mặt bàn, một tay cầm bút ở trên bản vẽ nhanh chóng miêu tả, hết sức chăm chú theo sát hai gã trợ thủ khác thảo luận chi tiết.

“Chủ của công ty ‘Faey Neil’ và các đại biểu sẽ lập tức tới đây.” Ron bấm báo nói.

Cổ Hách Tuyền ngẩng đầu nhìn anh ta một cái, “Không phải tớ đã nói, món Case đó tớ không có hứng thú.”

“Bọn họ chưa từ bỏ ý định.” Ron bắt đầu xoa xoa tay.

Cổ Hách Tuyền nhú mày, lại tiếp tục cúi đầu chú tâm vào công việc.

Đúng lúc ấy, cửa phòng nghỉ ngơi nhỏ mở ra, tiểu mỹ nhân mới vừa tỉnh ngủ đang đứng ở cửa tò mò liếc mắt.

“Đã tỉnh rồi?” Mới vừa rồi trong mắt anh chỉ có công việc điên cuồng, hiện tại rõ ràng ánh mắt sáng lên, lập tức bỏ lại mọi thứ, nghênh đón cô, bàn tay sờ sờ gương mặt cô hồng hồng, “Ngủ có ngon không?”

Gần đây Lạc Tiểu Hòa được nghỉ đông, dường như ngày ngày đều đi theo Cổ Hách Tuyền. Anh bận công việc thì cô ngay ở bên cạnh đọc sách làm bài tập, lúc anh nghỉ ngơi, cô giúp anh xoa bóp bắp vai cùng chân, ngoan ngoãn đến mức làm người người động lòng.

Mới vừa rồi cô nằm vùi trên ghế sa lon đọc sách ngủ thiếp đi, Cổ Hách Tuyền sợ cô cảm lạnh, mới đem cô ôm vào phòng nghỉ ngơi một chút.

“Vâng” Mới vừa tỉnh ngủ, đôi mắt tiểu giai nhân vẫn còn mơ màng, vẻ mặt còn nhuốm chút mệt mỏi. Mái tóc đã dài xoa tung trên vai, trên người mặc váy đầm lông màu trắng dài ngang đầu gối anh mới mua, chân mang đôi ủng ngắn màu da dê, vô cùng xinh đẹp đáng yêu.

Đáng yêu đến mức đã có người muốn ăn cô một miếng!

Nhìn thấy trong mắt Boss thoáng hiện ánh sáng, đều là đàn ông, trợ thủ cùng các thuộc hạ một bên cũng rất đồng cảm hiểu ý, vô cùng thức thời tự động dời đi ánh mắt, không phải là thảo luận chi tiết trên bản vẽ thì cũng chăm chú xem hợp đồng, ai nấy đều làm ra vẻ vô cùng bận rộn.

Cổ Hách Tuyền mới lười quan tâm người khác có nhìn hay không, trực tiếp ôm cô vào trong ngực, cúi đầu dịu dàng hôn lên cái gáy trắng ngần, hỏi cô có đói bụng hay không.

Lạc Tiểu Hòa biết anh đang bận công việc, hiểu chuyện lắt đầu, cùng anh nói mấy câu, sau đó ngồi trên ghế sa lon vân ngựa vằn, ngoan ngoãn lật quyển sách vừa rồi chưa xem xong.

Cổ Hách Tuyên nhìn cô, đáy mắt đều là ám áp.

Thật đúng là ai cũng có khắc tinh mà! Không ai có thể nhìn thấy vẻ ôn hòa mềm mại trên mặt Boss, trừ khi đối mặt với cô gái anh yêu. Ron đang len lén theo dõi, sau đó âm thầm than thở vụn vặt.

Lúc này, công ty “Faey Neil” một hàng ba người được thư ký dẫn vào, mọi người lịch sự chào hỏi bắt tay nhau.

Lạc Tiểu Hòa tò mò từ cuốn sách thò đầu ra, thấy trong ba người một nam hai nữ đó có hai gương mặt hình như cô đã từng gặp, cẩn thận nhớ lại, một là tiểu thư từng gặp ở công viên, người còn lại là Hannah.

Hannah nhìn thấy Lạc Tiểu Hòa chợt nhú mày, Karan bên cạnh cũng không ngờ tới cô ở chỗ này, thoáng ngẩn người. Hai người mặc dù theo đuổi tâm tư của mình, nhưng dù sao cũng là người bản lãnh từng trải trên thương trường rất nhanh đã nâng lên khuôn mặt tươi cười, nhìn cô lên tiếng chào một tiếng.

Lạc Tiểu Hòa then thùng cười cười, bởi vì sợ quấy rầy bọn họ liền ôm sách như một làn khói chạy ra ngoài.

Nửa giờ sau, Cổ Hách Tuyên cùng Hannah vẫn ở bên trong thảo luận gì đó, những người khác rồi rít đi ra khỏi phòng làm việc, “Ron, ông chủ của cậu thật sự là khó trị.” Người đàn ông duy nhất tới lần này của công ty Faey Neil tên là Davy, một thanh niên người Anh vừa than thở vừa hỏi: “Tớ thật sự không hiểu, tại sao hợp đồng kinh doanh ngon lành đưa tới cửa cũng không muốn nhận nhỉ?”

Bởi vì Nghệ Thuật Gia cùng Xí Nghiệp gia đều là những người cố chấp cuồng, mà Boss nhà anh là hai loại cộng lại, nên là cố chấp cuồng trong cố chấp cuồng, việc không muốn làm, cho dù cầm súng chĩa vào đầu cũng không có tác dụng.

Dĩ nhiên những lời này Ron không nói ra, anh chỉ nhún nhún vai, ý bảo thư ký bưng trà đãi khách.

“Cám ơn.” Karan cười hỏi, “Ron, tớ muốn mượn một quyển ‘Domus’ mới nhất, chỗ cậu có không?”

“A, có, tớ đi lấy cho cậu.”

Sau khi Ron rời đi, hai người trợ thủ cũng quay trở lại công việc của mình, trong phòng chỉ còn lại Lạc Tiểu Hòa, Karan cùng với Davy.

“Đừng thất vọng quá, theo giao tình của Hannah tiểu thư cùng Kevin tiên sinh, chuyện nhất định sẽ có chuyển biến mà.” Ngồi trên ghế sa lon, Karan ưu nhã khép hai chân, vừa nói vừa liếc mắt nhìn cô gái đang nghiêm túc nghe bọn họ nói chuyện.

“Phải ha, hai năm trước lúc chúng ta cùng ‘K&H’ hợp tác, tớ vẫn cho là Kevin tiên sinh cùng Hannah tiểu thư là một đôi, ‘K&H’ không phải rất giống viết tắt tên hai người bọn họ sao?” Davy nói xong khoái trá cười lên, “Chẳng lẽ các người không cảm thấy bọn họ rất xứng đôi sao?”

“Dĩ nhiên, Kevin tiên sinh cần một người phụ nữ xứng với anh ấy mà.” Karan cười cười, quay đầu về mặt ôn hoà hỏi Lạc Tiểu Hòa, “Em là em gái Kevin tiên sinh sao? Chúng ta lần trước ở công viên gặp qua, em còn nhớ không?”

Dường như không nghĩ tới cô ta đột nhiên lại hỏi mình, Lạc Tiểu Hòa ngẩn ra, lắt đầu một cái, lại loạn xạ gật đầu một cái.

“Thật hâm mộ em đó, có một anh trai ưu tú như thế, Kevin tiên sinh thật sự là tài hoa xuất chúng, chị chưa bao giờ gặp qua một kiến trúc sư ưu tú như anh ấy” Karan khen ngợi không dứt miệng.

“Đúng vậy, cho nên tiểu thư Hannah luôn luôn cao ngạo mới có thể đối với anh trai em vừa thấy đã yêu, nếu như ‘Faey Neil’ và ‘K&H’ có thể thành một nhà, thực sự là chuyện tốt đẹp!” Davy cũng gia nhập hàng ngũ tán dương, còn nhìn Lạc Tiểu Hòa lộ ra nụ cười, cảm thấy hứng thú hỏi: “Tiểu thư xinh đẹp, bây giờ em vẫn còn đi học đúng không? Có phải muốn giống như anh trai em, cũng có hứng thú với nghề kiến trúc phải không?”

Lạc Tiểu Hòa lúng túng lo lắng, không biết nên trả lời ra sao. Cô đột nhiên cảm giác được đối với người con trai hàng đêm cùng mình ôm nhau ngủ, tất cả những chuyện của anh mình lại hiểu biết ít như vậy.

Ở Đài Loan, anh là người thừa kế Cổ gia có sản nghiệp khổng lồ, cô cùng anh đã khác nhau một trời một vực. Đến giờ, cô còn khờ dại cho là anh chỉ là kiến trúc sư bình thường ở Anh quốc, nhưng bây giờ nghe bọn họ bình luận, dường như hoàn toàn không phải như thế.

Kevin cùng Hanna sao? Cô không tự chủ nhìn về hướng đôi nam nữ trong phòng làm việc kia.

Bọn họ vẫn đang trò chuyện với nhau, Cổ Hách Tuyền vẻ mặt không rõ, thỉnh thoảng không nói, thỉnh thoảng cau mày, mà Hannah tiểu thư, vẻ ái mộ trên mặt đều rõ ràng.

Davy cùng Karan tiếp tục ba hoa khoác lác, nhìn Lạc Tiểu Hòa nói thực lực công ty “Faey Neil” hùng hậu cỡ nào, Hannah tiểu thư ưu tú như thế nào, cùng Cổ Hách Tuyền thật là trời sinh một đôi.

Trái tim cô trở nên nhạy cảm, hơi đau đớn.

Có lẽ đây chính là tình yêu, khiến người như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than, muốn nghe lại không dám nghe, trong lòng lúc thì chua xót, lúc thì đắng chát, bên tai vẫn còn nghe những câu hỏi giễu cợt, so sánh tầm thường. Thừa dịp Ron đang cầm mấy quyển tạp chí kiến trúc nổi danh trở lại, Lạc Tiểu Hòa tùy tiện tìm một lý do vội vã rời đi.

Đẩy cửa kiếng phòng làm việc bước ra ngoài, gió lạnh thấu xương đập vào mặt, cô khép lại áo khoác ngoài, ngẩng đầu lên, hít một hơi thật sâu không khí mát mẻ. Trên bầu trời có mấy phiến bông tuyết bay lả tả, cô dọc theo đường phố từ từ đi, không có phương hướng.

Không cách nào sắp xếp lại những cảm nhận trong lòng mình làm cô cảm giác càng mông lung, đi lang thang trên đất nước xa lạ, bên cạnh không có anh làm bạn, cô cảm thấy thật cô đơn.

Khi cô phát hiện không gian xung quanh trở nên tối hơn thì thấy mình đứng ở cửa xe điện ngầm như một đứa bé lạc đường, mới tỉnh ngộ bước lui lại, thậm chí ngay cả điện thoại di động cũng không mang theo người.

Khe khẽ thở dài, vừa mới xoay người định đi về hướng trạm điện thoại công cộng, bỗng có một người vươn tay nắm chặt lấy cánh tay của cô!

Người đàn ông Đông Phương mặc áo khoác dài màu đen, cao to tuấn dật, khí chất không tầm thường làm cho người ta cảm thấy lạnh nhạt mà xa cách, lúc này trong mắt đầy vẻ hoài nghi và kích động.

Lạc Tiểu Hòa không chút nghĩ ngợi chui vào trong ngực anh ta, trong khoảnh khắc lệ rơi đầy mặt.

“Con nhóc này.” Người đàn ông thở phào một hơi nhẹ nhõm, bàn tay vỗ nhẹ cô, “Mất nửa năm, cuối cùng cũng tìm được con rồi.”

Lạc Tiểu Hòa khóc lớn làm ướt khuôn mặt nhỏ nhắn, mặt chôn thật sâu vào trong ngực người đàn ông, cúi đầu kêu một tiếng, “Chú.”

Nghe Lạc Tiểu Hòa gọi mình, trên mặt Lạc Dịch toát ra vẻ kinh ngạc hiếm thấy.

Cách đó không xa có người đang dùng tiếng Trung kêu “Ông xã”, Lạc Dịch lập tức lên tiếng, kéo cả Lạc Tiểu Hòa đi tới. Vóc người hấp dẫn cao gầy, mặc áo khoác dài màu đen giống như Lạc Dịch, đại mỹ nữ xinh đẹp nóng bỏng cầm chiếc ly giấy đứng bên ngoài quán cà phê ngẩng đầu nhìn về phía bọn họ.

Đó là thím!

Nhìn cô, Lạc Tiểu Hòa lại muốn khóc.

“Trời a, là Tiểu Hòa!” Tô Hợp Hoan vừa nhìn thấy cô, đầu tiên là ngây ngốc, sau đó liền kích động hoan hô một tiếng, rất có cá tính đem ly cà phê đưa cho người qua đường Giáp đang đi vội vã bên cạnh, bảo anh ta cầm giúp mình, sau đó nhanh chóng xông lại ôm chặt lấy cô gái khóc thút thít.

“Thím. . . .” Một tiếng này vừa phát ra, khiến cho vẻ kinh ngạc trên mặt Tô Hợp Hoan lúc này cùng ông xã mình giống nhau như đúc.

Ba người ngồi xuống quán cà phê ven đường lần nữa, Tô Hợp Hoan nói cho Lạc Tiểu Hòa biết, mới vừa rồi bọn họ ở trong tiệm vừa mua cà phê xong, ai ngờ Lạc Dịch nhìn thấy Tiểu Hòa bên ngoài cửa kiếng, thế là lập tức xông ra, làm cho cô cũng ngỡ ngàng.

Lần này bọn họ đặc biệt đến Anh quốc tìm Lạc Tiểu Hòa, có một nửa mong chờ vận may, một nửa kia có lẽ là vì Quan Dạ Kỳ.

Khi nhận được lá thư không biết gửi từ nơi nào của Lạc Tiểu Hòa, anh cho là có đầu mối, đối với việc tìm Lạc Tiểu Hòa sẽ có tin tức, nào ngờ người đưa thư vô cùng giả hoạt, không lưu lại bất kỳ dấu vết nào.

Không nghĩ tới Quan Dạ Kỳ từ nơi nào biết chút đầu mối, chạy tới không đầu không đuôi nói Lạc Tiểu Hòa đang ở Anh quốc. Nhưng ở đất nước xa lạ tìm một cô gái cũng không phải chuyện dễ dàng!

Nhìn người nhà mỗi ngày vì Lạc Tiểu Hòa bận tâm, lo lắng an nguy của cô, Lạc Dịch cùng Tô Hợp Hoan dứt khoát đích thân đi tới Anh quốc, muốn nhờ sở trinh thám bên này giúp một tay tìm người. Không ngờ mới vừa đến Luân Đôn ngày thứ tư, anh ở trên đường đã gặp được cô cháu gái nhỏ mắt tích.

“Tiểu Hòa, nói cho chú biết, con bị ai đưa đến nơi này thế?” Lạc Dịch hỏi.

Lạc Tiểu Hòa cúi đầu không nói.

“Không phải sợ, Tiểu Hòa, chú bảo đảm sẽ không có chuyện như vậy xảy ra nữa, nhưng người kia nhất định phải tiếp nhận sự trừng phạt của luật pháp.”

Nghe vậy, cô càng không muốn nói.

Tô Hợp Hoan suy nghĩ nhìn Lạc Tiểu Hòa. Nửa năm không gặp, cô gái mười chín tuổi, lông mày như vẽ, mang đầy vẻ phong tình quyến rũ của người phụ nữ, thân thể mảnh khảnh với đường cong lả lướt, da thịt trơn bóng trắng nõn, so với lúc còn ở Đài Loan càng thêm mặn mà.

Toàn thân mặc đồ giá trị xa xỉ, chỉ nhìn thất lưng màu bạc cùng áo lông khoác ngoài này thôi cũng biết không phải tầm thường, làm nền cho dung nhan như hoa càng thấy xinh đẹp, nếu như cô không nhìn lầm, đây chính là mẫu áo thời trang mới nhất vừa trình diễn ở Milan, nhãn hiệu GIVENCHY nổi tiếng.

Tô Hợp Hoan âm thầm thấy kỳ lạ, Lạc Tiểu Hòa đến cùng đã gặp phải hạng người gì? Bé con không muốn nói ra lai lịch của đối phương, hành động này rõ ràng là đang muốn che giấu mà!

Phản ứng của cháu gái làm cho Lạc Dịch cảm thấy tính nghiêm trọng của vấn đề, anh tiếp tục hỏi rõ ngọn nguồn: “Tiểu Hòa, nói cho chú biết, rốt cuộc là ai đã bắt cóc con? Con không phải sợ, mọi việc đều giao cho chú được không?”

Cô gái mặt mày vẫn giữ im lặng, lặng lẽ cúi thấp đầu, không lên tiếng.

“Ông xã, chúng ta về khách sạn trước đi, Tiểu Hòa cũng mệt mỏi, phải không con?” Tô Hợp Hoan không đành lòng, kéo Lạc Tiểu Hòa qua, nhẹ giọng an ủi, “Đừng nghĩ lung tung, chú chỉ quan tâm con, biết không?” Lạc Tiểu Hòa gật đầu, lỗ mũi đau xót, lại bắt đầu rơi nước mắt.

“Trong nhà ai ai cũng đều nhớ con, lo lắng cho con, đặc biệt là cô nhỏ của con đó, cô ấy vô cùng đau lòng vì để lạc con, còn có a ma. . . . Con không nhớ a ma sao?”

Nghe đến đó, Lạc Tiểu Hòa cuối cùng cũng lên tiếng vì đầu trong ngực thím, “Thím. . . .”

“Ừ?”

“Con rất nhớ a ma. . . .”

“Vậy chúng ta trở về Đài Bắc gặp a ma được không?”

Lạc Tiểu Hòa cắn môi, nửa muốn đi nửa không, cuối cùng gật đầu nói một tiếng: “Được” .

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn ra ngoài cửa sổ, cô lặng lẽ nhìn chăm chú thành phố giống như truyện Cổ tích u châu, đầy mắt ngân ngân lệ.

9. Chương 9

Ba ngày sau, ở Đài Bắc.

Chiếc máy bay tư nhân đáp xuống phi trường, người con trai vóc dáng cao ráo từ trên đi xuống, mặt mũi tuấn tú, ngũ quan rõ ràng dứt khoát. Toàn thân mặc u phục truyền thống màu đen, ống tay áo đính hai hạt kim cương biểu hiện nhân vật không tầm thường, nhưng nhìn qua có vài phần chán chường, gương mặt tuấn tú lãnh đạm như nước, mang theo vẻ kiêu ngạo bất cần đời.

Cách đó không xa, một người đàn ông vừa nhận được cú điện thoại đặc biệt bước vội đến đón, cao to thanh nhã, hàng lông mày rậm rạp, cũng mặc u phục sang trọng, bước đi với vẻ mặt trầm ổn hết sức vững vàng.

Thấy người con trai sải bước tới đây, anh ta hắng giọng thăm hỏi: “Tổng tài tiên sinh, đã lâu không gặp.”

“Đúng là đã lâu không gặp, Phó trợ lý.” Cổ Hách Tuyên cùng trợ thủ đắc lực nhiều năm qua của mình bắt tay, sau đó đeo mắt kính lên, nhấc vali xách tay tiếp tục sải bước đến lối đi dành riêng cho khách VIP.

Phó Hành hơi lùi về phía sau, cùng anh vừa đi vừa nói chuyện với nhau, khí chất bức người giống như anh, tự tin tung bay, hơi thở mạnh mẽ, dọc theo đường đi không biết hấp dẫn bao nhiêu ánh mắt của người đi đường.

“Nghe nói Phó trợ lý kết hôn?”

“Đúng vậy.”

“Sau đó lại ly hôn?”

“Không sai.” Phó Hành nhàn nhạt trả lời: “Tổng tài tiên sinh quan tâm cuộc sống riêng của thuộc hạ như vậy, thật làm người ta vừa mừng vừa sợ.”

“Lời này quá khách khí, Phó trợ lý vững vàng nắm giữ nửa giang san của tập đoàn Cổ thị, mấy lão hồ ly của Hội Đồng Quản Trị cần xem sắc mặt của anh để làm việc. Huống chi nếu như không có Phó trợ lý, Cổ thị ngay từ đầu cũng không tồn tại, chỉ bằng điểm này, Phó trợ lý đã không thể nói là người ngoài rồi.”

“Tổng tài quá khen, tôi chỉ là bị người nọ nhờ vả, hết lòng làm việc cho người mà thôi.”

“E hèm, người nọ là cha tôi?”

“Dĩ nhiên, còn có cha tôi.”

“Chú Phó có khỏe không?”

“Rất khỏe, ông ấy biết anh đã về, còn hỏi anh có thể về nhà cũ ở Đài Nam hay không.”

“Tôi có thời gian nhất định sẽ trở về nhà cũ thăm ông ấy.”

Phó Hành cười cười, dừng lại, “Tổng tài không phải nói gần đây sẽ không trở về Đài Loan sao? Mặc dù tình huống công ty hồngбет, nhưng còn chưa đến nỗi cần tới ngài phải tự ra tay dọn dẹp cục diện rối rắm.”

“Nghe những lời này, nói vậy Phó trợ lý thật lòng không hoan nghênh tôi trở lại à?”

“A? Biểu hiện của thuộc hạ rõ ràng đến thế sao?” Phó Hành lắc đầu cười nhẹ, “Tôi cho là tổng tài sẽ khen ngợi thuộc hạ trung thành cảnh cảnh mới đúng.”

“Làm trò.” Cổ Hách Tuyên nhún nhún vai, quay mặt sang nhìn anh, “Nói thật đi, tại sao ly hôn?”

“Ly hôn là ý của vợ trước mình.”

“A? Chẳng lẽ Tôn phu nhân cũng ngang ngược tùy hứng đáng ghét như cô chị Cổ Lệ Sa sao?”

“Dĩ nhiên không phải thế, trong lòng mình, cô ấy là cô gái hoàn mỹ nhất trên thế giới này.” Phó Hành ca ngợi không keo kiệt chút nào.

Cổ Hách Tuyên kỳ quái nhìn anh mấy lần, cảm thấy tên nhóc này cùng mình hoàn toàn giống nhau, vô luận là tác phong làm việc, hay là đối với cô gái mình yêu từ nhỏ đến lớn.

Phó Hành là con trai của Phó quản gia, bằng tuổi Cổ Hách Tuyên, nhưng cá tính lại khác nhau trời vực: một âm trầm, một thanh nhã; một lãnh khốc, một ôn hòa. Bọn họ chơi chung từ nhỏ, vừa là bạn học vừa là chủ tớ. Phó Hành ngay sau khi tốt nghiệp đã được bố Cổ đưa ra nước ngoài bồi dưỡng, làm như vậy để giúp đứa con trai của mình trong tương lai có thêm một trợ thủ đắc lực.

Sự thật chứng minh, đây là quyết định cực kì chính xác. Khi Cổ Hách Tuyên vì bị thương phải rời Đài Loan, từ đầu đến cuối ở lại giữ nội bộ Cổ thị, cùng đám người Cổ Thế Xương âm thầm đấu đá, hoàn toàn dựa vào Phó Hành vừa học thành tài trở về nước, nhưng cùng lúc đó anh cũng cưới đứa con gái nhỏ của Cổ Thế Xương lúc ấy đang nắm đại quyền.

Có lẽ là vội vã với áp lực, có lẽ là vì mê hoặc đối thủ, đối với chuyện Phó Hành làm con rể Cổ Thế Xương, Cổ Hách Tuyên thật sự không nghĩ gì nhiều. Anh luôn luôn cho rằng, thích, thì đừng dễ dàng buông tay, cho dù giành cũng phải cướp cho bằng được, bất kể đối phương thân phận gì, gia thế gì, giống như anh với Lạc Tiểu Hòa. Duy nhất không ngờ tới chính là, Phó Hành khi đạt được quyền to ở “Cổ đảo”, sau khi Cổ Thế Xương thất bại thảm hại, lập tức nhanh chóng ly hôn.

Bạc tình vô nghĩa, phụ lòng người khác thường diễn như vậy mà! Thật là quen biết mấy chục năm cũng không bằng một ngày khi anh ta dỡ chứng!

(Editor: Ồ, ko phải thế đâu, anh này và chị kia cũng dễ thương lắm, có điều ngược tâm, nên ta ko ed đâu.)

“Nói chuyện chính đi” Phó Hành tay dứt trong túi quần tây, gương mặt lão luyện thành thực, rõ ràng không muốn nói đề tài này, “Nếu trở lại. Như vậy chiều nay, hi vọng tổng tài có thể mở cuộc họp với ký giả, tuyên bố ngày nghỉ dài hạn của cậu đến hồi kết thúc được rồi, lập tức trở lại công ty chủ trì đại cục. Có tin tức tốt này xuất hiện, đoán chừng cổ phiếu của Cổ thị sẽ lập tức ngừng tuột dốc, mà các vị có mặt trong Hội Đồng Quản Trị vừa trải qua tai kiếp thống khổ, chắc chắn sẽ hoan nghênh mong mỗi cậu trở lại Đài Loan hơn bất cứ lúc nào.”

“Chờ một chút đi, tớ có chút chuyện riêng cần xử lý trước, Cổ phiếu của Cổ thị, tớ muốn cho bọn họ lúng túng một chút nữa đi.” Cổ Hách Tuyên cắt đứt đề nghị của anh, “Có câu gọi ‘Mất đằng đầu, sau sẽ còn, vui lấp đến chết, sau đó sinh’, hôm nay Cổ thị so với bất kỳ lúc nào đều cần trọng sinh, Phó trợ lý thấy sau?”

Một bên anh vừa nói vừa đi ra đại sảnh của phi trường, ngoài cửa là chiếc xe thể thao, bên cạnh là một chiếc xe Ferrari màu lam khác.

“Tổng tài đã quyết thuộc hạ nhất định ủng hộ.” Phó Hành không nhanh không chậm đi theo phía sau anh, giọng nói bình thản hỏi một câu, “Như vậy lần này ngài trở về là đặc biệt cùng tập đoàn Lôi Đình trở mặt sao?”

“Là u Tỳ nói cho cậu biết?” Cổ Hách Tuyên lạnh lùng hừ một tiếng, hiện tại anh có thể xác định là ai để lộ tin tức Lạc Tiểu Hòa ở Anh quốc rồi.

“u Tỳ cũng không còn biện pháp, đứa cháu ngoại kia thật sự là rất khó đối phó, hướng chỉ, cá nhân anh ta cũng cảm thấy hành động của anh làm cho người ta khinh thường.” Phó Hành nói thật lòng.

Ai nghĩ tới được, đường đường tổng tài “tập đoàn Cổ đảo” lại giống như tên trộm bắt cóc con gái nhà người ta, làm ra hành vi coi trời bằng vung, đối mặt nhìn khắp các thế hệ tinh anh của các đại tập đoàn hiện nay, cũng chỉ có một mình Cổ Hách Tuyên tính tình quái đản mới làm ra chuyện này mà thôi.

“Cùng tôi nói quang minh lỗi lạc? Chấm dứt việc đó đi, tên kia hao tổn tâm trí chui vào chỗ sơ hở của luật pháp bao nhiêu lần rồi, mười đầu ngón tay đếm ko xuể đó?” Đáng tiếc Cổ tổng tài hoàn toàn không cảm thấy xấu hổ, ngược lại quăng xuống lời cảnh cáo: “Anh nói với tên u Tỳ gà mờ đó, bảo hắn gần đây đừng xuất hiện trước mặt tôi, nếu không tự gánh lấy hậu quả!”

“Vấn đề là Lạc Dịch sẽ không bỏ qua như vậy.” Phó Hành tỉnh táo nói: “Nếu như chúng ta cùng tập đoàn Lôi Đình trở mặt, thu lợi chỉ có Quan gia.”

Phó Hành bắn khoả không phải không có lý. Thương trường cũng như chiến trường, mặc dù là trăm thuyền tranh một dòng chảy, mặt ngoài đồng loạt thỏa hiệp, nhưng Quan gia Đài Trung, Cổ thị Đài Nam, cùng với “tập đoàn Lôi Đình” vững vàng chiếm cứ vị trí dẫn đầu của giới kinh doanh, hiện nay đang tạo thành thế chân vạc, cục diện vẫn không hề thay đổi, bất luận hai nhà kia trở mặt thế nào, ngồi mát ăn bát vàng chính là nhà còn lại.

“Anh yên tâm, về công hay về tư, tôi đều sẽ không cùng Lạc Dịch trở mặt, ngược lại, tôi phải mau chóng cùng anh ta gặp mặt một lần, anh an bài đi!” Lạc Dịch là chú của Lạc Tiểu Hòa, tương lai anh cũng sẽ gọi anh ta một tiếng chú, thân phận nhỏ, sao dám giở thủ đoạn gì với người lớn chứ?

(editor: hơ hơ, chưa chắc ạ.)

“Vâng” Phó Hành gật đầu.

Cúi người chui vào xe thể thao, Cổ Hách Tuyên cũng nổ máy xe, suy nghĩ một chút lại quay cửa thủy tinh xuống, hỏi Phó Hành ngoài xe, “Anh ly hôn không phải là bởi vì liên quan đến Cổ Thế Xương chứ?”

“Dĩ nhiên không phải.” Phó Hành phủ nhận. Khi ly hôn, cũng giống như thời điểm anh quyết định kết hôn, không hề liên quan gì đến Cổ Thế Xương.

“Vậy thì tốt, đối với tình cảm, anh không cần phải công tư rõ ràng, cũng không cần bắn khoả cái nhìn của tôi.” Cổ Hách Tuyên khởi động xe, “Ít nhất tôi cảm thấy bản thân không biến thái giống như người của Quan gia, trong mắt chỉ có lợi ích.”

“Quan Lão Gia sẽ không vui khi nghe được tổng tài hình dung con cháu của ông ta như vậy.”

“Không có biện pháp, người trong gia đình ông ta quá nhiều, đương nhiên sẽ có tốt xấu lẫn lộn.”

Phó Hành không nhịn được vỗ trán cười, xoay người bước về phía xe mình. Cổ Hách Tuyên khởi động, Carrera GT từ từ tiến vào trong dòng xe cộ. Dọc đường, anh nhìn kiến trúc và phong cảnh ngoài cửa sổ, chỗ quen thuộc, chỗ xa lạ, nghĩ đến mình càng lúc càng đến gần người yêu dấu, cuối cùng cũng chậm rãi thở ra một hơi.

Ba ngày trước, khi lật đổ khắp cả Luân Đôn cũng không có bóng dáng Lạc Tiểu Hòa thì anh quả thật sắp điên rồi!

Lạc Tiểu Hòa, Lạc Tiểu Hòa. Chẳng lẽ ông trời quá mức độc ác, để cho anh vừa gặp lại cô lại muốn anh lại một lần nữa mất đi cô sao?

Thật vất vả ép mình tỉnh táo, sau đó anh cẩn thận sai bảo đám người của Ron hỏi thăm hành động cùng cử chỉ Lạc Tiểu Hòa ngày đó, khi gã thanh niên tên Davy lặp lặp lại những câu đã nói cùng với Lạc Tiểu Hòa, anh chán ghét nhìn Karan phục tùng ở bên cạnh còn đang cố giả bộ trấn tĩnh, lạnh lùng gọi Ron tiễn khách.

Bất kể là nữ nhân này có dụng ý gì khác, hay một người khác lớn mật tỏ tình cũng làm cho lòng anh phiền, trừ Lạc Tiểu Hòa, anh đối với người nào cũng đều vô tình.

Biết được Lạc Tiểu Hòa là bị Lạc Dịch mang về Đài Bắc, anh như ngựa không có dây cương tức tốc chạy về Đài Loan.

Làm sao có thể buông tay? Năm đó anh còn nhỏ, tự lo không xong, thân lại tàn tật, không thể làm gì khác hơn là đứng xa xa nhìn cô, một lòng chỉ muốn cô an toàn. Nhưng anh không ngờ tới ngày sau người chú Lạc Dịch của Lạc Tiểu Hòa lại trở thành tổng CEO của “tập đoàn Lôi Đình”, đối thủ nổi danh khôn khéo trên thương trường, không phải bạn cũng không phải địch, làm sao có thể dễ dàng gật đầu cho phép anh đến gần Lạc Tiểu Hòa bị bệnh mất ngôn ngữ chứ?

Thế là chờ đợi không nổi nữa, anh dứt khoát đem bảo bối anh ngày nhỏ đem mang đi bất kể hậu quả.

Không ai có thể hiểu hành động của anh, bao gồm cả Phó Hành và u Tỳ, trong lòng bọn họ đều cho rằng hành động lần này của anh chỉ là một trò chơi mới đang thịnh hành mà thôi.

Bọn họ làm sao biết, chỉ cần gặp những chuyện có liên quan đến Lạc Tiểu Hòa, anh cũng sẽ trầm tĩnh hơn so với bất cứ lúc nào.

Cô vui vẻ, cô thiện lương tốt đẹp, mỗi một câu cô thăm thì, cười nói bên tai anh, lúc nào cũng hiển hiện rõ ràng trước mắt anh, âm thanh cứ vang vọng mãi bên tai anh.

Chỉ có những người từng ở trong bóng tối u ám chờ đợi mới hiểu được ánh sáng kia đáng quý đến mức nào.

Lạc Tiểu Hòa, chính là ánh mặt trời của anh.

Trong cuộc sống của một người, làm sao có thể thiếu đi ánh mặt trời?

Quán cà phê dưới chân núi hoa đầy cành, đá vụn trên đường dành cho người đi bộ, bên quán vỉa hè lộ thiên có vài cái dù màu xanh thật to che ánh mặt trời, bộ bàn ghế theo phong cách Châu u khiến cho khách giống như đang được nghỉ mát trên tiểu đảo xanh thẳm ở Hy Lạp. Tách cà phê bay mùi thơm ngào ngạt, Lạc Dịch bưng chén lên uống một hớp, không biến sắc quan sát người con trai ngồi ở đối diện.

Cổ Hách Tuyên, hai mươi tám tuổi, tổng tài “tập đoàn Cổ thị”, một thân phận khác nữa là kiến trúc sư nổi danh thế giới.

Cá tính không thể nắm bắt được, dường như hấn thích thân phận sau hơn, hàng năm ở tại Anh quốc, gần như đem hết thời quyền điều hành “Cổ thị” ném cho Phó Hành.

Khách quan nhìn “Cổ thị” cùng Quan gia ở trên thương trường âm thầm chiến đấu lẫn nhau, Lôi Đình cùng những người kia xem như là nước giếng không phạm nước sông, mặt Bắc lông mày Nam, không quan tâm đến nhau. Mà anh cùng “Cổ thị” chỉ giao tiếp duy nhất một lần, đó chính là một năm trước Phó Hành thay anh truyền lại thông điệp, muốn dùng gấp ba giá tiền mời anh qua đó hợp tác.

Trừ đi những việc này, anh mơ hồ nhớ mẹ từng ở Cổ gia Đài Nam làm người giúp việc, nhưng thời gian cũng đã lâu, nếu đối phương quên rồi, anh đương nhiên càng không muốn nhắc tới.

Lần này, Cổ Hách Tuyên từ Anh quốc bí mật trở về, lại muốn cầu xin mình gặp mặt, nhấn mạnh rằng không hề liên quan gì đến bí mật của công việc, Lạc Dịch thật sự đoán không ra trong bụng anh ta đến cùng đang có tính toán gì.

Cười nhạt, Lạc Dịch đi thẳng vào vấn đề, “Cổ tổng tài, có lời gì xin nói thẳng đi, đối với tôi và anh mà nói, đặc biệt lái xe tới đây uống cà phê, thật sự quá lãng phí thời gian.”

“Lạc CEO một ngày kiếm tỷ bạc, có thể bỏ chút thời gian đến đây, tôi rất cảm kích.” Cổ Hách Tuyên lễ phép cảm ơn.

“Tôi cũng không quanh co lòng vòng nữa, có một việc, tôi hy vọng ngài có thể đáp ứng.”

Một chữ “Ngài” khiến cho Lạc Dịch nhướng mi, Cổ tổng tài luôn luôn kiêu căng không coi ai ra gì trong mắt mình, khi nào trở nên có lễ phép như thế chứ? Huống chi sự lễ phép này không làm người ta thoải mái.

“Xin ngài cho phép, sắp tới, tôi muốn cùng cháu gái của ngài cử hành hôn lễ, nếu như cảm thấy quá đột ngột. Cũng có thể đính hôn trước.”

Lạc Dịch cứ cho là mình nghe lầm, anh ta nói anh ta muốn cưới ai?

“Cháu gái của tôi?”

“Vâng”

“Tôi chỉ có một cháu gái, vẫn chưa tới hai mươi tuổi, Cổ tổng tài có phải lầm người rồi không?”

“Không có, tôi xác định người tôi muốn cưới chính là cháu gái của Lạc CEO, mặc dù yêu cầu này rất đường đột, nhưng tôi là thành ý thật lòng.”

Đối mặt với Cổ tổng tài làm người ta không thể hiểu nổi này, Lạc Dịch nửa ngày không nói được ra lời.

Nếu như hôm nay đối lại là một thanh niên trẻ tuổi có chí hướng chạy đến trước mặt mình nói thích cháu gái của mình, anh sẽ hết sức khích lệ; nếu như đối phương là một kẻ vô tích cuộc sống phóng túng, anh chỉ cười nhạt chuyển đề tài dời đi, hoàn toàn không để ở trong lòng. Nhưng bây giờ, người này là Cổ Hách Tuyên.

Chẳng lẽ anh ta vừa thấy đã yêu, vì yêu đã trở nên cuồng dại? Huống chi, theo thân thể của anh ta, muốn kết hôn với ai mà chẳng được? Tại sao cố tình nhìn trúng Tiểu Hòa?

Lạc Dịch đề xuống lòng tràn đầy nghi ngờ, hỏi anh: “Cổ tổng tài biết cháu gái tôi sao?”

“Dĩ nhiên, mẹ của ngài, cũng chính là a ma của Tiểu Hòa, từng ở nhà cũ Cổ gia Đài Nam làm việc hai năm.”

Xem ra anh ta còn nhớ rõ, Lạc Dịch gật đầu một cái, “Cho nên?”

“Tôi vẫn yêu Tiểu Hòa, rất yêu.”

“” Lạc Dịch một hồi không nói gì, sao anh lại không biết cháu gái nhỏ ngượng ngùng hường nội cùng Cổ tổng tài có đoạn tình duyên thanh mai trúc mã nhỉ?

“Ngoài ra, có chuyện muốn thăng thần với ngài.” Cổ Hách Tuyên thăng thần nói ra: “Năm trước, là tôi đem Tiểu Hòa mang tới Anh quốc”.

Thì ra là như vậy! Lạc Dịch lần này cuối cùng đã hiểu, bất luận anh hỏi thế nào, Tiểu Hòa cũng không nói ra tên cướp đó là ai, bởi vì cô đang bảo vệ cho anh ta!

Đem chén cà phê nhẹ nhàng gác qua trên bàn, Lạc Dịch từ chỗ ngồi đứng lên, Cổ Hách Tuyên cũng theo sát đứng lên, giọng mang áy náy tiếp tục nói: “Tôi rất xin lỗi, đã gây rắc rối cho ngài cùng mọi người trong nhà.”

Lời chưa kịp nói xong, vị tổng CEO tiên sinh khí chất lạnh nhạt trước mặt đã hung hăng cho anh một đấm vào cằm.

Chỗ ngồi bên cạnh phát ra tiếng kêu sợ hãi, máu tươi nơi khoe môi chậm rãi chảy xuống, dưới ánh mặt trời càng phát ra chói mắt.

Hai cực phẩm đàn ông bề ngoài xuất chúng, xem ra đang nói chuyện với nhau thật vui, một uất ức bị đánh, một hàm hàm xoay mặt bỏ đi.

Ra về không vui vẻ gì. Hai ngày sau, khách sạn Tinh Hoa của Đài Bắc, đêm nay hết sức náo nhiệt.

Dưới ánh đèn thanh nhã nhu hòa cùng hoa tươi bày đầy mỗi một góc ngách của hội trường, khách không nhiều lắm, nhưng người nào cũng nở nụ cười vui sướng chân thành, khiến cho buổi dạ tiệc nhìn khác hẳn với những buổi dạ tiệc hào nhoáng chỉ chú trọng trục lợi trên thương trường kia.

Lôi Ngự Phong hăng hái ôm bà xã yêu vừa sinh em bé xong nghênh đón tân khách, cười không khép miệng, kiều thê trong ngực ôm một tiểu Baby đang say sưa gặm quả dứa nhỏ ngon lành, bảo mẫu bên cạnh còn ôm một đứa khác đang ngủ say.

Nguyễn Y Nông lần đầu đã sinh cho anh một đôi Long Phượng, trong quá trình sinh nở, Lôi tổng tài đã trải qua lần đầu tiên kinh tâm động phách cả đời khó quên, vì sợ bà xã bảo bối chịu khổ sở khi sinh nở nữa, trước khi cô xuất viện đã chạy đi làm giải phẫu buộc ga-rô (ngăn sinh nở), chứng tỏ trung thành cùng tình yêu với bà xã.

Dạ tiệc lần này, khách được mời đều là những bạn bè thân thiết, bọn họ vui vẻ đón nhận những lời chúc mừng thật lòng của bạn bè.

Cô gái trẻ tuổi ngồi một mình ở một góc, xa xa nhìn thấy đôi vợ chồng hạnh phúc. Ừ, không chỉ là bọn họ, còn có chú thím giống như kim đồng ngọc nữ, và bạn thân của chú là vợ chồng Cận Luật sư, ai ai cũng đều ân ái như vậy, làm người ta rất hâm mộ.

Yên lặng rũ hàng mi dài xuống, cô gái nhìn ly thủy tinh ở trong tay ngẩn người.

Trở lại cũng đã một tuần lễ, sau khi kích động mừng rỡ vì được gặp lại mọi người trong nhà, ai nấy đều quan tâm, như dòng nước ấm ôm ấp lấy cô. Cô trở lại trường học một lần nữa, quay lại cuộc sống bình thần như trước kia, nhưng lời nói lại càng ngày càng ít.

Cô nhớ anh, rất nhớ anh.

Lúc đi bộ nhớ anh, lúc ăn cơm cũng nhớ anh, trong giấc mộng cũng nhớ anh, sau khi tỉnh lại vẫn là rất nhớ anh.

Cô thường ở trong đêm khuya trợn tròn mắt, đợi thời gian lặng lẽ trôi qua, để mặc mình đắm chìm trong sự nhớ nhung cùng tưởng niệm, cảm giác từng chút, từng chút gặm nhấm trái tim mình. Ở bên cạnh anh thì cô nhớ người nhà; sau khi rời khỏi anh, cô lại không có cách nào thở nổi.

Chú cùng người nhà cũng nhìn ra sự khác thường của cô, lâu ngày hỏi không có kết quả, thế là rất ăn ý, toàn thể bọn họ đều tránh nói tới khoảng thời gian mất tích kia.

“Tiểu Hòa trưởng thành, phải kết giao thêm nhiều bạn, đừng cứ mãi trốn ở nhà nha, tương lai không ai thêm lấy thì phải làm sao?” A ma chớp chớp mắt trêu ghẹo.

“Tiểu Hòa, có muốn làm quen với ngôi sao đang nổi hiện nay không? Cô dẫn con đến trường quay, gặp được rất nhiều minh tinh đó, đến lúc đó xin bọn họ kí tên, về để khoe với bạn học nha!” Cô nhỏ cũng phụ họa.

“Tiểu Hòa, ngày đó lúc đi đón con, thấy có một chàng trai đi cùng con, nhìn qua cũng rất tuấn tú! Có cơ hội dẫn anh ta về nhà chúng ta chơi.”

Ngay cả dì nhỏ trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp đai đen tam đẳng cũng bước đến nói phụ họa.

Cô biết họ đang lo lắng, nhưng lòng của cô, đã rơi mất ở Anh quốc, cũng không trở lại được nữa.

Nhưng anh vẫn không hề xuất hiện, Lạc Tiểu Hòa có lúc thương tâm mà nghĩ, có lẽ anh thật sự đã quên cô, tựa như một giấc mộng, khi tỉnh lại sẽ tan thành mây khói. Vốn là hai người không cùng một thế giới, cô còn chờ mong cái gì?

“Tiểu thư xinh đẹp, tôi tên là Gary, có thể biết tên của em không?” Một giọng nói ấm áp thức tỉnh Lạc Tiểu Hòa đang đắm chìm trong suy nghĩ, cô ngẩng đầu, người thanh niên trẻ tuổi nước ngoài đang mỉm cười đứng ở trước mặt, ánh mắt lấp lánh nhìn cô.

Lạc Tiểu Hòa có chút luống cuống ngửa đầu nhìn anh, vừa đúng lúc Lạc Dịch đi tới, giới thiệu hai người với nhau, “Đây là Gary, chủ quản cao cấp chi nhánh công ty ở nước Mỹ. . . . Gary, đây là Lạc Tiểu Hòa, cháu gái của tôi.”

“Oh, thì ra là Lạc tiểu thư, CEO tiên sinh, tôi có thể cùng Lạc tiểu thư hàn huyên một chút không?” Một lòng muốn cùng giai nhân làm quen, Gary nghiêm túc hướng cấp trên hỏi thăm.

Lạc Dịch dĩ nhiên không phản đối, anh mang Lạc Tiểu Hòa ra ngoài mục đích là để cho cô kết giao bạn mới, tránh xa tên Cổ tổng tài coi trời bằng vung, anh giống như phòng ngừa bệnh khuẩn, cấm không cho anh ta xuất hiện bên cạnh Tiểu Hòa.

Trước mắt, Gary tuổi trẻ tài cao, cá tính sáng sủa, nếu như có tâm tư theo đuổi Tiểu Hòa, anh rất vui vẻ tác hợp cho họ, nhưng luôn luôn tôn trọng cháu gái, chính anh vẫn phải cúi đầu, trưng cầu ý kiến.

Nhìn kỳ vọng trong mắt chú, Lạc Tiểu Hòa đành phải gật đầu một cái, đứng lên cùng Gary nắm chặt tay.

Gary lòng tràn đầy vui mừng nhìn cô bé xinh đẹp vẫn trầm mặc không nói, cô chỉ trang điểm thật nhạt, ngũ quan tinh xảo, da thịt trắng như tuyết, mái tóc được uốn quăn ưu nhã, như một cô bé con tinh nghịch, rất hợp với bộ lễ phục trang nhã màu bạc trên người cô, nhìn qua tươi trẻ cực kỳ động lòng người.

Một cô gái vô cùng đặc biệt, trên người cô có loại hơi thở làm động lòng người, lần đầu tiên anh vừa nhìn thấy cô, trái tim của Gary trong nháy mắt đã bị chiếm đóng.

“Lạc tiểu thư, chúng ta có thể ra bên ngoài dạo một chút không? Khu vườn hoa ở khách sạn này cũng không tệ lắm.” Gary không đành lòng buông cô ra, nhiệt tình nói lên đề nghị.

Lạc Tiểu Hòa rút tay về, nghiêng đầu nhìn Lạc Dịch, trong mắt có vẻ khó xử, nhưng lúc thấy người sau khích lệ gật đầu, cô ở trong lòng lặng lẽ thở dài, nghe lời lặng yên đi ra ngoài.

“Cám ơn CEO, tôi sẽ chăm sóc tốt Lạc tiểu thư!” Gary cảm kích hướng Lạc Dịch nghiêng mình cúi chào.

Bọn họ tản bộ dọc theo hành lang dài, không khí có chút lúng túng, cũng may Gary là người hay nói, anh ta bắt đầu tán tỉnh dào dạt, bắt đầu nói về những chuyện lý thú mình gặp phải trong công việc với Lạc

Tiểu Hòa, chuyện bình thường cùng với chuyện không thể tưởng tượng nổi, Lạc Tiểu Hòa chậm rãi đi theo anh ta, không nói một lời, chỉ nghe anh ta nói.

Nhìn cô gái im lặng bên cạnh, phần tình cảm kì lạ nào đó trong lòng Gary bắt đầu lên men, anh ta cảm giác mình nên cần thiết hướng cô biểu đạt ý nghĩ của mình.

“Lạc tiểu thư, em không thích nói chuyện đúng không?”

“Lạc tiểu thư, em thật đặc biệt, lần đầu tiên tôi nhìn thấy em, đã cảm thấy em thật khác với những người con gái khác.”

Gary thao thao bất tuyệt thổ lộ tiếng lòng của mình, say mê với mỗi một câu thổ lộ của mình, bước chân cũng không dừng lại chút nào, vốn là sóng vai mà đi, hai người rất nhanh biến thành một trước một sau.

Bỗng nhiên, một bàn tay to xuất hiện từ phía sau lưng hai người che miệng của cô, lấy khí thế nhanh như chớp, đem tiểu giai nhân đang cúi đầu đi bộ chặn ngang ôm lấy, cướp đi! Cả quá trình bất quá chỉ mấy giây ngắn ngủn.

“Lạc tiểu thư, trước mắt tôi vẫn chưa có bạn gái, em. Bây giờ vẫn độc thân sao?”

“Tôi nghĩ thế này, ha, là như vậy, tôi muốn theo đuổi em. Có thể không?”

“Lạc tiểu thư, em cảm thấy thế nào?” Gary liền thoảng nói không ngừng, nửa ngày cũng không nghe đáp lại, có chút thiếu kiên nhẫn quay đầu lại, kinh ngạc phát hiện sau lưng trống rỗng, mà tình nhân trong mộng của anh ta đã không thấy nữa!

10. Chương 10

Vừa bị người khác ôm lấy, Lạc Tiểu Hòa đã ngửi được mùi vị quen thuộc.

Nhàn nhạt mùi thuốc lá, nước hoa thanh nhã, còn có. Mùi vị thuộc về anh!

Cô không thể tin được, chỉ sợ là mộng, nhắm chặt không dám mở mắt, mặc cho anh dẫn mình vào một gian phòng nhỏ. Anh gọn gàng đá cửa, xoay người đè cô ở trên ván cửa, bàn tay ngay sau đó nâng lên khuôn mặt hình trái xoan khéo léo, chuyên chú nhìn cô.

Trong phòng rất tối, nhưng rèm che cửa sổ sát đất khổng lồ cũng không buông xuống, nhờ vào ánh trăng nhàn nhạt xuyên qua, anh dễ dàng nhìn thấy vẻ mặt người trong ngực.

Thật ra vừa rồi, anh ở một góc khuất đã nhìn cô thật lâu.

Nhìn cô ngồi ngẩn người một mình, nhìn cô buồn bực không vui, không nói được lời nào, nhìn cô bị người con trai khác tán tỉnh, dòm ngó hoặc thèm thuồng.

Sau đó anh lại một lần nữa đem cô cướp đi, vũng vàng khóa ở trong lòng mình, khiến ai cũng mơ ước không được. Lúc này, thân thể mềm mại dựa sát vào người con trai, thân thể bẽn lẽn thon dài, bàn tay trắng nõn khoác lên đầu vai anh, nhắm hai mắt, lông mi thật dài khẽ phát run. Anh mặt mũi lạnh lùng, cau mày, tầm mắt nhìn phía dưới, quét mắt qua từng món trang sức, bộ lễ phục trên người của cô.

Y phục thật quá vừa vặn, ôm trọn ngực cô, eo thon linh lung hấp dẫn, cái mông ngạo nghễ ưỡn lên căng đầy, hoàn toàn biểu hiện tư thái hình chữ S quyến rũ vô hạn.

Ăn mặc như vậy, muốn cho người nào nhìn? Người con trai giống như oán phụ, oán thê, nhưng cũng cảm nhận được miệng đắng lưỡi khô, nhịp tim mất khống chế.

E hèm! Anh vẫn kiên định cho là, ánh mặt trời nhỏ này, trời sanh để đòi tánh mạng của anh đấy!

Mắt chim ưng thâm trầm, bàn tay vuốt ve phần lưng trần lộ ra bên ngoài lễ phục, da thịt mềm mại mát lạnh, xúc cảm vô cùng, miệng phát ra tiếng gầm nhẹ, cúi đầu xuống, trước tiên hãy thuận theo trái tim, hôn một lần cho thật thỏa mãn, những chuyện khác để sau hãy nói!

Nụ hôn của anh kịch liệt không thay đổi, bởi vì vừa rồi mới bộc phát đồ kị cùng ghen tức, hòa lẫn với dục vọng nóng bỏng nhớ nhung mấy ngày qua, khiến cho anh so với thường ngày nồng nhiệt hơn rất nhiều.

Vừa mới bắt đầu Lạc Tiểu Hòa còn mềm mại theo anh, nhưng một lúc lâu, cô theo không kịp, đầu lưỡi không chỉ có vừa chua xót vừa mềm mại, bị anh dây dưa hung hăng mút lấy, còn thêm một trận đau tê dại làm cô rên rỉ khe khẽ, mở mắt, uất ức nhìn người con trai mấy ngày không gặp.

Râu ria không hề cạo, đâm vào chiếc cằm nhỏ trơn bóng có chút đau nhói, hình như hơi gầy một chút, nhưng bởi vì ôm cô, trên cánh tay bắp thịt vẫn phồng lên rất bền chắc.

Trong ánh sáng ảm đạm, đôi mắt như chim ưng kia giống như một đầm nước, nhìn cô chăm chăm, môi mỏng mím chặt lại, tựa hồ có chút tức giận.

Đôi mắt thoáng ngấn lệ trong suốt, Lạc Tiểu Hòa hít hít mũi, không nháy mắt nhìn lại anh.

“Gã kia là ai?” Anh cố thấp giọng, ở bên tai cô hỏi, giọng nói có chút hung hăng.

“Không biết.” Thanh âm mềm mại pha chút giọng mũi nặng nề, cô vừa lắc đầu vừa thành thực trả lời, người thanh niên rất thích nói chuyện đó rốt cuộc tên là John Terry hay Gary Grant nhỉ? Cô nhớ không rõ nữa.

Câu trả lời của cô khiến anh đang muốn nổi giận, bất chợt tâm tình trở nên thật tốt, “Mấy ngày nay có nhớ anh không? Hửm? Có nhớ không?” Anh tiếp tục hỏi, há miệng khe khẽ cắn vành tai trắng muốt, nghe được cô bị đau thấp giọng kêu khẽ, cả người cũng thư thái hẳn.

“Nhớ.” Cô thành thật, nói xong lại rơi nước mắt, nức nở, hai cánh tay mảnh khảnh ôm cổ anh chặt chẽ, chỉ sợ anh sẽ biến mất không chịu buông tay.

“Tin anh không?” Anh hài lòng, tiếp tục hỏi.

Anh chưa bao giờ nghĩ tới muốn đem cô huấn luyện thành Tổng tài phu nhân gì đó, cũng không cần bồi dưỡng cô làm vợ của một kiến trúc sư, trên thực tế mặt trời nhỏ của anh không cần lo lắng gì cả, chỉ cần vui vẻ, cuộc sống không buồn không lo, là đủ rồi!

Mặt trời nhỏ cũng không hiểu, hiện tại đang nức nở đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong ngực anh, gạt đầu loạn xạ, vô tình hay cố ý đem nước mắt lau hết trên đường vân áo sơ mi màu đen của anh.

“Em hãy nghe cho kỹ.” Anh bắt đầu dĩ cười, ở bên tai cô trình trọng thanh minh: “‘K&H’ có nghĩa là ‘Kevin cùng Tiểu Hòa’, nó thuộc về hai chúng ta, không hề liên quan đến bất cứ ai!”

Lạc Tiểu Hòa chợt ngừng đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn tràn đầy nước mắt, gạt mình.

“Mặc dù anh rất thích em ghen vì anh, thế nhưng anh phải nói không có bất cứ cô gái nào có tư cách này, bởi vì.” Anh nâng cao khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, trêu mếu nói: “Anh chỉ yêu em, Tiểu Hòa, em biết không?”

Anh yêu em.

Chỉ thích em.

Rất thích em.

Mỗi một câu nói, anh liền hôn cô một cái, động tác tuyệt hảo đến mức cô thậm chí quên khóc, chỉ có thể sửng sờ nhìn anh, mê muội trong thâm tình của anh, cho đến khi đôi mắt lung linh dần dần có lại sức sống, đôi mắt sáng lấp lánh di chuyển, hiện lên ánh nhìn cảm động không giống với lúc vừa nãy nữa. Trong lòng cô giống như có một con thỏ nhỏ nghịch ngợm đang điên cuồng, không yên tĩnh chút nào, cứ như vậy mà mừng rỡ đến phát điên. Cô thở khẽ một tiếng, nhón chân lên, cô nghiêng về hướng anh, đôi môi cuối cùng cũng giao chung một chỗ, không muốn rời xa nữa.

Cổ Hách Tuyền một tay tuột xuống, siết tại eo cô, tay kia khó nhặn vén cao làn váy cô, lần dò thám hiểm vào trong quần lót bằng tơ tằm của cô, ôm trọn đôi mông mềm mại.

Hỗn loạn hô hấp, rên rỉ mập mờ, còn có thân thể hoàn mỹ nhiệt tình quấn quít chung một chỗ.

Thậm chí ngay cả y phục cũng không cởi, anh nâng đôi chân mảnh khảnh thon dài của cô lên, cô còn chưa kịp hiểu ra, nam căn cứ rần kích động lấy tư thế đứng liền tiến vào!

“Ngô.” Mới vừa xâm nhập vào vẫn chưa kịp thích ứng làm cô giãy giụa một chút, đôi môi anh lại mút chặt không buông truyền tới tiếng rên rỉ rải rác nho nhỏ.

Bên trong cô luôn luôn chặt chẽ, ấm áp, anh không dám nhúc nhích chỉ sợ làm tổn thương nơi mềm mại của cô. Cổ Hách Tuyền ấn nhấn dục hỏa mãnh liệt, cả người bấp thịch cũng căng thẳng, bàn tay đưa đến chỗ kết hợp của hai người, yêu thương xoa nhẹ.

“Ừm.” Cô rên nhẹ, thân thể mềm mại lung linh càng xoắn chặt, tựa hồ có dòng điện từ chỗ anh xoa nắn vọt qua, bị điện giật truyền tới khắp toàn thân, trên trán cũng thấm mồ hôi.

“Bảo bối. Buông lỏng một chút, em quá chặt.” Anh dịu dàng dụ dỗ, bắt đầu chậm rãi động dẩy theo nhịp điệu, dùng đủ cách thương yêu cô, hôn lên xương quai xanh lồm xồm xuống, bầu ngực trắng ngần, ở đầu vai mượt mà in lại dấu vết.

“Ừm. Ừm.” Cô khẽ rên, thân thể rất nhanh trực tiếp đáp lại, hoa huyết càng ngày càng ướt át, mềm mại mà chặt trát, bao bọc anh thật thoải mái. Hô hấp trở nên nặng nề, động tác dần dần mạnh hơn, mấy ngày không gặp nhau, toàn bộ sự nhớ nhung tụ lại chỗ kết hợp thật chặt, anh mạnh mẽ rung động, hận không thể đem cô vò nát, cắn, nhấm nháp cô, để cô hòa tan vào máu thịt của anh, để cho cô không thể rời khỏi anh được nữa.

Bị anh xâm chiếm đến tận cùng cô nghẹn nghẹn ngào ngào, phát ra tiếng nước nở, dồn dập mà yếu ớt, cả người mềm yếu vô lực, chân đều đang phát run.

“Bảo bối, mỗi chân sao?” Cổ Hách Tuyền khàn khàn thì thầm, ấn nhấn nhiệt lưu trong thân thể muốn phun trào ôm cô, đem hai chân ngọc thon dài quấn lấy hông anh, dục vọng kích động vào sâu hơn, hơi thô lỗ cắm thẳng vào hoa tâm mềm mại, từng phát từng phát nặng nề đâm vào.

“Ừ. Ách.” Tư thế quá mắc cỡ, cô hơi thấp đầu là có thể nhìn thấy dục vọng của anh tiến vào cô lấp đầy, chìm trong cô như thế nào.

Không dám nhìn nữa, mắc cỡ đỏ mặt, ngay cả bên tai cũng đỏ ửng.

“Thoải mái không? Hửm?” Môi mỏng hôn trán cô thấm đầy mồ hôi, ở bên tai cô thì thầm nói lời tâm tình “Bảo bối của anh vừa ướt lại chặt. Cấn anh thật thoải mái.”

Cô yêu kiều hồn hển, rên rỉ chuyển thành nước nở than nhẹ, bởi vì khoái cảm cực độ, nước mắt không khống chế được dọc theo khóe mắt chảy xuống, cô không dám trả lời bất kỳ câu tán tỉnh nào của anh, nhắm chặt hai mắt, không dám nhìn anh, để mặc anh ở trên người mình muốn làm gì thì làm, bữa bãi rong ruổi.

Dáng vẻ nhu thuận như thế thật sự khiến người ta phạm tội mà, người con trai ám ách kêu rên, cách lớp quần áo thật mỏng ngấm lấy bầu vú căng cứng, dùng sức mút!

Bị anh chuyển nơi xâm chiếm, vừa đau vừa tê vừa mềm mại, thân thể không kềm được co rút lại, toàn thân cũng phiếm hồng động lòng người, diêm dâm đáng yêu rên rỉ từ đôi môi đỏ mọng lại bật ra, thanh âm kiều mỹ khiến người con trai nghe được tâm ngứa ngáy, khoái cảm vọt lên khiến cho tốc độ cuồng dã của anh càng ngày càng mau.

Rõ ràng đã tiến vào rất sâu, anh vẫn cảm giác không đủ, nâng mông của cô hung hăng rút ra đâm vào, muốn đi vào một chút, sâu hơn một chút.

Sương khoái bùng lên, tầng tầng lớp lớp khoái cảm hoàn toàn che mất cô, ngay cả gọi cũng gọi không ra. Khi cổ họng anh căng thẳng tràn ra một tiếng gầm nhẹ thì bàn tay nắm chặt đôi mông to tròn của cô, ở hoa tâm vô cùng mất hồn co rút lại, phun hết những tinh hoa ấm áp cuộn cuộn rót vào trong cơ thể cô, giống như rót vào một luồng máu mới.

Dục vọng sưng to trong cơ thể dần dần bình thường, anh lưu luyến từ giữa đùi cô lui ra ngoài, lại nắm cầm nhỏ của cô mút hôn một lúc thật lâu.

“Ngô. Không cần. Một quá.” Cô toàn thân hư mềm vô lực tựa vào trong ngực anh, vòng eo vừa chua xót vừa mềm nhũn, không muốn nhúc nhích.

Anh tham lam nhìn bộ dáng lười biếng động lòng người của cô, cười nhẹ một tiếng.

Mấy ngày nay không có cô ở bên cạnh, anh mỗi đêm muốn cô đến mức không ngủ được, Tiểu Bảo Bối cho là chỉ một lần có thể thỏa mãn anh sao? Bất quá nơi này cũng không thể làm như ý anh được, hay là trở về khách sạn anh ngủ lại trước, sẽ tiếp tục hưởng dụng tốt hơn!

Chú thỏ trắng đang buồn ngủ sao đoán được lòng dạ nham hiểm của sói xám chứ, ngoan ngoãn để anh ôm, mặc anh giúp cô sửa sang lại y phục cho tốt, ôm ngang lên đi ra ngoài.

Ai ngờ mới vừa đi ra khỏi yến hội liền nhìn thấy cuối hành lang vội vội vàng vàng đi tới một đồng người.

Đi tuốt ở đằng trước là Lạc Dịch khiếp sợ dừng chân lại, đi theo bên cạnh anh là Tô Hợp Hoan cũng dừng bước lại, không hiểu nhìn người con trai xa lạ đang ôm Tiểu Hòa.

Theo sát phía sau, còn có người của Lạc gia vội vội vàng vàng chạy tới, thoáng chốc càng không ngừng hỏi thăm lẫn nhau.

“Tìm được chưa? Tìm được chưa? Tiểu Hòa có ở đó không, nơi này a. Ủa?” Phát hiện bọn họ đang ở đó chợt im lặng, dừng hết lại, gần như đồng loạt hút một ngụm khí lạnh.

Sẽ không ai hiểu lầm, người con trai kia, thái độ rõ ràng là đã ăn no đủ vô cùng vui vẻ, mà cô gái tư thế vô cùng lệ thuộc dựa vào trong ngực, mềm mại ôm cổ người con trai, hai gò má như lửa, sóng mắt lưu chuyển, áo hơi xốc xếch cùng với vết hôn rõ ràng trên cổ, hoàn toàn là mới vừa được người khác toàn tâm toàn ý yêu qua, thật thẹn thùng khôn xiết!

Tất cả mọi người ở Lạc gia bị màn này đã kích phản ứng không kịp, mắt to trừng mắt nhỏ liên tiếp nhìn nhau.

Phát hiện Cổ Hách Tuyên đột nhiên dừng bước, Lạc Tiểu Hòa buồn bực nằm trong lòng anh ngẩng đầu lên, thấy chú, thím, cô nhỏ mặt tràn đầy kinh ngạc. A ma, tiểu di bà theo ở phía sau ngây người như phỗng. . . . Trong đầu “Oanh” một tiếng.

“Người đó chính là. Tiểu Hòa?”

“Trời ạ, mau nhéo tôi đi, tôi không nhìn lầm chứ. Ui da. Thật là đau a!”

“Gã kia là ai vậy?”

Một mảnh hỗn loạn, ồn ào bàn tán, Lạc Dịch âm trầm bước qua, tư thế rất có tiềm năng là đang chuẩn bị đánh nhau.

Khi người trong nhà vẫn còn đang cả kinh không kịp phản ứng thì anh đã biết tất cả mọi chuyện, đi thẳng về tên đầu sỏ gây nên chuyện!

“Chú, đừng mà!” Cả kinh thất sắc, cô gái từ trong ngực người con trai tránh ra, giống như gà mẹ đang hai cánh tay che ở trước người anh, nước mắt lưng tròng khẩn cầu. Mọi người Lạc gia trợn mắt há mồm nhìn cô. Từ nhỏ đến lớn, cô bé con được người nhà chăm chút bảo vệ giống như đóa hoa trong nhà kính thế nhưng lại liều lĩnh bảo vệ người khác?

Hơn nữa “Người khác” đó còn là một người đàn ông.

Không cho bọn họ thời gian tĩnh lại, cô bé con lấy hết dũng khí, tiếp tục nói ra lời kinh người, “A công, a ma, dì nhỏ, chú, thím, cô nhỏ, thật xin lỗi. Con, con yêu Đại ca ca! Xin mọi người đừng trách anh ấy nữa.”

Trước giọng nói tràn đầy áy náy cùng ray rứt nhưng năm chữ “Con yêu Đại ca ca” cũng là như đinh chém sắt, ngu ngốc cũng phải hiểu ra.

Người của Lạc gia, lại sống sờ một lần nữa.

Lạc gia có một ngôi biệt thự nhỏ ba tầng độc lập, xung quanh là đình viện cùng với hàng rào gỗ, không coi là nhỏ, bên trong xanh tươi bốn mùa. Cách xa thành thị ồn ào cùng bụi bặm, ngay cả không khí cũng rất khô thoáng trong lành.

Cổ Hách Tuyên đem xe thể thao dừng trước cửa lớn, kéo tay áo xốc lên bao lớn bao nhỏ, đi vào nhà.

“Ừ! Sao cậu lại tới chi vậy?” Đang muốn đến phim trường, cô nhỏ nhìn thấy anh, lông mày dựng thẳng.

“Ngày ngày đều tới, đại tổng tài công ty của cậu đã sụp đổ hay cậu đã phát điên rồi?”

“Cô nhỏ, chào buổi sáng.” Nhưng anh không sợ hãi, khẽ mỉm cười, “Con tới gặp Tiểu Hòa.”

“Cậu một ngày không thấy Tiểu Hòa sẽ mất mấy miếng thịt sao? Thiệt là! Chính bởi vì cậu ngày ngày đến thăm, tôi mới không yên lòng! Ai mà biết cậu đang suy tính mưu ma chước quỷ gì.”

“Cô nhỏ, đã gần tám giờ.” Anh cũng không phản bác, có lòng tốt nhắc nhở.

“Không tốt rồi, trễ giờ!” Tay không đánh lên khuôn mặt đang tươi cười kia một cái, cô nhỏ cắn giận liếc anh, cực kỳ gấp gáp đạp chiếc xe mô tô, như một trận gió quét đi.

Bên trong, căn nhà rất yên tĩnh, đi vào phòng bếp, a ma đang bên bồn rửa vội vàng làm bữa ăn sáng.

Trên bàn ăn đã bày xong bánh tiêu mùi thơm xông vào mũi, chút thức ăn tinh xảo cùng mì xào, những thứ này, đều là mỹ vị thời niên thiếu anh đã từng ăn rồi.

“A ma, con mới tới.” Anh cung kính chào hỏi.

“À, tới a, không phải lại ăn ké điểm tâm chứ?” A ma đem cái xẻng gỗ vang Binh Binh bâng bâng, “Không phải nói chứ, thiếu gia à, sản nghiệp của Cổ gia là tiên sinh cùng phu nhân gây dựng, cậu phải hăng hái chăm sóc công việc, đừng giống những tên nhà giàu mới nổi đến khi gia nghiệp tiêu tan mới bắt đầu hối hận.”

“A ma dạy dỗ rất đúng, con nhất định sẽ làm việc thật chăm chỉ, bảo đảm tương lai Tiểu Hòa sẽ không phải chịu khổ.”

Lời này nghe ra làm người ta rất yên tâm, nhưng. A ma “Hừ” một tiếng, cũng chưa đáp ứng đem cháu gái cho anh mà, giống như nắm chắc mười phần rồi vậy.

Bất quá, Cổ thiếu gia này thật sự không giống cô chiêu cậu ấm con nhà giàu khác, kể từ khi anh công khai trở về nước, “Cổ thị” luôn luôn tràn ngập nguy cơ sụp đổ có biến hóa nghiêng trời lệch đất, trên TV, trang nhất của những mặt báo đều là tin tức tốt về “Cổ thị”, thật sự làm cho người ta đối với vị tổng tài kiêm kiến trúc sư này phải thay đổi ánh nhìn.

Lòng người là do dáng dấp, biểu hiện một tháng nay, tất cả mọi người nhìn ở trong mắt, ngấm lại ban đầu, chuyện anh vì cứu Tiểu Hòa bản thân mình gặp nạn bị thương nặng như vậy, cũng không phải là không cảm động.

Phất tay một cái, a ma tiếp tục xoay người làm tiếp, “Cậu đi đi, tôi còn phải nấu cháo thịt, một lát cùng Tiểu Hòa xuống ăn.”

“Vâng, cảm ơn a ma.” Anh đưa bao lớn bao nhỏ trong tay để xuống, đi lên lầu, âm thầm thở ra.

Một tháng qua, ném mật nằm gai, chịu nhục xông pha từng trận một, giống như trận thập bát đồng nhân của Thiếu Lâm tự, cửa ải khó hiểm trở, còn có thể bình an bước vào Lạc gia, Cổ Hách Tuyên cảm thấy quả thật mình đã đạt đến thiên đường của nhân gian.

Phong thái không giảm năm đó, a ma mạnh mẽ ngay thẳng, còn có cô nhỏ hung hãn không thua người con trai, dĩ nhiên đại diện đệ tam đẳng đánh đấu thắng đó, nữ nhân Lạc gia không ai hiền cả.

Kể từ ngày anh và Lạc Tiểu Hòa ở khách sạn bị Lạc gia “Bắt kẻ thông dâm”, sau đó đã chọc cho nhiều người tức giận.

“Thiếu gia! Tiểu Hòa khi còn bé tôi đã dẫn nó cách xa cậu một chút, xa một chút, sao cậu vẫn cứ cố chết sống bám lấy nó dây dưa, còn dùng thủ đoạn hèn hạ? Chính cậu tự để tay lên ngực suy nghĩ xem, Tiểu Hòa nhà tôi đã vì cậu chịu biết bao khổ sở rồi? Vậy mà cậu vẫn dám bắt cóc nó! Thật là buồn cười!”

A ma vô cùng đau đớn dạy dỗ Cổ thiếu gia từ nhỏ tính tình đã vốn âm dương quái khí.

“Đồ vô sỉ! Thì ra là cậu, hành động của cậu đã hại thảm bản cô nương! Bị mọi người mắng hơn nửa năm, cậu đừng mơ tưởng tôi sẽ đồng ý đem Tiểu Hòa gả cho cho cậu.” Lời mắng của cô nhỏ đến từ bộ phim cổ trang nào đó trong chương trình phim chiếu lúc 8 giờ.

“Hi, Cổ tiên sinh, có phải cậu đã đem Tiểu Hòa nhà tôi vừa dỗ vừa ăn hết rồi ko? Có làm các biện pháp bảo vệ hay không?” Di nhỏ thẳng thắn thẳng khoải nói thẳng trọng điểm, “Như vậy rất nguy hiểm a! Ngộ nhờ Tiểu Hòa mang thai. Thật ra cũng không cần lo lắng quá, xã hội ngày nay, phụ nữ không có đàn ông cũng có thể nuôi con, một mình phụ nữ chúng ta không cần phụ thuộc vào đàn ông, nhất định phải một mình cố gắng tự lập.” Đẳng sau lược bớt rất, rất nhiều.

Đôi mắt đám nương tử quân mạnh mẽ không buông tha người, bên trán Cổ Hách Tuyền thật chính tề xẹt qua ba đường hắc tuyến.

Không chỉ thế, còn có một Lạc Dịch, bọn họ vốn tuổi cũng gần bằng nhau, nếu như anh cưới Lạc Tiểu Hòa thì phải gọi anh ta một tiếng “Chú”, anh ta còn cái gì không hài lòng sao? Làm gì cả ngày bày ra sắc mặt đen thui nhìn mình chứ?

Bất quá, những thứ khó khăn chướng ngại này hoàn toàn không dả kích được quyết tâm của anh, huống chi lướt qua những chướng ngại nặng nề kia là có thể nhìn thấy Lạc Tiểu Hòa. Yêu, ôm cô, hôn cô, đóng đưa cô trong lòng, nhìn thấy trên mặt cô tràn đầy nụ cười rục rịch, khổ hơn nữa, mệt mỏi hơn nữa, Cổ Hách Tuyền cũng cảm thấy đáng!

“Anh đừng tức giận nhé, a ma cùng chú, bọn họ chỉ lo lắng cho em.” Nhất là khi nghe được thanh âm ngọt ngào của cô, tim của anh cũng mềm nhũn ra rồi.

Tia nắng ban mai từng sợi nhỏ chiếu vào khuê phòng, trên giường ngủ màu hồng, tiểu giai nhân vẫn chưa tỉnh lại, mái tóc đen dài xõa tung bên gối, gương mặt phấn trắng non mịn, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi.

Cổ Hách Tuyền ngồi ở đầu giường, bàn tay xoa nhẹ gò má trơn mềm, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào.

“Ừm.” Lông mi thật dài chớp mắt tựa như cánh quạt, Lạc Tiểu Hòa phát ra tiếng rên rỉ nhẹ nhàng, tựa như nửa tỉnh nửa mơ, nhìn thấy khuôn mặt tuần tú quen thuộc gần ngay trước mắt, bỗng nhiên tràn ra một lúm đồng tiền ngây thơ, nở nụ cười rục rịch.

“Đại ca ca. Anh đã đến rồi?”

Ngực Cổ Hách Tuyền bởi vì dâng lên vô tận trù mền mà khe chưa xót đau đớn, bàn tay xoa nhẹ má phấn non nớt, không ngừng vuốt ve, “Còn muốn ngủ sao?”

Cô lắc đầu một cái, chợt như nhớ ra cái gì, hơi khấn trương bắt bàn tay anh lại, đôi mắt trong veo như nước nhìn anh chăm chú, lo âu hỏi, “Đại ca ca. Hôm nay a ma cùng cô nhỏ. Họ có mắng anh không?”

“Không có.”

Lạc Tiểu Hòa hiển nhiên không tin, thân thiết an ủi người con trai bị khuất nhục còn phải cắn răng nuốt vào bụng.

“Anh phải từ từ, Đại ca ca, a ma bọn họ không phải là không thích anh. Ừm. Chẳng qua là.”

Chẳng qua là trách anh đem mặt trời nhỏ mà bọn họ mến yêu trộm đi, hơn nữa sau này còn sẽ độc chiếm cô!

Nghĩ tới tương lai tốt đẹp sắp tới, trong lòng Cổ Hách Tuyền vô cùng thanh thản, thân thể cao lớn thon dài cúi xuống, dụ dỗ cô bé con đơn thuần kia.

“Anh không khó chịu, nhưng em phải hôn anh mới được.”

“Không được. Sẽ bị cô nhỏ mắng.”, Lạc Tiểu Hòa nhớ tới cô nhỏ ân cần dạy bảo, lắc đầu.

“Cô ấy đến trường quay rồi, không có ở nhà.”

“Có thật không? Vậy cũng tốt!” Mặt trời nhỏ nghe vậy, đôi mắt lung linh hiển nhiên sáng lên, chiêm chiếp! Rất rộng rãi cho anh hai nụ hôn vang dội.

“Phải hôn anh bằng cái miệng nhỏ này nè.” Cảm thấy chưa đủ, anh lại nghiêng người đè lên thân thể của cô, “Được voi đòi tiên” là từ miêu tả chính xác hành vi này của anh!

“Không thể, dì nhỏ nói không thể để cho anh muốn ăn liền ăn, nữ nhân phải một mình cố gắng tự lập, tự tôn, phải có tự tôn.”

“Không nên bị dì ấy tẩy não, bảo bối, muốn ăn em là bởi vì anh yêu em, việc này cùng việc một mình cố gắng tự lập, không liên quan gì đến tự tôn mà.” Ở Lạc gia tôi luyện bao lâu nay, da mặt của Cổ Hách Tuyên vốn dĩ là không tệ, nay càng ngày càng dày hơn.

“Vậy. Được rồi, chỉ có thể ăn một chút thôi nha.”

“Ngoan, hé miệng ra.” Sói gian ác lại gần Tiểu Bạch Thỏ, bắt đầu dùng cơm.

Bốn phía rất an tĩnh, tiếng lách chách nhẹ nhàng cùng lửa nóng vang lên.

“Ngô! Anh ăn thì ăn nha. Đừng cời. Y phục của em.” Cô gái cả kinh thất sắc kháng nghị.

“A.”

Lại qua một hồi.

“Ừm. A. Nhẹ một chút. Đại ca ca.” Khe khẽ rên rỉ như tổ cáo, âm thanh tuyệt vời như dây đàn làm lòng người mất khống chế.

“Bảo bối, anh nhớ em đến mức toàn thân cũng đau.”

Anh chậm rãi tiến vào, thoải mái phải than thở “. Thật chặt.”

Cả người nóng bỏng, bụng dưới giống như có ai đang đốt lửa, anh không cách nào tiếp tục nhẫn nại nữa, ưỡn thẳng lưng không nhịn được mà dùng lực va chạm, đâm thật sâu đến mức bé liên tiếp kêu lên, cũng làm chiếc giường đơn nhỏ hẹp vang lên tiếng kéo kẹt vang dội.

“A. Chậm một chút.” Cô gái bị nhịp điệu cuồng dã của anh, không nhịn được cong lên thân thể mảnh khảnh, thở gấp, mười ngón tay bắt lấy đầu vai bền chắc của anh thật chặt.

Nóng rực như sắt, dục vọng lại thâm sâu xâm chiếm địa phương mềm mại nhất của cô gái, thẳng đến hoa tâm, một lần so với một lần càng cuồng dã hơn, mỗi một lần thối lui khỏi hoa kính chật hẹp thấm ướt thì trong nháy mắt lại mạnh mẽ đâm vào thật sâu.

Khoái cảm như sóng triều đổ ập tới, đem cô lần lượt đưa lên đỉnh ngọn sóng, quá nhiều sướng khoái khiến cô nghẹn ngào, đầu ngón tay bám thật sâu vào tấm lưng rắn chắc của anh.

Hơi đau nhói càng làm Cổ Hách Tuyên hưng phấn, trên gương mặt tuần tú tất cả đều là mồ hôi, anh gầm nhẹ, bàn tay bắt được hai cái chân nhỏ, hướng hai bên tách ra ngăn chặn, khiến phái nam nóng rực tiến vào sâu hơn.

“Bảo bối, có thích như vậy hay không? Ôm chặt anh.”

“A. Không cần.”

“Tư thế thoải mái hay không? Anh đã sớm muốn làm như vậy. Đúng, cứ như vậy, bảo bối thật chặt, thật ướt.”

“A. Quá sâu. Đại ca ca.”

“Như vậy đã không chịu nổi? Anh đã đói bụng thời gian thật dài rồi. Ngoan, để cho anh yêu em một lát nữa thôi.”

Trong sự kích tình xa cách thật lâu, bọn họ cũng khó khăn tự kiềm chế, hoàn toàn không phát hiện ngoài cửa có vài nhóm người tới tới lui lui, một nhóm người đứng thẳng, có chút đỏ mặt tía tai tránh đi.

“Ai, con gái lớn không dùng được a! Xem ra nên cùng bạn già thương lượng chuẩn bị chuyện vui rồi.”

“Lại dám thừa dịp ta không có ở đây đánh lén. Thật là đồ vô sỉ!”

Nữ sinh đã lớn nửa đường chạy trở về, ngay cả bạn trai cũng còn chưa có, ở ngoài cửa nghe thấy mặt đỏ tới mang tai, thậm chí một chuỗi Tam Tự kinh, nhưng thật sự không có dũng khí phá cửa mà vào, nhất thời giẫm chân, chạy mất.

“Không biết có làm các biện pháp ngừa thai không.” Nhẹ nhàng nói thầm, thân là bác sỹ, gương mặt cô gái như có điều suy nghĩ, vẫn đang lo lắng việc của người nào đó.

Cổ Hách Tuyên được như ý rồi, nhưng đối với ác sói đói bụng đến mức hai mắt xám ngắt mà nói, làm sao đủ đỡ thèm? Cái anh muốn là cô hàng đêm ở trong lòng anh, anh ở bên trong cô, thương yêu, nghe cô ngọt ngào gọi anh “Đại ca ca”.

Được rồi! Nếu Lạc gia rõ ràng muốn công khai khiêu chiến, anh đành phải âm thầm bày kế mà thôi.

Thế là, thừa dịp mọi người Lạc gia nhất thời lơ là sơ suất, anh tay chân gọn gàng đem tiểu công chúa trong tháp mang đi, không để lại một sợi tóc!

Mùa xuân ở Đài Nam luôn luôn xinh đẹp, nơi này có toàn bộ những ruộng hoa xinh đẹp nhất và những thảo nguyên tươi mát, phụ nữ làm công cho Trà viên đang thu hoạch trà xuân.

Khí trời rất sáng sủa, ánh mặt trời ấm áp, không khí mát mẻ, chiếc xe thể thao màu đỏ đang chậm rãi chạy trên đường.

Ngồi ở trong xe, cô gái mặc áo hoa quần short ngắn, mang mũ che nắng màu trắng, xinh đẹp động lòng người, trong tay giơ máy chụp hình Nikon hồng đỏ, đối diện với những ruộng hoa chụp không ngừng.

Đóng xe lại là một chàng trai mặc áo sơ mi đen đơn giản nhàn nhã, quần jean, cả người toát ra vẻ thành thực, anh đánh tay lái, khoe môi khê cong cong, ánh mắt thỉnh thoảng cũng chịu nhìn nhất cử nhất động của cô gái.

“Xong rồi.” Cô gái quay đầu, hướng anh thản nhiên cười, “Em chụp xong rồi.”

“Ừ, vậy về nhà thôi.” Tốc độ xe mau hơn, chạy về khu biệt thự hùng vĩ cách đó không xa.

Đây là Cổ gia Đài Nam, cách chín năm anh mang theo cô trở lại.

Một phần của cha mẹ nằm ở đây, đoạn ký ức đẹp để sống chung cũng ở nơi đây, nơi này có rất nhiều kỷ niệm, cho dù tốt đẹp hay thống khổ, thương tâm hay vui vẻ. Bây giờ trở về đều cảm thấy vô cùng trân quý.

“Đại ca ca, anh nói lão quần gia còn nhận ra em không?” Cô gái khê nghiêng thân thể, không yên tâm hỏi.

Chàng trai cười, đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô đặt trên đầu gối “Dĩ nhiên, Tiểu Hòa từ nhỏ đến lớn cũng không thay đổi, luôn luôn xinh đẹp như vậy, Chú Phó nhất định sẽ nhận ra được.”

Không chỉ như thế, anh còn chuẩn bị cho cô một vui mừng thật lớn, anh đã nôn nóng đợi không được, muốn đem mặt trời nhỏ này danh chính ngôn thuận hái về nhà!

“Chúng ta len lén chạy mất, chú nhất định sẽ tức giận.” Cái miệng nhỏ nhắn khê chu, nghĩ tới mọi người trong nhà khi biết được hành động này của bọn họ giống như “Bỏ trốn”, không biết sẽ có phản ứng gì.

“Trở về mang roi xin tội là xong.” Anh mới bắt kể hậu quả, trước tiên đem người bắt cóc rồi hãy nói sau.

“Em sẽ bảo vệ anh! Sẽ không để cho chú đánh anh.” Khi biết anh bị chú hung hăng đánh một đấm, cô đã đau lòng thật lâu.

“Bảo bối thật tốt.” Cổ Hách Tuyền quả thực là cực kỳ vui vẻ, nếu như giả thành yếu ớt có thể lấy được nhiều hơn tình yêu cùng quan tâm của người yêu, anh không ngại mình ở Lạc gia nhận lấy đãi ngộ không công bằng!

Xe thể thao mui trần quen thuộc lái vào nhà cũ Cổ gia, phóng tầm mắt nhìn, vẫn là căn biệt thự màu trắng thật lớn, trúc xanh khắp nơi, đang mỉm cười đón gió phấp phới, cảnh trí vẫn xinh đẹp như cũ.

Dĩ nhiên, nghênh đón bọn họ còn có lão quản gia tóc trắng xoá.

“Lão quản gia!” Lạc Tiểu Hòa kích động kêu lên, nhảy xuống xe chạy tới ôm ông, nước mắt vui vẻ vung vẩy.

“Tiểu Hòa! Thật là Tiểu Hòa sao? A Hành nói với ông, thiếu gia muốn đem con về đây, ông còn không thể tin được. Thì ra Tiểu Hòa thật sự trở lại, thật tốt quá! Thật tốt quá!” Lão quản gia cười đến thấy rằng không thấy mắt, lại nhìn thiếu gia đứng ở sau lưng Lạc Tiểu Hòa, trong mắt không che dấu tình ý triền miên, càng thán phục phát ra: Duyên phận kỳ diệu!

“Lão quản gia, thân thể ông khỏe không? A ma con cũng rất nhớ ông nha.”

“Lão quản gia, giàn nho này đến mùa hè có còn ra trái nữa không?”

“Lão quản gia.”

Cô ríu rít, chỉ lo cùng lão quản gia hàn huyên, thanh âm trong trẻo, câu văn lưu loát, chứng mất ngôn ngữ đã hoàn toàn khỏi, đây cũng là một trong những nguyên nhân tại sao người của Lạc gia đồng ý cho Cổ tổng tài vào cửa.

Cô nhìn anh sẽ rất cố gắng nói chuyện, cũng nói rất nhiều, giống như thay đổi thành người khác, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tỏa ra ánh sáng mê người rực rỡ, thấy thể người của Lạc gia vừa kinh ngạc vừa vui. Cho nên nhất trí giờ tay đồng ý mở cửa để Cổ tổng tài vào!

“Tiểu Hòa, đi theo anh.” Bị bỏ quên một lúc lâu, Cổ Hách Tuyền cuối cùng cũng không kềm chế được muốn cướp người.

“Đi đi, Tiểu Hòa, con nói chuyện với lão quản gia thật lâu, thiếu gia cũng ghen rồi đó?” Lão quản gia cười ha hả, hướng Lạc Tiểu Hòa nháy mắt.

Lạc Tiểu Hòa then thùng bị anh dắt đi về hướng tòa nhà phía sau.

Cô nhớ nơi đó có một bụi cây Mộc Lan thật cao, thật to, Đại ca ca thích đọc sách dưới tàng cây, cô thích nằm ở trên bàn đá vẽ tranh, nhưng sao bên cạnh lại xây thêm một căn phòng đáng yêu đến thế?

Từ ngoài nhìn vào có thể thấy mới được xây cách đây không lâu, tường màu nâu, cửa sổ màu trắng, nóc nhà màu đen rất đẹp.

Đại ca ca là muốn mình tới nơi này xem phòng ở mới sao? Lạc Tiểu Hòa không hiểu nghiêng đầu, im lặng hỏi.

“Vào xem một chút.”

Cổ Hách Tuyền buông cô ra, đưa cô một chiếc chìa khóa, ý bảo cô đi vào.

Cô nghe lời mở khóa, vừa mới đẩy cửa, một hương vị ngọt ngào nồng nặc lập tức xông vào mũi, Lạc Tiểu Hòa thở nhẹ một tiếng, ngạc nhiên mở to hai mắt.

Không sai, đây là một gian phòng làm bằng sôcôla!

Dù là vách tường, dụng cụ gia đình, bàn ghế, bộ sách nặng nề, tranh vẽ treo trên tường, đèn treo, từng viên trân châu rũ xuống, tất cả đều là sô cô la rất ngon, mà trên bàn ăn thật dài bày đầy các loại sô cô la nổi tiếng đến từ các quốc gia, thêm nhiều viên kẹo xinh đẹp màu sắc khác nhau!

Cô đứng ở trong phòng, nín thở ngưng mắt, chỉ sợ hơi thở ra sẽ làm gian phòng thần kỳ này tan chảy đi.

Kích động quay đầu, đáy mắt vui vẻ thoải mái, một giây kế tiếp, giống như chú chim non sà vào vòng tay đã mở sẵn.

“Thích không?” Đường đường đại kiến trúc sư giống như học sinh tiểu học đang khẩn trương chờ thầy cô chấm điểm.

“Thích!” Cô nén lệ, không chút nghĩ ngợi gật đầu.

Lệ thuộc vào thật sâu, tình yêu thật sâu, cảm động thật sâu, tựa như gian phòng vô cùng ngọt ngào này, đều là anh cho cô, cô cảm thấy mình đời này không còn bất kỳ tiếc nuối nào.

“Như vậy, Tiểu Hòa, gả cho anh được không?” Sớm đã chuẩn bị tốt, chiếc nhẫn được đưa ra, anh trang trọng khom gối nửa quỳ ở nơi này đại biểu lời hứa thuở nhỏ của anh, cầu hôn với mặt trời nhỏ.

Anh bận rộn hai tháng, ở Đài Bắc cùng Đài Nam qua lại bốn ba, một mặt tiếp nhận mọi người trong Lạc gia gây khó khăn khảo nghiệm, một mặt chỉ huy mấy vị chuyên gia về món điểm tâm ngọt đến từ nước Đức, Thụy Sĩ cùng Bỉ, cùng chế tạo gian nhà sô cô la kỳ diệu này, bản vẽ thiết kế đã vẽ từ rất lâu, vẫn giấu ở trong lòng anh.

Cô khóc nói: “Được!” Rất nhanh, vừa vui mừng, nín khóc mỉm cười, không chút do dự đem tay trái giao cho anh, cả đời tất cả đều cho anh!

Chiếc nhẫn nhẹ nhàng lồng vào ngón áp út mảnh khảnh, hiệu Tiffany, những viên kim cương nhỏ vây quanh tôn lên sự thanh nhã của viên kim cương hình giọt nước thật to ở giữa, không kinh diễm, không khoa trương, nhưng lại làm tim người nào đó đập thình thịch.

Cô nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay, lệ như suối trào, anh đứng dậy ôm lấy cô thật chặt, dịu dàng hôn lên những giọt nước mắt kích động kia.

Hai mươi một tuổi anh vì không để cho Cổ Thế Xương biết được tung tích, rời khỏi nước Mĩ lặng lẽ đến Thụy Sĩ, hơn nữa thuận lợi thi được ETH học viện kiến trúc, học kiến trúc thiết kế; hai mươi bốn tuổi, anh ở trên xe lăn vẽ ra tác phẩm đầu tiên làm giới kiến trúc khen không dứt, cũng lấy được “Giải thưởng Pritsker”, từ đó về sau, trên con đường bắt đầu sáng tác không gì kiêng kỵ, không chịu bất kỳ sự quản thúc nào, anh vội vã đem mặt trời nhỏ trong cuộc đời mình mang về, từ đó sẽ không sợ hãi rét lạnh nữa.

Mọi người tôn xưng anh là đại kiến trúc sư, luôn thán phục không ngừng trước mỗi tác phẩm của anh, khiến cho chữ kí “K&H” giá trị gấp trăm lần.

Vậy mà, người đời không ai biết được, “K&H” chính là đại diện ột phần tình cảm ngọt ngào tốt đẹp nhất, một đoạn cam kết cho tới bây giờ vẫn không nuốt lời.

Sâu trong nội tâm của anh, chân chính toàn tâm toàn ý muốn thiết kế ra một gian nhà bằng sô cô la mà cô yêu thích nhất.

Hiện tại anh đã tạo ra nó ngoài đời thực, đưa cho người anh yêu.

Thật ra đây mới là tác phẩm vừa ý nhất trong cuộc đời anh.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-boi-tinh-nhan-cua-kien-truc-su>